William Golding

ÎNFRUNTAREA

După studii de fizică şi de literatură engleză la Oxford, după apariţia unui volum de poeme (1934), după ce a fost rând pe rând actor, marinar, muzician, devenind în cele din urmă simplu profesor de şcoală, WILLIAM GOLDING s-a dedicat exclusiv scrisului abia la cincizeci de ani. Experienţa războiului participase în marina britanică la debarcarea în Normandia avea să-l marcheze profund, interzicându-i să mai vadă în om o fiinţă inocentă: pentru el, până şi copiii poartă în suflet germenele răului. Aceasta este tema primului său roman, împăratul muştelor (1954), care a cunoscut un enorm succes imediat după apariţie. Urmează alte 11 romane şi două volume de eseuri, inspirate, toate, de aceeaşi temă. In 1983, în discursul de recepţie a premiului Nobel, Golding se arăta uimit de obstinaţia cu care se caută semnele deznădejdii, pe care el însuşi le-a lăsat în opera sa. „Eu nu mă simt deloc deznădăjduit", spunea el cu acel prilej. Iar paradoxul acesta exprimă cel mai bine luciditatea cu care a privit întotdeauna lumea în care ne este dat să trăim.

SCRIERI: Lord of the Flies (împăratul muştelor, Humanitas, Bucureşti, 2003), The Inheritors, Pincher Martin, The Scorpion Cod, Darkness Visible, Rites of passage, Fire Down Beloiv ş.a.

*

WILLIAM GOLDING
ÎNFRUNTAREA

*

1

Mi-am marcat ziua de naştere oferindu-mi singur un cadou, întrucât nimeni altcineva nu părea dispus s-o facă! L-am cumpărat, fireşte, de la domnul Jones, intendentul. Tocmai când ieşeam, uşurat întru câtva, din duhoarea ce pusese stăpânire pe fundul corăbiei, m-am întâlnit cu Charles Summers, prietenul meu şi secundul ambarcaţiunii. Acesta a râs când a dat cu ochii de registru.

— Cei de pe corabie si-au dat seama c-ai terminat, Edmund. Cu alte cuvinte, că ai umplut registrul primit în dar de la distinsul tău naş.

— Cum aşa?

— A, nu te arăta mirat! Nu poţi să ascunzi nimic pe o corabie. Dar ia spune, mai ai si alte veşti pentru el?

— Asta nu-i o continuare, ci o nouă încercare. După ce-o să umplu registrul ăsta cu relatarea călătoriei noastre, am de gând să-l păstrez numai şi numai pentru mine.

— Nu prea cred că ai cine ştie ce de consemnat.

— Dimpotrivă, domnul meu, dimpotrivă!

— Noi motive de automulţumire?

— Cum să reacţionez la asta?

— Păi… umblă cu nasul pe sus, ca de obicei. Dragă Edrnund, dac-ai şti cât de enervant e aerul de superioritate pe care ţi-l iei. Unde mai pui că faci şi pe scriitorul!

N-am prea luat în seamă acest amestec de familiaritate şi iritare amuzată. Credeam într-adevăr că mă vindecasem de comportamentul oarecum arogant şi de acea conştiinţă a propriei valori pe care o afişasem cu prea mare imprudenţă în primele zile ale călătoriei. Tocmai lucrurile astea îmi aduseseră, printre marinarii de rând, porecla „lordul Talbot”, deşi în mod normal singurele apelative la care am dreptul sunt „domnule” şi „stimabile”.

— Mă amuz. Îmi ocup timpul. Ce altceva poate face un biet matelot amator într-o călătorie dinspre nordul îndepărtat spre antipozi?

— Asta parcă e format in-folio, nu? O să ai nevoie de-o groază de aventuri ca să umpli registrul. Primul pentru naşul…

— Colley, Wheeler, domnul căpitan Anderson…

— Şi alţii. Iţi doresc din suflet să ai probleme mult mai mari până termini volumul doi!

— Precis o să am, fiindcă nu-mi vine nimic în minte. Apropo, azi e ziua mea!

A dat din cap cu gravitate, dar n-a spus nimic şi si-a continuat drumul spre partea din faţă a navei. Am scos un oftat. Cred că a fost pentru prima dată că nimeni, în afară de mine, nu si-a adus aminte că era ziua mea! Altfel ar fi stat lucrurile acasă, unde aş fi avut parte de urări de bine şi de cadouri. Aici însă, pe corabia asta care de-abia se mişcă, atenţiile modeste şi obiceiurile frumoase de genul ăsta sunt azvârlite peste bord.

Am intrat la mine în „cuşcă" sau cabină acea mică „oază de răgaz" unde trebuie să dorm şi să-mi duc zilele până o să ajungem la antipozi. M-am aşezat pe scaunul din pânză din faţa „tăbliei de scris", singurul înlocuitor disponibil al biroului, şi am deschis registrul, forţându-i cotorul, întinderea lui era imensă. Dacă îmi aplecam capul într-o parte şi iscodeam cu privirea suprafaţa albă cum de altfel eram silit să procedez, dat fiind că la mine în cabină lumina se cernea cu mare zgârcenie dădea impresia că se desfăşoară în toate direcţiile, până când ajungea să se confunde cu întregul meu univers. Prin urmare, am continuat să privesc, aşteptând eventuala apariţie a unor lucruri demne de imortalizat dar nimic! Abia după o pauză prelungită am descoperit stratagema de a-mi pune pe hârtie propria neputinţă, cu siguranţă trecătoare. Cu toate acestea, din câte-mi amintesc, nefericitul pastor Colley, o mână de om, se folosise fără să-şi dea seama de instrumentul solid al limbii engleze, într-o scrisoare către sora lui, cu o dexteritate prin care reuşise, ca prin minune, să evoce imaginea vie a corăbiei şi a oamenilor de la bord, printre care mă număr şi eu. Din cuvinte întrupase întreaga noastră lume, care se hâţâna anevoie, înrobită capriciilor vremii.

Da, vremea, Edmund, vremea, prostovan ce eşti! De ce nu-ncepi cu asta? Bine măcar că am scăpat de acalmia tropicală. Am avut parte de ea prea mult şi ne-am săturat până peste cap. Am lăsat în sfârşit în urmă vremea frumoasă a regiunilor ecuatoriale, iar acum mergem drept spre sud, cu vântul în babord, aşa încât avem din nou o oarecare nesiguranţă pe punte, precum şi o înclinare constantă spre dreapta, cu care m-am obişnuit atât de bine, încât şi eu, şi corpul meu o acceptăm ca pe un lucru absolut firesc. Vremea de-acum ne ajută să vedem cât se poate de limpede orizontul, într-un albastru dens, ce pare împrumutat din versurile lordului Byron şi-n infinit continuă să se-ntindă ca să vedeţi ce mare e forţa versului! Trebuie să încerc şi eu cândva. Vântul suficient de puternic şi care parcă începe deja să

crească în intensitate (deşi, din câte-mi amintesc, nu a fost pomenit de înălţimea sa) face să ni se aplece corabia, sau cel puţin aşa ar trebui, dar pare să aibă un efect mai mic decât cel la care ne aşteptam. Cam atât despre vreme. Colley ar fi reuşit să vorbească mult şi bine despre ea. Însă din câte-mi dau seama, singura ei urmare a fost uşoara răcorire a aerului şi o mică înclinare a suprafeţei cernelii din călimară. Edmund, te conjur! Fii scriitor!

Dar cum?

Există o diferenţă inevitabilă între acest jurnal, scris pentru… pentru… nu ştiu pentru cine, şi primul destinat ochilor unui naş care e mai puţin indulgent decât mi-a plăcut să cred. În volumul acela soarta mi-a fost alături. Printr-o remarcabilă serie de întâmplări oportune, Colley

„s-a hotărât să moară", Wheeler, „servitorul" meu, s-a înecat, iar rezultatul a fost că am umplut registrul! Nu pot să-l mai consult, fiindcă a fost depus în sertarul de jos, îmbrăcat în hârtie de împachetat, cusut în pânză pentru vele, sigilat şi pus la păstrare. Insă ţin minte că spre final am scris că totul devenise un fel de aventură marină. Un jurnal care se transformase întâmplător în poveste. Acum însă nu am nimic de povestit.

Ieri am văzut o balenă. Mai bine zis, am văzut jetul care se ridica din locul unde respira creatura, care însă a rămas ascunsă privirilor. Locotenentul Deverel, vechiul prieten de care, sincer să fiu, abia aştept să mă despart, a remarcat că semăna izbitor cu suflul unui obuz explodat. Auzindu-1, Zenobia Brocklebank a scos un ţipăt şi l-a implorat să nu mai aducă vorba de lucruri atât de înfricoşătoare, o expresie a slăbiciunii omeneşti în cel mai adevărat sens al cuvântului sau poate doar simularea ei care i-a dat prilejul lui Deverel să se apropie, să-i ia mâna moale şi să murmure câteva cuvinte liniştitoare, dincolo de care se desluşea un vag fior erotic. Ţin minte că domnişoara Granham, fosta noastră guvernantă, l-a fulgerat, sau în orice caz l-a săgetat, cu privirea şi s-a îndreptat spre locul unde logodnicul ei, domnul Prettiman, elogia avantajele sociale ale revoluţiei la urechea artistului nostru marin, beţivul domn Brocklebank. Şi toate acestea se petreceau la pupa, sub ochii locotenentului Cumbershum, care era de cart împreună cu tânărul domn Taylor. Altceva? Fleacuri şi nimic mai mult!

Tot ieri, pe puntea dintre trinchet şi arborele mare, oamenii au întins o parâmă groasă, care apoi a fost răsucită, înfăşurată şi destinată unei misterioase operaţiuni marinăreşti. A fost singurul lucru demn de consemnat, dar priveliştea s-a dovedit al naibii de plicticoasă.

Ce dracu'! Am nevoie de un erou cu care să văd ce se întâmplă în volumul doi. Aş putea oare să mă opresc la mohorâtul căpitan Anderson? Nu cred. În ciuda uniformei, întreaga lui fiinţă degajă un aer total lipsit de eroism.

Charles Summers, prietenul meu şi secundul corăbiei? Pentru noi, este Omul Cumsecade prin excelenţă şi deci nu poate deveni tragic decât dacă o să decadă din această condiţie modestă, lucru pe care nu-l aştept şi nici nu-l doresc. Ceilalţi? Domnul Smiles, distantul comandor al velierului, domnul Askew, tunarul, domnul Gibbs, dulgherul? De ce nu micul nostru negustor şi intendent, domnul Jones? Sau Oldmeadow, ofiţerul de infanterie cu oamenii lui aliniaţi şi îmbrăcaţi în verde? îmi storc creierii, îi chem în ajutor pe Smollett şi Fielding, le cer sfatul şi descopăr că n-au ce să-mi spună.

Poate că ar trebui să povestesc despre un tânăr foarte inteligent şi mai sensibil decât îşi închipuia, care face o călătorie la antipozi, unde urmează să-i vină în ajutor guvernatorului noii colonii cu indiscutabilele lui calităţi pentru… Pentru fel de fel de lucruri. Ei bine, el… el… el, ce? Printre emigranţii de la teugă se află şi o femeie. N-ar putea să fie ea eroina noastră, o prinţesă deghizată? Şi n-ar putea el, eroul nostru, s-o salveze? Dar de la ce? Se mai găseşte la bord şi domnişoara Brocklebank, despre care nu vreau să scriu, precum şi doamna Brocklebank, pe care nici n-o prea cunosc şi care e mult prea tânără şi drăguţă ca să fie soţia pântecosului.

Se caută insistent! Un erou pentru noul meu jurnal, o nouă eroină, un nou răufăcător si câteva elemente comice care să-mi alunge plictisul abisal.

Până la urmă, o să fiu nevoit să mă mulţumesc cu Charles Summers. Cel puţin el şi cu mine stăm de vorbă şi încă destul de des. Dat fiind că funcţia de secund îl face răspunzător de întreaga corabie, e scutit de cart. Am impresia că străbate corabia în lung şi-n lat optsprezece ore din douăzeci şi patru, aşa că ştie foarte bine ce le poate pielea celor din echipaj, ca să nu mai vorbim de emigranţi şi de pasagerii mai de Doamne-ajută, cărora le cunoaşte numele până la unul. Cred că ştie la fel de bine, centimetru cu centimetru, materialele din care e construită ambarcaţiunea. Din cât mi-am dat seama, are doar o oră de pauză înainte de prânz, cam între unsprezece şi douăsprezece, când măsoară puntea cu pasul, ca şi cum ar fi la plimbarea de dimineaţă. Unii pasageri procedează identic, iar eu sunt fericit, ba chiar mândru nevoie mare, fiindcă de obicei Charles mă alege pe mine ca să ne plimbăm împreună. Iar treaba asta a devenit deprindere. Ne preumblăm amândoi de la un capăt la altul al punţii, când încolo, când încoace, pe

partea dinspre babord a corăbiei, în timp ce domnul Prettiman şi logodnica lui, domnişoara Granham, fac acelaşi lucru în partea dinspre tribord. De comun acord, am hotărât să nu ne plimbăm în cvartet, ci pe perechi, în felul ăsta, chiar când ei se întorc de la capătul dinspre teuga, noi facem stânga-mprejur la capătul celălalt. Când ne apropiem de punctul central, circumferinţa catargului mare ascunde cele două perechi una de alta, aşa încât nu e nevoie să ne ridicăm mereu pălăriile sau să înclinăm zâmbitori capul ori de câte ori ne întâlnim! Nu-i aşa că e un lucru pe cât de banal, pe atât de absurd? Simpla interpunere a unor masive coloane de lemn ne scuteşte să recurgem la toate politeţurile marinarilor de apă dulce! I-am spus asta lui Charles cu o zi înainte şi a pufnit în râs.

— Nu m-am gândit la aşa ceva, dar bănuiesc că ai dreptate. Asta zic şi eu fineţe a observaţiei!

— E doar o cumpănită cercetare a firii omeneşti, deosebit de necesară unuia care are de gând să ajungă politician.

— Ţi-ai trasat deja cariera?

— Cum să nu. Şi încă mult mai precis decât majoritatea celor de vârsta mea.

— Îmi stârneşti curiozitatea.

— Păi, o să petrec câţiva ani, foarte putini, ocupându-mă de administrarea coloniei.

— Dar-ar bunul Dumnezeu s-o văd şi pe asta!

— Ascultă ce-ţi spun, domnule Summers, sunt convins că-n secolul ăsta naţiunile civilizate or să preia din ce în ce mai mult administrarea regiunilor înapoiate ale lumii.

— Şi pe urmă?

— Parlamentul. Naşul meu are sub control un târgusor. Acesta poate trimite doi membri în Camera Comunelor, şi singurii alegători sunt un cioban beţiv şi un argat care-şi petrece săptămânile de după alegeri chefuind întruna.

— Şi tu ai de gând să profiţi de desfrâul lor?

— Mă rog, există şi probleme. Moşiile astea amărâte sunt serios grevate de datorii şi, ţinând cont că locurile din Cameră pot fi ocupate doar de oamenii cu stare, o să trebuiască să mai ciupesc si eu ceva pe ici, pe colo.

Charles a râs în gura mare, după care s-a oprit brusc.

— N-ar trebui să mi se pară distractiv lucrul ăsta, Edmund, dar uite că mi se pare. Să ciupeşti pe ici, pe colo! Şi pe urmă?

— Păi, guvernul! Cabinetul!

— Ce ambiţie!

— Îţi displace latura asta a caracterului meu? Charles a tăcut câteva clipe, iar apoi a vorbit apăsat.

— N-am niciun drept. Şi eu sunt cam la fel.

— Tu? O, nu!

— În orice caz, te consider un tip foarte interesant. Sper clin suflet să prosperi în carieră, spre propria-ţi mulţumire şi-n folosul prietenilor. Dar nu cumva tara a început să se sature de târguşoare? Oare nu-i împotriva raţiunii şi a echităţii ca o mână de englezi să aleagă un organism al statului care o să ne conducă pe toţi?

— Dacă tot ai adus vorba, Charles, cred că pot să te lămuresc! Neajunsul ăsta aparent este de fapt adevăratul geniu al sistemului nostru…

— O, nu! Nu se poate!

— Dar bine, dragul meu, democraţia nu este şi nu poate fi nicicând echivalentă cu votul universal. Cum adică, domnule, să-nţeleg că trebuie să-i lăsăm să voteze pe copii şi pe săraci? Pe nebuni? Pe puşcăriaşii de drept comun? Pe femei?

— Ar fi bine să nu-i dai domnişoarei Granham ocazia să te-audă!

— Adevărat, pentru nimic în lume n-aş denigra-o pe această respectabilă domnişoară. Sunt dispus să fac o excepţie. S-o vorbesc de rău? N-aş îndrăzni!

— Nici eu!

Am râs amândoi. Apoi mi-am reluat explicaţia.

— În perioada de aur a Greciei, doar o mică parte a populaţiei avea dreptul să voteze.

Barbarii îşi pot alege căpeteniile aclamând şi izbind cu săbiile în scuturi. Insă cu cât o ţară e mai civilizată, cu atât mai mic e numărul celor capabili să înţeleagă structura complexă a societăţii din care fac parte! O comunitate civilizată o să găsească întotdeauna metode de limitare sănătoasă a electoratului la un corp de alegători de familie bună, cu educaţie aleasă, rafinaţi, pricepuţi şi care moştenesc calităţile astea din tată-n fiu, provenind dintr-un strat al societăţii care s-a născut ca să conducă şi care are de gând s-o facă, acum şi-n vecii vecilor!

Insă Charles începuse să gesticuleze cu amândouă mâinile, încercând să mă tempereze. Cred că ridicasem vocea prea mult, aşa că m-a întrerupt.

— Edmund! Uşurel! Nu mă confunda cu Parlamentul! Ăsta-i discurs în toată regula, înainte de-a dispărea în spatele arborelui mare, domnul Prettiman s-a făcut roşu la faţă!

Am coborât vocea.

— O să-mi domolesc tonul, dar nu şi cuvintele. El e robul speculaţiilor, dacă nu mai rău! Greşeala obişnuită a firilor speculative e presupunerea că o schemă perfectă de guvernare poate fi aplicată pe chipul imperfect şi necăjit al omenirii. Nu-i deloc aşa, domnule Summers. Există împrejurări în care doar imperfecţiunile unui sistem contradictoriu şi incomod ca al nostru pot să fie de folos. Cinste veşnică târguşoarelor! Bineînţeles, cu condiţia să încapă pe mâini bune.

— Mi se pare mie, sau ai adus în discuţie câteva elemente ale unui proiect pentru primul discurs la Cameră?

Am simţit o căldură bruscă învăluindu-mi obrajii.

— Cum de-ai ghicit?

Charles s-a întors preţ de o clipă şi l-a mustrat pe un marinar care-şi făcea de lucru fără tragere de inimă cu nişte calafat, smoală şi o cavilă de matisit.

— Dar cum rămâne cu viaţa ta personală, Edmund? Adică toată partea care nu e pusă direct în slujba ţării tale?

— Păi, probabil c-o să trăiesc ca un om obişnuit. O să-mi fixez o zi dar-ar Domnul să fie cât mai îndepărtată în care să fac ceva cu moşiile, dacă nu cumva o să-mi conving unul dintre fraţii mai mici să se ocupe în locul meu. Trebuie să recunosc că, în aspiraţiile mai îndrăzneţe, mi-am văzut moşiile eliberate de greaua povară a datoriilor aici chiar am râs de ideea în sine printr-un dar din partea unei ţări recunoscătoare! Numai c-o să mă crezi un visător!

A râs şi Charles.

— Ceea ce nici măcar nu-i rău, cu condiţia să fie vise ale viitorului, nu ale trecutului.

— Cu toate astea, când o să se pună problema căsătoriei, n-o să mai fiu visător, ci practic, într-un moment favorabil al carierei, o să mă-nsor cu…

— A, chiar mă-ntrebam. Am voie să ştiu dacă tânăra domniţă a fost deja aleasă?

— Cum adică? Crezi că sunt vreun Romeo plecat în căutarea Julietei? Dă-mi răgaz zece ani, iar pe urmă o fată cu vreo zece-doisprezece ani mai tânăra ca mine, de familie bună, bogată, frumoasă…

— Si care acum e-n scutece.

— Întocmai.

— Îţi doresc să ai parte doar de bucurii. M-a apucat râsul.

— O să dansezi la nunta mea!

A urmat o pauză. Charles a încetat să zâmbească.

— Eu nu dansez.

A înclinat scurt din cap şi a plecat, făcându-se nevăzut undeva la teugă. M-am întors ca să-i salut pe domnul Prettiman şi pe logodnica lui, dar i-am văzut dispărând într-o deschizătură de pe puntea dunetei. M-am înapoiat în cabină şi m-am aşezat în faţa tăbliei de scris, gândindu-mă că o asemenea conversaţie putea fi consemnată în jurnal, în plus, mi-am dat seama ce prieten agreabil devenise Charles Summers.

Toate astea au avut loc ieri. Şi-atunci, cum rămâne cu dimineaţa de azi? Nu s-a întâmplat nimic. Am înghiţit o mâncare fără gust, am refuzat să beau fiindcă în ultima vreme cam exagerasem cu paharul, am vorbit, sau mai bine zis i-am răspuns monosilabic lui Oldmeadow, care nu mai ştia ce să le dea de lucru oamenilor lui, i-am tăiat macaroana Zenobiei Brocklebank, dat fiind că îşi făcuse un obicei din a sta la taclale cu marinarii de rând şi m-am trezit iarăşi în faţa acestei suprafeţe albe şi întinse, fără să-mi fi venit nimic în minte. Totuşi, dacă mă gândesc bine, pot să consemnez un fapt relativ anost. Tocmai m-am întâlnit din nou cu Charles Summers pe punte. A spus că vântul sporise în intensitate, la care eu am răspuns că nu observasem nicio creştere a vitezei noastre de deplasare. A dat din cap.

— Ştiu, a zis apoi pe un ton grav. Aşa ar trebui, dar s-au prins o mulţime de ierburi de cocă. Acalmia tropicală ne-a cam ţinut în loc mai mult decât era nevoie.

M-am apropiat de margine şi m-am uitat peste copastie. Vegetaţia agăţată de navă se vedea cu ochiul liber şi semăna cu nişte plete verzi. Când corabia a intrat în ruliu, în apă s-a zărit o zonă mai întunecoasă, care te ducea cu gândul la o vegetaţie la fel de lungă, dar de altă culoare. A urmat tangajul, iar buclele verzi au ieşit din nou la suprafaţă în dezordine, fiind apoi duse de ape într-o singură direcţie din cauza uşoarei noastre deplasări înainte.

— Nu puteţi scăpa de ele?

— Dacă am fi ancorat, am fi folosit nişte parâme. Am fi rămas într-un golfuleţ de maree, am fi carenat corabia şi am fi curăţat-o.

— Toate navele se-ncurcă în ierburi în apele astea?

Mai putin cele moderne, construite în secolul al nouăsprezecelea. Astea au fundul căptuşit cu plăci de aramă, de care vegetaţia marină se prinde mai

greu.

— Ne plictisim de mama focului.

— Eşti chiar atât de grăbit să ajungi la antipozi?

— Parcă simt cum trece fiecare clipă.

A zâmbit şi s-a întors. Mi-am amintit de noua mea ocupaţie şi m-am înapoiat în cabină. Un lucru trebuie, totuşi, spus despre scrierea unui jurnal pe care s-ar putea să nu-l mai citească nimeni în afară de mine. Ceea ce o să hotărăsc de capul meu! Iar dac-o să am chef, o să fiu de-a dreptul iresponsabil! N-are rost să mai caut vorbe de duh prin care să-mi amuz naşul, sau să am grijă să mă descriu, cum s-ar zice, din unghiul cel mai favorabil, ca mireasa care pozează pentru portretul de dinaintea nunţii. Poate că pe alocuri am fost prea cinstit în jurnalul ţinut pentru naşul meu şi m-am gândit câteodată că, în loc să se fi lăsat convins că am o fire nobilă, se prea poate să-mi fi perceput cuvintele stricto sensu şi să fi ajuns la concluzia că mă arătasem nedemn de protecţia lui! Afurisit să fiu dacă mai văd vreo cale de ieşire, dat fiind că nu pot distruge ce-am scris fără să distrug şi cadoul pe care mi l-a făcut naşul, cu tot cu legătura asta inutil de frumoasă. Am fost un prost. Ba nu! Am calculat greşit.

Cumbershum şi Deverel l-au îndemnat pe Summers să-i arate căpitanului Anderson cât de indicat ar fi să ne modificăm cursul spre fluviul La Plata, unde am putea abate corabia în carenă, ca să scăpăm de ierburi. Cel care m-a informat a fost tânărul domn Taylor, micimanul entuziast care se mai lipeşte din când în când de mine. Cu toate acestea, Summers nu e de acord. Ştie că Anderson vrea să termine călătoria fără să mai facă escală în vreun port. Trebuie să recunosc că, dincolo de faptul că e un om cumsecade şi mai mult ca sigur un marinar iscusit, lui Summers nu-i place câtuşi de putin să aibă alte păreri decât căpitanul. Domnul Taylor susţine că i-a refuzat pe cei doi, indicându-le un lucru care s-a adeverit chiar azi-dimineaţă, şi anume că vântul s-a înteţit, iar viteza noastră de; deplasare a crescut. Vântul continuă să bată dinspre babord, orizontul şi-a mai pierdut din claritatea de până acum, iar din când în când suntem împroşcaţi de o ceaţă fină de stropi. Lucrul ăsta are darul să-i bine dispună pe toţi marinarii şi pasagerii de pe corabie. Doamnele strălucesc efectiv de sănătate şi

*

2

Trebuie să vă rog să vă închipuiţi că s-au scurs trei zile de la cuvântul care reprezintă atât de enigmaticul sfârşit al SECŢIUNII ÎNTÂI până la cele

pe care le scriu astăzi. Am fost întrerupt. Sfinte Sisoe, îmi pocneşte capul de durere chiar şi la cea mai mică mişcare! Ce mai, m-am lovit al naibii de rău şi cu totul neaşteptat. Izbutesc să scriu la mine în cabină, fiindcă Phillips mi-a dat o scândură pe care să mi-o fixez pe genunchi şi mi-a proptit spatele cu încă una sau două perne de granit. Din fericire, deşi cred că s-ar cuveni să spun mai degrabă „din păcate", corabia se mişcă încet, după gustul meu, cu toate că vântul o împinge înapoi către acalmia tropicală, lua-o-ar naiba s-o ia acum şi pururi şi-n vecii vecilor! în ritmul ăsta, o să ajungem la antipozi când acolo o să fie iarnă, perspectivă care nu-mi surâde nici mie şi cu atât mai puţin marinarilor, care au auzit o sumedenie de grozăvii despre Mările Sudului în acest anotimp! Summers a venit în vizită de îndată ce am fost în stare să înjur şi mi-a spus, cu un zâmbet îndurerat, că domnul căpitan Anderson respinsese sugestia de a face un popas în estuarul fluviului La Plata, dar că, între timp, admisese posibilitatea unei escale la Capul Bunei Speranţe, dacă o să putem ajunge acolo.

— Înseamnă că ne paşte vreun pericol? N-a răspuns preţ de câteva clipe.

— Mda. Ca de obicei. Te rog din suflet să nu…

— „… răspândeşti deznădejdea în rândul pasagerilor". De data asta a râs.

— Ei, hai, ti-ai mai revenit.

— Ce bine-ar fi să pot face o legătură între limbii şi ceea ce am în cap. Ştii ceva, Charles?

Când deschid gura, parcă nici nu mai sunt eu cel care vorbeşte.

— E efectul şocului. O să te simţi mai bine imediat. Numai că te rog să nu mai comiţi niciun gest eroic şi altruist.

— Îţi baţi joc de mine.

— In orice caz, nu-ti mai rezistă capul pentru alte cucuie, ca să nu mai vorbim de şira spinării.

— E foarte adevărat că m-apucă durerea de cap din nimic o am „pe ţeava", dacă preferi şi nu trebuie decât să mişc puţin gâtul ca să… Ah, lua-te-ar toţi dracii!

Charles a plecat, iar eu m-am apucat să consemnez aventura. Stăteam în faţa tăbliei de scris si mă jucam cu pana, când unghiul podelei pe care se afla scaunul a început să se schimbe. Dat fiind că de vreo câteva zile ne plictisiserăm făcând tot felul de zigzaguri, bordee, volte sau cum s-or mai fi numind, la început n-am dat deloc atenţie fenomenului. Apoi însă spatele (care a devenit un marinar în toată regula, cu drepturi depline) a simţit că mişcarea era mai rapidă decât de obicei, în plus, nu se auzea niciunul dintre

zgomotele clasice ale unei asemenea manevre, adică siflee, rugăminţi adresate celor care făceau de cart, forfota agitată a picioarelor goale şi tremurul înfoiat al velelor, în schimb, în arboradă s-a produs o bubuitură puternică şi neaşteptată, care a încetat imediat, moment în care marinarul hârşit din mine şi-a dat seama că puntea se înclina din ce în ce mai repede şi mai mult. Atunci am devenit brusc scriitor; şi prima mea mişcare a fost să-mi pregătesc pana şi călimara. Nici n-am apucat bine să fac lucrul ăsta, că m-am trezit azvârlit dintr-un perete în altul al cabinei… Acum se auzeau şi zgomote din belşug strigăte, fluierături, lovituri surde şi trosnete precum şi ţipete din cabina de alături, unde amoreza mea de altădată, Zenobia, urla aproape într-un glas cu presu- pusa soţie a domnului Brocklebank. Am urcat cu greu pe punte, am reuşit să deschid uşa şi m-am îndreptat ca un păianjen spre lumina zilei.

Cum se spune cam în toate cărţile de călătorie pe care le-am citit, ce privelişte mi s-a înfăţişat acum în faţa ochilor! Mi-a îngheţat sângele în vine, mi s-a făcut părul măciucă… Şi aşa mai departe. Totul se schimbase, devenind de nerecunoscut. Puntea din lemn, relativ orizontală, se înclinase ca un acoperiş şi avea să ajungă în scurt timp perpendiculară. Mi-am dat seama, cu luciditatea pe care ţi-o conferă propria neputinţă, că eram pierduţi. Eram pe punctul de-a ne da peste cap, de-a ne răsturna. Toate pânzele fuseseră prinse de vânt dintr-un unghi nepotrivit, se întindeau exact parâmele care nu trebuiau, pe când celelalte spânzurau în voia furtunii, ca nişte atârnătoare de vergă dezlegate. Parapetele de sub vânt se apropiau din ce în ce mai mult de mare. Apoi s-a auzit nu atât „de sus”, cât mai degrabă „de undeva de departe” un scrâşnet lent, urmat de un zgomot de velatură sfâşiată şi de un trosnet de lemnărie făcută ţăndări. Undeva la prova, vârfurile uriaşe care par atât de mici de jos şi formează „arborele gabier” s-au frânt şi au rămas atâmate într-un veritabil păienjeniş de funii şi pânze rupte în bucăţi. Pe puntea din vânt ieşiseră câţiva bărbaţi, care se luptau acum cu nişte odgoane. Pe unul dintre ei, aflat lângă deschizătura teugii, l-am surprins lovind cu un topor. Deasupra mea am văzut un lucru pe care şi acum îmi vine greu să-l cred: timona corăbiei s-a învârtit atât de brusc, încât cei doi bărbaţi care o ţineau au fost măturaţi ca nişte stropi de ploaie cel mai îndepărtat de mine a zburat prin aer pe deasupra timonei, aterizând undeva dincolo de ea, iar cel mai apropiat s-a prăbuşit pe punte ca fulgerat. O dată cu învârtirea timonei s-a auzit un trosnet surd şi înspăimântător dinspre cârmă. L-am văzut chiar pe căpitanul Anderson dând drumul unei funii de

la cavilă şi dând să apuce o alta, fără să ţină seama de primejdie… Am dat fuga într-acolo şi am început şi eu să trag. Am simţit funia mişcându-se în urma eforturilor noastre conjugate, dar cel puţin aşa mi s-a spus părâma căreia îi dăduse drumul căpitanul continua să se zbată prin aer, căci deodată am simţit o lovitură cumplită în moalele capului şi în ceafă. N-am să recurg la niciuna dintre formulele bătătorite, de genul „Din clipa aceea n-am mai ştiut nimic", însă cu siguranţă că lucrurile pe care le-am ştiut mi s-au învălmăşit în minte şi au devenit neclare. Mi se pare că am căzut pe punte peste tânărul domn Willis. Cu excepţia spatelui care mă durea foarte tare şi a capului care îmi vâjâia, mă simţeam aproape bine. Asta, bineînţeles, fiindcă mă lăţisem peste domnul Willis. În orice alte împrejurări, nici nu l-aş fi ales şi nici nu l-aş fi suportat pe domnul Willis pe post de saltea, dar în situaţia aceea m-am enervat de-a binelea văzând ce eforturi zadarnice făcea băiatul să iasă de sub mine. Pe urmă cineva a tras de el şi, într-o clipită, am rămas fără pernă, având sub cap doar puntea care, din câte îmi dădeam seama, revenise la orizontală. Am deschis ochii şi m-am uitat în sus. Am văzut nişte nori albi profilindu-se pe cerul albastru. Privirea mi s-a oprit apoi asupra arborelui artimon, ale cărui vele nu se lipiseră de-a valma de vergi. Ceva mai departe la prova, o bucată din arborele mare rămăsese nemişcată, şi ea cu velele inferioare strânse ghem, dar cu gabierul distrus şi atârnând într-o încâlceală pentru care marinarii au o serie de termeni care mai de care mai expresivi. Şi gabierul arborelui trinchet fusese doborât şi aterizase pe jumătate pe teugă, peste cabestan. Am închis ochii ca să-i feresc de lumină şi am continuat să stau întins, aşteptând să mi se potolească durerile. L-am auzit ca din depărtare pe căpitanul Anderson dând ordin după ordin, fără să se oprească. Niciodată nu l-am înţeles atât de puţin, dar în acelaşi timp niciodată nu l-am îndrăgit atât de mult. Vocea lui degaja calm şi încredere. După aceea, nu ştiu dacă mă credeţi, a venit un moment când, în mijlocul unei rafale sau salve de ordine, s-a oprit şi a rostit pe un ton mai potolit şi mai dezinvolt: „Aveţi grijă de domnul Talbot." Ce omagiu! Phillips s-a aplecat asupra mea, însă nu aveam de gând să mă las întrecut în materie de gesturi nobile.

— N-avea grija mea, omule. Mai mult ca sigur că sunt alţii care au mai mare nevoie de ajutor.

Mă bucur să pot spune că vorbele astea n-au avut niciun efect asupra lui Phillips, care se străduia să vâre ceva moale între capul meu şi punte. M-am

simţit ceva mai bine. Ceaţa roşie care îmi năvălise în ochi devenise între timp trandafirie.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat?

A urmat o pauză, după care s-a auzit răspunsul:

— Zău dacă ştiu, domnule. Cum s-a redresat nava şi am revenit pe chilă dreaptă, cum v-am căutat.

Mi-am îndoit picioarele pe rând. Nu păreau să fi păţit nimic, la fel ca braţele. Funia îmi jupuise niţel palmele şi atât. Din câte îmi dădeam seama, supravieţuisem catastrofei, indiferent în ce ar fi constat ea, alegându-mă numai cu o durere de cap şi o sperietură.

— Ar trebui să ai grijă de doamne, Phillips.

Nu mi-a răspuns, introducându-mi în schimb încă o bucată de material împăturit sub cap.

Am deschis ochii din nou. Gabierul frânt era coborât încet, centimetru cu centimetru. Marinarii se răspândiseră prin ceea ce rămăsese din arboradă. Mi-am ridicat la timp capul, care mă durea, ca să văd cum gabierul trinchet ce fusese distrus era adus pe punte şi descâlcit din jurul cabestanului. Fusese crăpat şi ieşea cu aproape doi metri în exteriorul navei. Deasupra mea, vela-pic fusese coborâtă cu ajutorul unui tangon. Mi-am amintit de pânzele falnice care se umflaseră peste capul meu când lăsaserăm corabia la apă, înainte ca marea să le acopere spumegând.

— Ce s-a-ntâmplat?

— O navă plină de soldaţi tâmpiţi, dacă-mi daţi voie, domnule.

Nu mi-a venit deloc să-mi mişc corpul şi m-am limitat sa mai ridic puţin capul ca să mă uit în jur. Rezultatul a fost o durere sfâşietoare, cum nu mai îndurasem niciodată, ca şi cum cineva mi-ar fi înfipt un pumnal ascuţit în cap. Am renunţat la orice alte încercări şi am rămas nemişcat. Summers şi căpitanul vorbeau însufleţit într-un jargon marinăresc pe care doar ei îl pricepeau. Măcar să nu fi cedat balamalele de cârmă, măcar să nu fi fost torsiunea prea mare. Mi-am mişcat ochii, într-o nouă încercare de a-i vedea pe cei doi ofiţeri, şi am descoperit că durerea care însoţea manevra nu era foarte mare. Am auzit ce vorbeau. Domnul Talbot sărise, cu tot curajul, să-l ajute pe căpitan la strângătorul de burtă de la vela mare, până când contactul cu o scotă scăpată de sub control îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa. Domnul Summers nici nu s-ar fi aşteptat la altceva din parte-mi. Acelaşi domn Summers a rugat insistent să fie lăsat să-şi îndeplinească în

continuare îndatoririle, rugămintea fiindu-i acceptată. Tocmai încercam să mă ridic în capul oaselor, când căpitanul a vorbit din nou.

— Domnule Willis.

Domnul Willis stătea lângă timona abandonată, care se învârtea încet încoace şi-ncolo.

Chiar când eram pe punctul de a-i semnala această gravă neglijenţă căpitanului, doi marinari au urcat grăbiţi scara şi au pus mâna pe timonă din ambele părţi.

— Domnule Willis!

De obicei, domnul Willis, unul dintre ofiţerii noştri stagiari, e palid la faţă. Acum însă ori lovitura pe care o primisem în cap îmi tulburase văzul, ori chipul lui Willis devenise verde de-a binelea.

— De câte ori trebuie să te strig ca să-mi răspunzi? Tânărul şi sărmanul Willis şi-a strâns buzele, după care le-a deschis din nou. Cred că îi tremurau zdravăn genunchii.

— Ordonaţi.

— Ai fost de cart.

— Şir, domnule, el, domnule…

— Ştiu totul despre „el", domnule Willis. Ai fost de cart.

Dinspre domnul Willis nu s-a mai auzit nimic, în afara unui cloncănit slab. Căpitanul Anderson şi-a rotit braţul drept şi i-a ars o palmă zgomotoasă băiatului! Aces- ta a dat impresia că se desprinde de punte, pentru ca apoi sa plutească în aer şi să se prăbuşească într-o rână.

— _. Scoală de-acolo, domnul meu, când vorbesc cu tine!

Vezi arborii ăştia gabier, tăntălău cu caş la gură? Scoală! Ai habar câte pânze s-au făcut ferfeniţă şi cât din cânepă nu mai e bun decât la umplerea trancheţilor? Pe legea mea, domnule, când o să avem iarăşi o coloană artimon, acolo o să stai cocoţat pe toată durata stagiului!

— Şir, domnule…

— Adu-l aici, Willis, ai auzit? Vreau să-l văd în faţa mea şi asta acuml

Nu-mi închipuisem că două silabe puteau exprima atâta furie şi o ameninţare atât de intensă. Căpitanul Anderson a scos unul dintre zbieretele lui vestite, absolut îngrozitoare, iar eu mi-am dat seama că lucrul cel mai înţelept era să rămân nemişcat şi să nu-mi distrug reputaţia de om curajos cu care tocmai mă alesesem. Mi-am ţinut ochii închişi, aşa că am auzit discuţia care a urmat fără să văd pe niciunul dintre cei care au purtat-o. Mi-

a ajuns la ureche mai întâi zgomotul unor paşi împleticiţi, iar apoi vocea lui Deverel, care bolborosea şi gâfâia în acelaşi timp.

— Fir-aş al naibii, ce-a mai făcut pustiu', dar-ar dracii-n el!

Anderson i-a răspuns mânios, dar cu voce joasă, ca şi cum n-ar fi vrut să mai audă şi altcineva ce discutau.

— Domnule Deverel, ai fost de cart. Deverel i-a răspuns cu un glas la fel de coborât.

— A fost tânărul Willis…

— Tânărul Willis, ce să zic. Dobitocule!

— N-osă…

— Te poftesc să mă asculţi. Există un ordin strict, care-ţi interzice să laşi un stagiar singur de cart când suntem în larg.

Deverel a ridicat vocea, începând efectiv să strige:

— Toţi facem aşa! Altfel cum naiba mai ajung ţâncii ăştia să-nveţe ceva?

— Şi asta pentru ca ofiţerul de cart s-o şteargă şi să bea la popotă până cade lat! Am urcat pe punte când cora- bia încă tremura din toate încheieturile şi-al naibii să fiu dacă erai la post! Iar pe urmă apari pe trei cărări, dobitoc beţiv ce eşti…

— Nu permit nimănui să mă insulte în felul ăsta! O să am grijă să fiţi…

A fost rândul lui Anderson să ridice vocea.

— Domnule locotenent Deverel. Absenţa ta de pe pun| te în timpul orelor de cart a fost o neglijenţă criminală. Poţi să te consideri arestat preventiv.

— Atunci să te ia dracu', Anderson, copil din flori afurisit!

A urmat o pauză în timpul căreia n-am îndrăznit nici să respir. Apoi Anderson a vorbit cu răceală în glas.

— Şi încă ceva, domnule Deverel. Ţi se interzice să mai bei.

Phillips şi Hawkins, servitorul căpitanului, m-au adus înapoi în cabină. Din motive tactice, am simulat inconştienţa cât am putut de bine. Mi-am spus că avea să urmeze, mai mult ca sigur, tribunalul militar şi nu voiam să fiu implicat sub nicio formă, nici măcar ca simplu martor. Mi-am îngăduit să mă las readus în simţiri cu nişte coniac, după care l-am prins de mânecă pe Phillips, ca să-l mai ţin lângă mine.

— Phillips, am cumva o rană la spate?

— Din câte am văzut, nu, domnule…

— Am fost lovit la cap şi peste umeri de o parâmă dezlegată şi mi-am pierdut cunoştinţa cu totul. Mă simt stors de puteri şi moale ca o cârpă.

— Aha, a spus el, vesel nevoie mare, aţi fost lovit de un capăt de funie. Noi îi spunem brânciul de pornire, domnule. Asta încasează pe spinare sau peste fund marinarul care se scoală ultimul, dacă-mi permiteţi, în cel mai rău caz, lasă o vânătaie şi atâta tot, domnule.

— Ce s-a-ntâmplat cu noi?

— Când, domnule?

— Accidentul, omule, catargele distruse şi capul care mă doare!

Iar în clipa aceea Phillips a spus: luat de val. Eu am fost, tu ai fost, el (ea) a fost luat (ă) de val. Mi-am adus aminte cum i-a zis mama, care era o doamnă, cameristei: „Dar când am auzit cât cerea creatura aia pentru niciun metru de material, cât de fin o fi fost, îti spun drept, Forbes, parcă am fost luată de val!” Cuvinte rostite de scumpa mea mamă, care mi-a dat voie să călătoresc pe continent în timpul ultimilor ani de pace, dar m-a avertizat să nu mă apropii prea mult de gardul de la marginea navei! Ce limbaj ne e dat să avem, cât de divers, cât de direct chiar şi când e aluziv, cât de deplin şi oarecum inconştient metaforic! Mi-am amintit de anii când traduceam versuri din engleză în latină sau greacă şi de nevoia de-a găsi o formulă simplă, care să exprime sensul a ceea ce poetul englez ascunsese în umbra strălucitoare a figurilor de stil! Ce ciudat e felul cum, dintre toate activităţile omeneşti, am preferat de atâtea ori să ne întoarcem la experienţa mării! A merge cu toate pânzele sus, a ţi se îneca corăbiile, a încerca marea cu degetul, a promite marea cu sarea, a fi în derivă, a eşua, a merge peste mări şi ţări, a te da la fund fără urmă Dumnezeule mare, am putea umple o carte cu efectul experienţei mării asupra limbajului nostru! Iată, aşadar, metafora aflată în punctul de plecare. Noi, cei de pe corabie, parcă fuseserăm luaţi de val! întins la mine în cabină, mi-am închipuit ce şi cum se întâmplase. Deverel se furişase jos ca să tragă o duşcă, lăsându-l pe nătărăul de Willis la timona corăbiei. Sfinte Dumnezeule, simpla evocare a situaţiei mi-a provocat o nouă zvâcnire a tâmplelor. Ţara mea, mi-am spus, încercând să dau dovadă de simţul umorului, ţara mea ar fi putut suferi o pierdere considerabilă. Aş fi putut să mă înec! Prin urmare, în timp ce Willis făcea de cart, avusese loc o schimbare a vântului, o agitaţie a valurilor în preajma bordului de sub vânt, crestele înspumate şi furtuna începuseră să se joace cu corabia, apa fusese răvăşită de două mâini invizibile, care se apropiaseră fulgerător, cei doi marinari de la timonă îşi mutaseră privirile de la arborele mare la busolă, căutindu-l

pe Deverel şi găsindu-l pe Willis cu gura căscata, disperaţi să găsească pe cineva care să se priceapă şi rămaşi în continuare de capul lor dacă ar fi pus mâna pe timonă, ar fi venit sub vânt si ar fi manevrat corabia ca să înfrunte furtuna, s-ar fi putut teme că aveau să fie biciuiţi din cauză că acţionaseră de capul lor aşa că nu făcuseră nimic fiindcă nici Willis nu făcuse nimic, vântul umflase pânzele exact unde nu trebuia după ce se virase scota, făcând ca ambarcaţiunea să se oprească, iar apoi să se legene înainte şi înapoi, cu pânzele umflate dintr-o direcţie greşită, cu parapetele înclinate şi spălate de apa mării şi cu cârma miscându-se invers faţă de sensul normal! Aşadar, în timp ce echipajul trudea ca să repare ce stricaseră Deverel şi Willis în câteva clipe de neatenţie, am stat şi-am aşteptat să nu-mi mai zvâcnească tâmplele, lucru care s-a şi întâmplat întru câtva, însă numai după ce-am adormit. Ultimul lucru la care ţin minte că m-am gândit înainte de-a mă abandona somnului a fost bogăţia neaşteptatei experienţe care mi se revelase prin intermediul unei simple expresii: „a fi luat de val!”

*

3

Însă partea ciudată a fost că, o dată întors în cabină, m-am simţit obligat să rămân acolo, şi asta nu pentru o oră-două, ci zile şi nopţi în şir. Câteodată Summers îmi aducea veşti despre cum mergeau lucrurile pe corabie. Acum eram împinşi din nou, cu un fel de inevitabilitate îngrozitoare, în zona acalmiilor tropicale; iar dacă ambarcaţiunea abia putuse să înainteze contra vântului chiar când avusese arborada întreagă, în halul în care se afla acum era cu totul neputincioasă. Si nici nu mai puteam spera să mergem cu toate pânzele sus, ca înainte. Arborele trinchet plesnise, mi-a spus Summers. Iar reducerea numărului de vele făcea aproape inutile strădaniile de a curăţa tivul de ierburi din dreptul liniei de plutire. Poate că a fost vorba tot de o metaforă şi aici. Au mai trecut trei zile până când am fost în stare să mă ridic şi pentru altceva decât pentru nevoile principale. In cele din urmă, pe puntea principală şi-a făcut apariţia un Edmund şovăielnic şi gata să se prăbuşească. Mi-am dat seama imediat că ne înapoiaserăm într-un infern al zăpuşelii, al nemişcării şi al pâclei. Nici măcar bompresul nu se mai arăta privirilor, şi am izbutit să văd vârfurile catargelor doar fiindcă erau mult mai jos ca înainte. Summers m-a asigurat că înălţarea unor catarge noi era o problemă care solicita masiv resursele corăbiei, atât în ce priveşte cheresteaua, cât şi mâna de lucru. Iar până atunci eram neajutoraţi.

Cu toate acestea, în ziua a patra aproape că mi-am revenit şi în scurt timp s-au întâmplat nişte lucruri care nici nu mi-au mai dat răgaz să mă gândesc la durere. Am fost trezit de Phillips şi l-am dat afară mormăind, chiar şi după ce l-am auzit cum îmi toarnă apă în ligheanul din foaie de cort. Aerul era greu şi părea la fel de umed şi călduţ ca apa. Pe măsură ce mă dezmeticeam, îmi aminteam cu tristeţe de zilele cele mai umede şi mai cenuşii ale iernii ploaie, grindină, zăpadă, lapoviţă, orice, în afară de monotonia asta inertă şi cvasi totală! Tocmai căutam, deşi poate că nu exprim foarte elegant, un motiv suficient de bun ca să mă facă să ies din cabină, când am auzit un strigăt îndepărtat. N-am desluşit cuvintele, însă nu păreau să vină de la nivelul punţii. Mai mult decât atât, strigătul a fost urmat de o chemare la megafon de undeva de deasupra capului, precum şi de un răspuns venit de la mare distanţă. De pe puntea superioară pupa am auzit un urlet răguşit, care nu putea fi decât al lui Anderson în persoană, ocupat, ca de obicei, cu beştelirea cuiva. Era clar că în situaţia noastră intervenise o schimbare care era, fără îndoială, favorabilă. Poate vântul! M-

am dat jos din pat cu oarecare eforturi, şi îmi pusesem deja cămaşa şi pantalonii, când mi-a ajuns la ureche o gălăgie de nedescris, făcută de pasagerii care se îngrămădiseră cu toţii pe culoarul comun al navei. Tocmai îmi îmbrăcasem haina, când, după o bătaie mai mult decât discretă, Deverel mi-a deschis larg uşa de la cabină, însă în faţa mea nu se mai afla bărbatul acela rigid şi distant, mistuit lăuntric de flacăra propriei ruşini şi duşmănii! Ochii îi străluceau, iar chipul şi întreaga ţinută sugerau satisfacţie şi însufleţire. Am văzut uimit că în mâna stingă ţinea sabia vârâtă în teacă.

— Bătrâne Talbot! Talbot, pe Dumnezeul meu! Am gă. Sit soluţia ca să scap de necazuri! Vino cu mine!

— Tocmai voiam să urc pe punte. Dar ce s-a întâmplat? — Cum, omule, n-ai auzit? O corabie!

— Drace! Să sperăm că e de-a noastră!

— Unde ţi-a fugit curajul, bărbate? I-au spionat rândunicile si sunt albe ca batistuţa unei doamne din lumea bună! Ne e duşmană, cum te văd şi cum mă vezi!

Summers ne-a asigurat că francezii au fost bătuţi măr…

— Auzi la el! Păi, ce-aşteptai, să vină toată flota? O

singură corabie poate că Boney a trimis o nouă navă rapidă să ne intercepteze. Numai că pentru mine sunt toţi o apă şi-un pământ franţuji, yankei afurisiţi sau olandezi. Nu miroase nasul ce aduce vasul. Cu succes la femei şi la războaie, ăsta-i onorabilul John, sluga dumitale preaplecată!

— S-ar putea ca asta să te-ajute în carieră, Deverel, şi mă bucur pentru tine, însă în ce mă priveşte, să-i ia dracu' pe toţi franţujii!

Deverel nici nu mai aşteptase să-mi audă ultimele cuvinte, şi trebuie să recunosc că nu aveau nimic eroic, însă un om care abia s-a dat jos din pat, fără să-i fi trecut durerea de cap, dar care ar acţiona ca un erou într-o asemenea situaţie ar fi un veritabil Nelson. Cu toate acestea, mi-am revenit şi am urcat pe puntea superioară. Pasagerii erau grupaţi, sau mai bine zis înghesuiţi, unul în altul, la marginea dunetei. La rândul lor, emigranţii se îngrămădiseră în apropierea teugii. Tăcerea era deplină în universul acesta pe care pâcla îl redusese la o parte din corabie. Summers stătea pe puntea dunetei, alături de Cumbershum. Căpitanul Anderson se sprijinea de balustrada de la pupa şi-l asculta pe Cumbershum, care vorbea pe un ton pe care-l considera moderat.

— E un tâmpit, domnule, şi habar n-are să indice un reper. L-am trimis pe domnul Taylor în gabie şi i-am ordonat să nu scoată o vorbă şi doar s-o

arate cu mâna dac-o zăreşte.

— Ea n-a dat niciun semn că ne-ar fi văzut?

— Nu, domnule. Şi cum nu mai avem vârfurile celor doi gabieri, se prea poate să nu ne fi văzut şi s-o evităm.

— S-o evităm, domnule Cumbershum? Nu-mi place deloc cuvântul „a evita”. N-o s-o evit, domnul meu. Dacă ne apropiem şi vedem că-i o corabie inamică, ne batem.

— Desigur, domnule.

— Domnule Summers, avem câte şase tunuri mari la cele două borduri. Putem să punem oameni pricepuţi la fiecare?

— Nu, domnule. De fapt, la niciunul, atâta timp cât: avem bărcile la apă şi la prova, şi la pupa, iar pe punte oameni care să-i respingă pe cei care vor să ne abordeze. Pun să se aducă imediat plasele de abordaj, domnule, în rest… domnul Taylor ne semnalizează ceva.

Domnul Taylor de-abia se vedea prin pâclă, undeva deasupra noastră. Stătea priponit de o încâlceală de nedescris în vârful arborelui mare. Căpitanul Anderson s-a uitat la semnalizările lui, iar apoi la habitaclu.

— Cred că e undeva la sud-est.

— Cu tot respectul, domnule, de aici domnul Taylor pare să arate mai mult spre est.

— Bărcile la apă, domnule Sumrners. Pe urmă găteşte corabia de luptă. Cred că putem să câştigăm timp pentru pregătire dacă întoarcem nava spre nord-vest.

— Discutabil, domnule.

— Chiar şi nişte valuri mici ne-ar putea fi de folos. Da, domnule Summers. Întoarce nava.

— Am înţeles, domnule. Domnule Deverel! Ordinele au urmat din belşug şi cu viteză. N-am reuşit să prind nici a zecea parte din ele.

Am auzit că doamnelor li s-a arătat drumul spre puntea inferioară şi li s-a spus că trebuie să se retragă acolo de îndată ce li se dădea dispoziţie. Păreau extraordinar de calme. Domnişoara Granham lăsa impresia că era capabilă să-i alunge pe atacatori doar din priviri. Pentru un republican declarat, dacă nu cumva chiar iacobin, domnul Prettiman avea un aer de ferocitate indignată, care putea izvorî din nedumerirea legată de atitudinea pe care se cuvenea s-o ia. Dacă n-aş fi fost deprimat şi iritat de evenimentele pe cale să se producă şi care ar fi putut pune rapid capăt carierei lui Edmund Talbot, mi-ar fi plăcut să-l descos în legătură cu asta. Insă nimeni n-a scos o vorbă.

Am tăcut mâlc, după care ne-am întors cu toţii în salo- nul pasagerilor, unde am observat cu interes că se consumase destul vin şi înainte de masă, şi în timpul ei. M-am străduit să-mi înving slăbiciunea şi durerea care mă apucaseră din nou ca să ridic puţin moralul asistenţei, declarând că, din moment ce două corăbii aflate în larg pe o asemenea vreme ar avea greutăţi chiar dacă ar vrea să se întâlnească, şansele de a se întilni din întâmplare erau foarte reduse. Dar dacă până la urmă ne întâlnim, am spus, păi atunci trebuie să ne batem. Aşa că fie-mi permis să ridic paharul pentru victorie! însă n-am văzut în viaţa mea o adunare mai tristă si mai puţin dispusă să se gândească la luptă! Singurul efect a fost că micuţul Pike şi-a trântit furculiţa şi cuţitul şi a izbucnit în plâns.

— Copiii mei, ah, copiii mei! Mititica de Arabella! Sărăcuţa de Phoebe!

Soţia lui i-a pus o mână pe umăr ca să-l liniştească, iar eu l-am luat tare, vorbindu-i ca de la bărbat la bărbat.

— Ei hai, Pike, nu te teme, omule! Suntem împreună şi n-o să ne facem de râs! Cât despre fetiţe, fii pe pace sunt mult prea mici pentru francezi!

Trebuie să recunosc că această ultimă remarcă a avut urmări nefericite. Doamna Pike a început să plângă cu sughiţuri zgomotoase. Zenobia şi doamna Brocklebank s-au trezit ţipând la unison. Domnişoara Granham şi-a lăsat furculiţa şi cuţitul si m-a fixat cu o privire de gheaţă.

— Domnule Talbot, v-aţi întrecut cu gluma, a spus ea.

— Am vrut să spun doar că…

Însă n-am apucat să continuu din cauza lui Prettiman.

— Să nu credeţi toate poveştile care circulă pe seama felului cum se poartă francezii, domnule. Sunt la fel de civilizaţi ca noi. Ne putem aştepta să ne trateze cu aceeaşi generozitate şi îngăduinţă cu care i-am trata noi pe ei, dacă nu chiar mai mare.

— Iar noi o să stăm aici şi-o să ne lăsăm minaţi ca o turmă de oi? Domnule Bowles, parcă am reţinut c-ai avea oarecare pregătire juridică.

— Sunt secretar al unui avocat, domnule.

— Noi, civilii, avem dreptul să luptăm?

— M-am gândit şi eu la treaba asta. Cred că, în calitate de pasager, avem voie să ajutăm la aprovizionarea tunurilor, cum se spune, şi la întinsul parâmelor. Am putea susţine că am fost obligaţi, însă dacă suntem văzuţi pe punte cu sabia într-o mână şi cu pistolul în alta, avem în egală măsură dreptul să ni se taie gâtul.

— Eşti foarte degajat, am spus. Ba chiar aş zice că ai mult sânge rece.

— Mai există o cale, domnule. M-am gândit şi la asta. Pasagerii se pot înrola ca voluntari, urmând să depună jurământul şi să fie trecuţi în scripte, cum ar veni. Însă în cazul ăsta nu ştiu cum s-ar rezolva problema lefurilor care ar trebui plătite de marină.

Cu toate acestea, am observat că mâinile îi tremurau uşor.

— Un pahar cu vin, domnule Bowles! Ne-ai arătat tuturor cum trebuie să ne facem datoria.

Domnişoara Granham mi-a adresat mulţumită un surâs care o făcea să semene cu Minerva sub clar de lună.

— O hotărâre nobilă, domnule Talbot. Sunt sigură că vorbesc şi în numele doamnelor când spun că, în privinţa asta, ni s-a luat o piatră de pe inimă.

S-au auzit nişte sunete aprobatoare şi câteva râsete. Apoi însă logodnicul ei, caraghiosul de Prettiman, le-a acoperit cu vocea pătimaşă pe care şi-o exersează adeseori când se aprinde şi abordează probleme de filosofia guvernării.

— Nu, nu, nu! Cu respect, domnişoară Granham domnule Talbot, cum te poţi oferi ca voluntar înainte de-a şti cum arată duşmanul? Dacă nava aia nu este emisarul crud al unui tiran, ci o corabie care s-a scuturat de jug, iar acum slujeşte chiar pe tărâmul libertăţii? Dacă e din Statele Unite ale Americii?

— Ce importanţă are? am întrebat. Suntem în război cu America!

Asta a provocat o controversă la care a luat parte toată lumea.

— _Ţe oferi ca voluntar, domnule Bowles?

— _Cu anumite condiţii.

— _Recunosc că şi mie perspectiva unei confruntări cu o navă a yankeilor mi se pare mai puţin încurajatoare decât cea a unei bătălii cu francezii, în fond, yankeii sunt de-ai noştri ce dracu'! Pungaşul ăla afurisit de Paul Jones a avut la bord mai mulţi marinari englezi decât americani!

— Şi olandezii?

— Să poftească. O să ne apărăm într-un mod cu totul remarcabil. Dumneata, domnule Bowles, o să verşi orice fel de sânge, cu condiţia ca acordul să fie ferm şi precis. Domnul Prettiman o să ne-ajute împotriva francezilor, olandezilor, piraţilor sau chiar a sclavilor, deşi o să-i cruţe pe americanii suficient de nesăbuiţi să-i iasă în cale.

Aşa cum sperasem, la aceste cuvinte râsetele au reînceput, fiind însă întrerupte cu totul neaşteptat. Micuţul Pike a sărit în picioare şi s-a pornit să

urle de-a binelea la mine, de parcă ar fi căzut pradă isteriei:

— Cum poţi să faci asemenea glume? Ce mai contează ce fel de corabie se-ascunde în ceaţă atâta timp cât are tunuri cu care poate trage în noi? O să lupt la fel de bine ca şi ceilalţi bărbaţi de-aici, indiferent de grad. Dar n-o să lupt pentru ţară! Că doar o părăsesc! N-o să lupt nici pentru corabie, rege sau căpitan, însă o să lupt împotriva oricărei corăbii şi a oricărei ţări din lume ca să-mi apăr… ca să-mi apăr familia…

A început să plângă cu nişte sughiţuri zgomotoase, care s-au auzit foarte clar în liniştea ce se lăsase încă de când luase cuvântul. Domnişoara Granham a întins o mână spre el, după care şi-a retras-o. Doamna Pike i-a apăsat mână de propriul ei obraz. El s-a aşezat, iar suspinele s-au potolit încet-încet. Cred că majoritatea celor de pe navă rămăseseră cu ochii aţintiţi în farfurii, în faţa acestei izbucniri emoţionale în totală contradicţie cu spiritul englez. Am găsit de cuviinţă că venise vremea să renunţăm la fanteziile şi istericalele legate de luptă. Indiferent cât eram de vlăguit, am socotit că era de datoria mea să insist.

— Staţi puţin, am spus. Hai să analizăm situaţia. E posibil să existe o corabie ale cărei pânze au fost zărite preţ de câteva clipe în ceaţă. Mai mult ca sigur că n-o interesează soarta noastră. Mai mult ca sigur că nici nu ne-a văzut. La urma urmei, nu mai avem arborii gabier. Şi chiar dacă ne-a văzut, treaba ei, suntem după toate aparenţele pe o corabie a marinei militare regale, nava cea mai de temut dintre toate mijloacele de distrugere ale secolului! Credeţi-mă, posibilitatea unei confruntări este redusă. Dacă eu însumi am manifestat cumva un entuziasm nesăbuit faţă de perspectiva unei bătălii, rog să fiu iertat de aceia dintre domniile voastre care, în afară de propria viaţă, mai răspund şi de ale altora, însă fiţi fără grijă. Şansele să ne întâlnim sau să mai dăm cu ochii de corabia aceea sunt de una la o mie.

— Mă tem că nu-i aşa.

Mi-am ridicat privirea uimit şi am simţit din nou o durere ascuţită ca un vârf de pumnal în moalele capului. Summers ieşise din cadrul uşii şi stătea cu pălăria în mână.

— Doamnelor şi domnilor, în ciuda lăudabilelor eforturi făcute de domnul Talbot ca să vă domolească temerile fireşti, mă tem că lucrurile nu stau chiar aşa. Nava, indiferent a cui este, se află în staţionare, la fel ca noi. În condiţii j de calm prelungit, adică de zile sau chiar săptămâni la i rând, navele se apropie una de alta datorită fenomenului de atracţie reciprocă dintre obiectele foarte grele, atunci când între ele nu există decât un fluid

liniştit şi uşor de străbătut. Dacă nu se porneşte vântul, o să fim atraşi unii de alţii până când o să stăm bord la bord.

Acum liniştea dobândise o intensitate fatidică.

— Charles, mi se pare de necrezut.

— Şi totuşi, e adevărat. Căpitanul Anderson e de părere că vă comportaţi mai bine dacă vi se spune exact care e situaţia. După cum ştiţi, am reperat, sau mai bine zis am zărit, o navă despre care nu suntem siguri dacă ne-a depistat sau nu. Ar putea fi franceză, trimisă să ne intercepteze…

Brocklebank l-a întrerupt.

— _gi ei de unde naiba ştiu?

Summers s-a uitat la mine.

— _poţi să fii sigur, i-am răspuns, că şi marina lor ştie despre nava asta cel puţin cât ştim noi!

— _Francezi, care vasăzică, a rostit Bowles. Înseamnă că Boney şi-a propus să cucerească şi antipozii!

— _g prea ocupat în Rusia ca să mai aibă şi grija asta, am spus. Dar yankeii, Charles?

— _Tot ce ştim precis e că pânzele alea albe nu pot fi englezeşti.

— _Şi-atunci ce facem? Domnii aici de faţă s-au angajat să te-ajute cum se pricep mai bine.

Summers a zâmbit.

— _Nici nu mă aşteptam la altceva şi o să-i dau fiecăruia o însărcinare pe măsură. Domnul Askew, tunarul, tocmai pregăteşte nişte focuri de artificii de mai mare dragul, cu aprindere imediată, din feştile şi o mulţime de pacheţele cu praf de puşcă, împreună cu cele câteva tunuri mari, s-ar putea să dea impresia unui flanc bine garnisit şi orientat spre ei, cu condiţia ca inamicul să ne vadă nedesluşit prin ceaţă. Trebuie să tragem nădejde că o să-l punem pe fugă de la prima bubuitură, dat fiind că arătăm, probabil, destul de fioros.

— Dar dacă ne vede nelămurit şi nu se sperie? Unde mai pui că se lasă întunericul.

— Cum o să ştie că suntem duşmani? O să folosească luminile de recunoaştere şi o să aştepte să răspundem. Dacă semnalele ei luminoase nu apar pe lista noastră secretă, o să răspundem cu tot ce-avem la bord.

— Si pe urmă?

— După prima salvă, căpitanul Anderson n-o să poată fi nicicum acuzat că a predat corabia fără luptă.

— Pe naiba!

— Uşurel, Edmund. Suntem pe o corabie de război a Maiestăţii Sale şi facem tot ce depinde de noi.

A zâmbit în stingă şi-n dreapta, şi-a pus pălăria şi s-a retras. Micuţul Pike, care încetase să suspine, a mârâit la adresa mea din cealaltă parte a mesei.

— S-a ales praful de încercarea dumitale de-a ne încuraja, domnule Talbot!

— Summers se pricepe mai bine la lucrurile astea. Eu nu am sabie. Tu ai, Bowles?

— Eu? Dumnezeule mare, nu, domnule. Dar nu mă-ndoiesc că sunt destule pe corabie.

Poate că există şi cuţite de abordaj.

— Domnule Brocklebank, iartă-mă că-ţi spun, dar dumneata ai alte deprinderi. Vrei să cobori împreună cu doamnele?

— Mă bate gândul să rămân pe punte, domnule, în fond, deşi am descris de multe ori războiul pe mare, n-am avut niciodată ocazia să fac schiţe în plină bătălie. O să mă vezi, domnul meu, cum o să stau cuminte pe un scăunel, chiar când o să-mi vâjâie ghiulelele pe lângă cap, şi cum o să iau aminte cu un ochi versat la tot ce merită reţinut. Ca să-ţi dau un exemplu, i-am întrebat adeseori pe ofiţeri îi includ aici şi pe cei din marină i-am întrebat cum anume poate fi văzut cu ochiul liber un proiectil plecat de pe ţeava. Evident, cu cât obuzul e trimis mai aproape de observator, cu atât mai lentă pare deplasarea lui. Nici n-aş fi putut alege o poziţie mai bună ca să văd ce se întâmplă. Sper doar să nu se-ntunece de tot înainte să-nceapă lupta.

— Cu alte cuvinte, domnule, ca să-ţi formezi o imagine fidelă a proiectilului, trebuie ca acesta să-ţi zboare capul de pe umeri.

— Ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus. Totul e să fii în piscul bărbăţiei, deşi, dacă mă gândesc la mine, am cam trecut de el. Căci ce e viaţa, domnule? O călătorie unde nimeni, în ciuda celor ce susţin contrariul… nu ştiu dacă mă urmăreşti…

Era limpede că domnul Brocklebank se apropia de obişnuita lui stare de ebrietate. Prin urmare, m-am ridi- cat si am salutat asistenţa cu o plecăciune, îmi trecuse prin cap un gând cum nu se poate mai ciudat. Abia acum îmi dădusem seama de asta, fapt ce i se poate părea bizar cuiva care nu s-a aflat într-o situaţie asemănătoare. Sau poate că doar spusesem că-mi

dădusem seama, şi de fapt nici nu fusese vorba de aşa ceva. Numai că în clipa aceea conştiinţa faptului cu pricina a devenit… copleşitoare. — Trebuie să vă rog să mă iertaţi. Am de scris câteva scrisori.

*

4

Deruta provocată de vălmăşagul din mintea mea a fost cea care m-a determinat să spun un lucru atât de banal, când de fapt plecarea mea bruscă cerea o explicaţie amănunţită, dacă voiam să mă fac înţeles. Adevărul este că toată zarva pricinuită de reperarea unei nave străine îmi accentuase durerea de cap cu care mă pricopsisem de la funia aceea dezlegată. Acum intuisem un pericol la adresa propriei reputaţii şi, în ciuda zăpăcelii, eram hotărât să-l contracarez. Dacă durerea de cap se înteţea sau rămânea la fel, nu aveam cum să înfrunt niciun duşman! închipuiţi-vă cum mi-ar sta, în mijlocul gentlemenilor care se oferiseră voluntari, scâncind că mi-ar plăcea să iau parte la operaţiunile de apărare, dar că eram scos din luptă de o migrenă şi trebuia să merg cu doamnele pe puntea inferioară! L-am trimis pe Phillips să-mi aducă ceva pentru capul care mă durea, am luat medicamentul stând întins în cuşetă şi, spre mirarea mea, am descoperit că era vorba de acelaşi calmant luat de la intendentul navei, aşa încât, deşi din fericire am reuşit să nu dau totul pe gât când am văzut despre ce era vorba, a fost de-ajuns o primă înghiţitură pentru ca durerea să se mute, din câte mi-am dat seama, undeva în stânga sus, la vreo cincisprezece centimetri în afara capului. In acelaşi timp, a prins contur în mine dorinţa şi capacitatea de a rămâne pe tărâmul închipuirii, iar în câteva minute m-am trezit compunând (e drept că doar în minte şi întins în patul din cabină) scrisori către mama, către tata şi chiar către fraţii mai mici, despre care

Cred şi astăzi că erau fragmente de proză înconjurate de o aură de nobleţe, însă cel mai firesc şi totodată cel mai periculos efect al medicamentului (în vreme ce duşmanul se apropia tot mai ameninţător prin ceaţă) a fost că am adormit buştean! M-am trezit speriat dintr-un vis urât în care bietul Colley, într-o manieră supranaturală, tipică acestui gen de stări, îl chemase pe inamic şi-l aducea mai aproape cu fiecare oră ce trecea. Nu m-am dat jos, ci mai degrabă m-am rostogolit din pat, scăpat de durerea de cap, dar buimac din cale-afară. Am dat fuga pe puntea superioară. La început am crezut că pâcla ne învăluise şi mai mult, însă apoi mi-am dat seama că era vorba de apropierea rapidă a nopţii tropicale. Doamnele noastre erau grupate la capătul punţii dunetei, de unde cred că puteau coborî imediat pe puntea inferioară. Fixau cu privirile traversa de punte de la babord. Deasupra lor, pe puntea superioară, se adunaseră câţiva dintre soldaţii lui Oldmeadow, chiar sub conducerea ofiţerului. Am reuşit să

desluşesc, în întunericul care începuse să se lase, şi alte grupuri ce se strânseseră pe teugă. Femeile emigrante erau adunate la marginea ei. Domnea o linişte deplină.

Deverel şi-a făcut apariţia dinspre pupa, în fruntea unui grup de emigranţi, încălţările lui produceau singurele zgomote care se auzeau pe corabie. Era într-o stare de agitaţie febrilă, dar controlată, în mâna stingă ţinea sabia vârâtă în teacă. Tremura uşor.

— A, Edmund! Credeam că te-ai dus la tunuri!

— Am adormit, fir-ar să fie. A râs cu voce tare.

— Isteaţă treabă! Bine lucrat, bătrâne, numai că ceilalţi au coborât cu toţii. Succes!

— Şi ţie.

— A, mie?! Păi, mi-aş da şi mâna dreaptă, numai să am parte de-o afurisită de bătălie!

A trecut mai departe, suind cu pas vioi scara ce ducea pe dunetă. La rândul meu, am coborât pe cealaltă scară, la capătul căreia se afla forfotitoarea punte a tunurilor.

Ajuns aici, mi-am dat seama imediat de un lucru deosebit de neplăcut. Eram prea înalt pentru puntea tunurilor. Aceasta fusese proiectată pentru nişte ocupanţi pitici, eventual mineri, iar eu nu puteam să stau drept. Prin urmare, am aşteptat să mi se spună ce am de făcut. Puntea tunurilor nu era mult mai întunecată decât puntea dunetei, întrucât fuseseră deschise toate sabordurile. Cele şase tunuri mari pe care le aveam fuseseră deja puse în poziţie, dar ţevile încă nu fuseseră orientate spre ţintă, în jurul lor se strânsese ceva lume, însă toţi stăteau cu faţa spre interiorul corăbiei, unde tunarul nostru şef, domnul Askew, se tot plimba încoace si-ncolo în timp ce se adresa asistenţei. Purta o centură în care înfipsese două pistoale.

— Acu’ fiţi atenţi, a spus el, mai ales ăi de n-aţi mai văzut niciodată aşa ceva. Aveţi în faţă tunurile încărcate şi cu focosu’ pus. Dac-o trebui să le reîncărcaţi, lăsaţi-i pe ăi de se pricep. Domniile voastre, gentlemeni şi emigranţi, puneţi mâna doar pe funiile de vi le-arată comandantu’ de tun, iar când el zice „Trage” moment în care vocea domnului Askew s-a ridicat până la ceea ce poate fi descris drept un urlet înăbuşit atunci trageţi pân’ vă ies ochii din cap. Vreau să vă văd ochii-ntinşi fain-frumos acolo, acolo, acolo şi acolo! Pe lângă asta, lucraţi pe tăcute înainte de prima salvă, fiindcă domnu’ Summers ne-a zis să tăcem chitic, ca să nu ştie franţujii că ne-apropiem. Aşadar vocea i-a coborât mult, transformându-se într-o şoaptă

după ce-aţi manevrat tunu-n linişte, vă luaţi ochii, vi-i puneţi la loc în cap şi aşteptaţi. Dac-o fi să deschidem focu', afetu' tunului o să sară înapoi atât de repede, că nici n-o să-l vedeţi mişcându-se! Eu am văzut afeturi de tun când înainte, când înapoi, da' nu le-am prins niciodată la jumatea drumului, domnilor, atât de repede se mişcă. Aşa c-ar fi bine să nu rămâneţi în urma lor, ca nu cumva să creadă franţujii, când or veni la bord, că sunteţi confiture. Dulceaţă, domnilor, dulceaţă.

Micuţul Pike a ridicat mâna, de parcă s-ar fi crezut încă la scoală.

— _Dar până arunci inamicul n-o să tragă?

— _ De un' să ştiu, dom'le, şi ce-mi pasă? Când se deschide focu' lucrurile îs diferite, oho, habar n-aveţi, dom'le, cât de diferite îs lucrurile! Al naibii de diferite îs lucrurile când te pui cu tunu' pe duşman. Aşa că atunci aveţi deplina permisiune a Maiestăţii Sale Regale, Dumnezeu s-o binecuvânteze, să ţipaţi, să urlaţi, să-njuraţi, să vă căcati în pantaloni şi să faceţi ce vă vine, atâta timp cât se lasă cu tărăboi şi trageţi de tunuri pân' vă ies ochii din cap când vi se spune.

— Dumnezeule mare!

Domnul Askew a continuat pe un ton dezinvolt.

— Astea-s aiureli, normal. Franţujii nu se sperie cu una cu două, aşa cum cred domniile voastre. Orşcât, trebui' să le ţinem piept cât om putea. Aşa că dacă trebui' să luptăm şi se găseşte un voluntar de crede că partea ailaltă a corăbiei e mai liniştită şi mai departe de duşman, atunci să ştiţi că fierătaniile astea două de la brâu îs încărcate. Iar acum, vitejii mei, împingeţi la tunuri!

Pentru mine, următoarele câteva clipe s-au dovedit dificile şi iritante. Bărbatul despre care am bănuit că era comandantul tunului celui mai apropiat mi-a arătat capătul unei funii ce se profila în spatele lui Bowles, ultimul dintre cei patru voluntari care ţineau de ea. Nici nu mă ghemuisem bine în apropierea lui, şi comandantul de tun a scos un urlet, voluntarii au sărit să execute ordinul, iar Bowles s-a ciocnit de mine atât de tare că m-am dat doi paşi înapoi şi am căzut, izbindu-mă din nou cu capul de punte, încât preţ de o clipă întregul univers mi s-a părut inundat de o strălucitoare invazie de lumini. M-am străduit să mă ridic şi l-am auzit pe domnul Askew adresându-mi-se de undeva din depărtare.

— Ei, ei, dom' Talbot, încotro? Dac-am fi fost deja în luptă, poate c-aş fi fost silit să-ţi împănez capu' cu alice, te-ai apropiat prea mult de mijlocu' punţii.

Durerea şi conştiinţa faptului că devenisem bătaia de joc a celorlalţi au fost prea greu de suportat. Am sărit în picioare şi… m-am lovit din nou, de data asta si mai tare, de partea inferioară a punţii de deasupra. Acum n-am mai văzut niciun fel de lumini şi n-am mai ştiut nimic până când, luptându-mă cu ameţeala şi cu greaţa, am auzit râsetele dezlănţuite ale celorlalţi, domolite de domnul Askew.

— Gata, lepădăturilor, ţineţi-vă fleanca şi fiţi pe fază! Sărmanu' domn a-ncasat o lovitură de mai mare mila şi mă-ndoiesc că pe toată corabia mai e vreunu' atât de tare de virtute şi de cap. Dumnezeu ştie cât au avut de suferit săracele grinzi din partea de jos. Cred c-au ieşit cuiele din jumate din scândurile punţii. Am spus linişte! Cum îţi mai e, domnu' meu?

Regret că trebuie s-o spun, dar singura mea replică a fost o rafală de înjurături care mi-au venit atunci în minte. Sângele îmi şiroia pe faţă. M-am ridicat în capul oaselor, iar tunarul m-a luat de braţ.

— Cătinel, domnu' Talbot. N-ai ce căuta pe puntea tunurilor. Păi, după câte ştiu, domnia ta, Billy Rogers şi domnu' Oldmeadow sunteţi ăi mai înalţi de pe corabie. Ne-ai fi mai de folos pe punte, dom'le, unde să te vadă franţujii plin de sânge şi furios, că poate-i pui pe fugă. Ai grijă şi ţine tărtăcuţa la cutie când mergi pe-aici. Aşa, vezi. Aplauze, băieţi, pentru ăl mai tare luptător dintre recruţi!

Nu ştiam că furia putea învinge ameţeala şi greaţa atât de repede. Am urcat scara împleticindu-mă. Prima persoană care m-a observat i-am recunoscut vocea a fost Deverel.

— Ce naiba! Bătrâne Edmund! Eşti prima noastră victimă!

— Sunt prea înalt pentru puntea tunurilor, fir-ar a dracului! Unde sunt doamnele?

— Jos, pe puntea inferioară.

— Slavă Domnului, măcar atât. Deverel, dă-mi o armă, orice!

— Nu ţi-a ajuns? Ai o faţă albă ca a unui cadavru, acolo unde nu-i plină de sânge.

— _ îmi revin eu. O armă, pentru Dumnezeu! Un satâr, un baros, orice. Promit să-l ciopârţesc şi să-l înghit nemestecat pe primul francez peste care dau.

Deverel a râs cu voce tare, după care s-a controlat. Tremura tot de emoţie.

. __AI vorbit ca un englez adevărat! Mi te alături?

— Fac orice.

— _Domnule Summers, o armă pentru ultimul meu recrut!

Cineva i-a pus un cuţit de abordaj în mâna liberă. L-a aruncat în aer, l-a prins de lamă şi mi l-a întins cu minerul.

— Poftim, domnul meu. Şansa marinarului de rând pentru înaintarea în grad. Ştii să-l foloseşti?

Drept răspuns, am făcut cele trei mişcări cu cuţitul, iar apoi l-am salutat. Mi-a răspuns la salut.

— Destul de bine, Edmund. Însă ţine minte, vârful e totul. Bun venit în rândul fraţilor!

L-am urmat la pupa, unde domnul Brocklebank stătea în întuneric pe scăunelul lui pliant, cu o mapă nedeschisă pe genunchi. Capul îi căzuse pe piept sau poate că ar fi mai bine să spun pe partea de sus a burţii. Avea pălăria trasă pe ochi. Pe puntea dunetei, căpitanul îi vorbea lui Summers pe un ton coborât şi furios.

— Asta e liniştea pe care am ordonat-o, domnule Summers? Ţi-am dat eu comenzi urlând cât mă ţin rărunchii? Dau dispoziţie să fie linişte şi mi se răspunde cu o vijelie, ba chiar cu un uragan de râsete, ordine strigate şi discuţii. Ce-i aici, domnule, corabie sau balamuc?

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, domnule. Moş Mârâilă a lăsat-o mai moale.

— Foarte bine, domnule. Liber să-ţi îndeplineşti îndatoririle.

Summers şi-a pus pălăria si s-a întors. Căpitanul Anderson s-a apropiat de copastie şi şi-a coborât privirea spre habitaclul luminat.

— Domnule Summers, s-a abătut cu jumătate de grad spre nord.

Summers a dat fuga la pupa şi a vorbit cu cineva dintr-o barcă aflată chiar sub noi.

— Williams, trage încet pupa spre tribord cu o jumătate de grad!

Apoi s-a întors. Pe ochi mi se aşternuse o pânză de lacrimi, încă eram ameţit, iar capul mă durea al naibii. Q mânie puternică mă făcuse să trec de la hai să recunosc obişnuita atitudine chibzuită la o stare de spirit în care nu-mi mai doream decât să mă descarc asupra cuiva la modul cel mai concret cu putinţă! M-am uitat în jur şi am văzut că puntea dunetei era plină. Câţiva dintre oamenii lui Oldmeadow îngenuncheaseră lângă partea dinspre babord a copastiei, cu muschetele pregătite. Am observat că pe toată puntea superioară se înşiruiseră oameni înarmaţi cu suliţe, gata să-i lovească pe cei suficient de netoţi să se caţere pe plasele noastre de abordaj. De fapt, întregul babord al corăbiei devenise o linie de luptă. Mi-a trecut prin cap

gândul ridicol că era posibil ca nava necunoscută care naviga implacabil spre noi să ne abordeze până la urmă dinspre tribordul complet lipsit de apărare, obligându-l pe căpitanul Anderson să tragă cu tunurile mari în gol, dacă ţinea să fie creditat cu o cât de mică tentativă de a opune rezistenţă.

Însă Deverel îmi vorbea, sau mai bine zis, dat fiind că eram atât de aproape de căpitan, îmi mormăia la ureche.

— Acum să ţii aproape de mine, bătrâne. O să trebuiască să cam bagi cărbuni, pricepi? Totuşi, întâi aşteaptă să tragă oamenii lui Oldmeadow, dacă nu vrei să te trezeşti ciuruit de plumbi. Şi nu uita de cizme.

— Cizme, Jack?

— Loveşte-i la boaşe, e un procedeu cât se poate de bun. Dar ai grijă de-ale tale! Atinge-i cât mai jos şi cu vârful! Mă rog, într-un fel sau altul, o să se termine în câte-, va secunde. Nimeni nu se bate la infinit decât în cărţi sau j la gazetă.

— Pe dracu'.

— Dacă mai eşti în viaţă după un minut, ajungi erou.

— __ Pe dracu'.

Mi-a întors spatele în timp ce vorbea şi le-a şoptit oamenilor adunaţi în preajmă:

— Sunteţi gata cu toţii?

Răspunsul a fost un fel de mormăit înfundat, însoţit de un damf care a fost cât pe-aci să mă doboare. Era mirosul specific al romului, şi mi-am pus în gând să nu mai intru nici în cel mai mărunt pericol fără o butelcă plină ochi. Eram mult, mult prea treaz pentru această aventură iar efectul calmantului începuse să dispară. — Cum crezi c-o să meargă, Jack?

— _Moarte sau victorie, mi-a susurat el la ureche.

L-am auzit pe Summers adresându-i-se căpitanului:

— Totul este gata, domnule.

— Foarte bine, domnule Summers.

— Aş putea sugera rostirea unui mesaj de îmbărbătare pentru grupurile de luptători aflaţi pe poziţie, domnule?

— Păi, au băut rom, domnule Summers.

— Trafalgar, domnule.

— Mă rog, domnule Summers, dacă aşa crezi că-i bine, aminteşte-le de acel moment de neuitat.

— Foarte bine, domnule.

— Şi încă ceva, domnule Summers.

— Ordonaţi?

— Adu-le aminte că, ţinând cont de mersul războiului, s-ar putea ca ăsta să fie ultimul nostru prilej de-a pune mâna pe niscai bani.

Domnul Summers şi-a atins pălăria cu degetul. Dat fiind că oamenilor de pe puntea dunetei informaţia le ajunsese evident la urechi, a coborât scara şi-a dispărut în întuneric. Am auzit o succesiune de zgomote şi acelaşi mormăit înăbuşit răspândindu-se de pe puntea superioară, iar de acolo mai departe spre teugă. Vorbe mari şi rom! Gândul la această combinaţie m-a făcut să nu mă mai simt chiar atât de nebun şi mi-a arătat şi mai limpede în ce poziţie ingrată mă aflam. Ştiam că Deverel era tipul de bărbat nepăsător şi avântat care se potrivea de minune unei asemenea operaţiuni, în plus, era mânat de convingerea fermă că faptele de vitejie aveau să-l scoată din situaţia dificilă în care se găsea. Nici chiar căpitanul Anderson nu era atât de meschin încât să continue să pedepsească un tânăr ofiţer care luptase cu disperare şi condusese un grup de abordaj. Dar eu, eu ce aveam de câştigat? Aveam numai şi numai de pierdut!

Pe urmă gândurile mi-au fugit din minte. De undeva din întunericul nopţii şi din ceaţă s-a auzit un sunet ca un scârţâit discret şi tot mai insistent. Acesta a fost urmat de îndată de o serie de bufnituri surde. Deverel mi-a murmurat la ureche:

— Şi-au scos tunurile la gura sabordurilor. Tăcere din nou iar apoi un foşnet, un susur şi un pleoscăit vag, ca şi cum ceva greu s-ar fi deplasat prin apă, două corpuri, două nave: noi şi ei. În vocea lui Deverel îşi făcuse loc fiorul de anticipare al fiarei care îşi aude prada în apropiere! Eu însă… am fost imediat conştient cu toată fiinţa că, acolo în beznă, gurile rotunde ale tunurilor erau îndreptate spre mine! Apoi am fost orbit într-o clipă de o strălucire halucinantă, provocată nu de pumnalul pe care-l simţeam în cap, ci de ceva care venea din întuneric. Iar strălucirea a fost urmată ba nu, înconjurată de bubuitura îngrozitoare a tunului, un vuiet imens, care parcă plecase dintr-un punct cât un vârf de ac, pentru a se lăţi la nesfârşit. Vuietul n-a semănat deloc cu un salut pe timp de pace. A ricoşat înspăimântător chiar din înaltul cerului, într-un ecou semeţ, care m-a făcut să tresar si să tremur de emoţie. Cuţitul de abordaj mi-a căzut din mână şi probabil că a aterizat cu zgomot pe punte, dar n-am mai auzit nimic altceva decât sângele care îmi pulsa în tâmple. M-am aplecat în grabă ca să-l iau de mâner, însă mâna dreaptă îmi paralizase şi n-am reuşit să desfac pumnul ca

să ridice obiectul sau să se strângă în jurul lui. A trebuit să mă folosesc de ambele mâini, după care m-am ridicat anevoie în picioare.

Căpitanul Anderson vorbea, părând să se adreseze cerului__ Gabia!

Tânărul domn Willis i-a răspuns de pe greement: __Gata cu toţii, domnule. Nu ne-a nimerit.

— A fost o salvă de semnalizare, prostovan cu caş la gură!

— Salvă de semnalizare, a mormăit Deverel. Exact metoda folosită de franţuji ca să ne facă să ne arătăm. Tot avem şanse să se lase cu bătaie, flăcăii mei! Ia uite-o!

Lumina verde a exploziei începuse să-mi dispară de pe retină. M-am holbat înspre locul unde arăta Deverel cu sabia. Ca nişte dealuri ivindu-se prin ceaţă, sau… Dar nu pot să mai găsesc comparaţii. Ca o arătare nedefinită, care devine treptat certitudine, corpul întunecat al unei nave uriaşe ni s-a înfăţişat privirilor. Avea traversul orientat spre noi. Dumnezeule mare, mi-am spus, simţind că încep să-mi tremure genunchii, fără să pot face nimic, e din aceeaşi categorie cu L'Orient, o sută douăzeci de tunuri!

Pe urmă au apărut nişte licăriri sus, în greementul navei, într-o clipită, acestea s-au aprins şi s-au transformat în trei lumini orbitoare, două albe şi una roşie între ele. Luminile au dansat, au lucit, au fumegat şi au împrăştiat stropi şi scântei care şi-au întâlnit reflexiile în apă. L-am auzit pe Willis strigând ceva, după care deasupra capului, dar în exteriorul corăbiei noastre, am văzut răspunsul la fel de orbitor două lumini albe şi una albastră! O ploaie de stropi ca o cascadă învăpăiată a căzut în faţa mea. L-am văzut pe Deverel mutându-şi privirea de la un grup de lumini la celălalt. Avea gura deschisă, ochii mari şi era tras la faţă în mijlocul vâlvătăii. Apoi, cu un potop de înjurături strigate sau poate chiar urlate, şi-a înfipt sabia cu câţiva centimetri buni în copastie! Căpitanul Anderson folosise un fel de portavoce, dar nu fusese chip să-l auzim. De pe cealaltă navă i-a răspuns un glas cavernos, care a ajuns la noi tot prin portavoce, ca şi cum bărbatul ar fi plutit în mijlocul luminilor întrupate în ploaia aceea strălucitoare.

— Fregata Alcyom a Maiestăţii Sale. Căpitan Şir Henry Somerset, douăzeci şi şapte de zile de la plecarea din Plymouth.

Sabia lui Deverel a rămas înfiptă în copastie. Bietul om a stat mai departe lângă ea, cu faţa în mâini. Glasul fără trup care vorbea prin portavoce a continuat:

— Am veşti mari, domnule căpitan Anderson, pen-, tru dumneata si pentru întregul echipaj al corăbiei. Răz boiul cu Franţa s-a terminat. Boney a fost înfrânt şi-a abdicat. O să fie încoronat rege pe Insula Elba. Dumnezeu să-i apere pe nobilul nostru rege şi pe creştineasca sa ma-| iestate, Ludovic al Franţei, al optsprezecelea cu acest nume!

*

5

Hărmălaia care a urmat acestor cuvinte a fost aproape la fel de năucitoare la bubuitul unei salve de tun! L-am văzut pe căpitanul Anderson întorcându-se pe călcâie şi îndreptându-şi portavocea spre corpul central al corăbiei, însă parcă nici n-ar fi avut glas, atât de mare era zarva.

Corabia s-a umplut de siluete mişcătoare şi, ei bine, da, chiar zburdalnice. Ici şi colo au apărut ca prin farmec lumini, deşi torţele de semnalizare căzuseră în mare una câte una. Bărbaţii urcau cu felinarele pe greementul corăbiei. Cineva trăgea tenda de protecţie de pe marile felinare de bord de la pupa. Pentru prima dată de când eram pe navă, am văzut pupa şi puntea dunetei scăldate în lumina puternică a propriilor lămpi cu petrol. Alcyone continua să se deplaseze spre noi şi lucru ciudat parcă se micşora pe măsură ce se apropia. Am observat că era cam la fel de lungă ca nava noastră, deşi mai afundată în apă. Summers stătea la castelul prova, deschizând şi închizând gura fără să se poată auzi vreun sunet. In apropiere se afla un subofiţer sau un şef de echipaj care dădea urlând tot felul de ordine legate de parâme şi francheţi, în timp ce o voce anonimă să fi fost oare Billy Rogers? dirija reprizele de strigăte de ura, astfel că aclamaţiile răsunau neîncetat şi îşi aflau răspuns pe puntea lui Alcyone] Acum se apropiase atât de mult, încât am desluşit mai multe bărbi, capete pleşuve, chipuri negre, albe şi arămii, °chi şi guri deschise, precum şi sute de zâmbete şi rânje- te. Era un balamuc fără pereche, iar din cauza luminii, a zgomotului şi a veştilor primite, aproape că eram la fel de nebun ca ceilalţi!

Apoi am înţeles că nu era vorba de nicio prefăcătorie şi că eram nebun de-a binelea. Cu mult înainte de fixarea unei pasarele între cele două nave, un bărbat a trecut cu dibăcie de pe parapetul lor pe al nostru. Era, trebuia să fie, o vedenie! Căci era Wheeler în carne şi oase, servitorul perfid care căzuse peste bord şi se înecase cu multe zile în urmă Wheeler, care ştia la fel de mult pe cât scornea. Chiar el şi nimeni altul, cu chipul cândva palid, însemnat acum de rănile cauzate de statul prea mult la soare şi de sarea marină, şi cu aceleaşi două smocuri de păr alb care-i încadrau simetric chelia. Tocmai vorbea cu Summers, iar pe urmă s-a întors, îndreptându-se spre puntea dunetei, unde eu rămăsesem stană de piatră.

— Wheeler! Parcă te-ai înecat, fir-ar să fie!

Omul a fost scuturat de un fior puternic. Cu toate acestea, n-a spus nimic, aţintindu-şi privirea asupra cuţitului de abordaj din mâna mea dreaptă.

— Te-ai înecat, ce mama dracului!

— Daţi-mi voie, domnule.

Mi-a luat cuţitul de abordaj din mână cu o uşoară înclinare a capului.

— Dar bine, Wheeler, asta e… Convulsiile l-au zgâlţâit încă o dată.

— Dorinţa de-a trăi a fost prea puternică, domnule. Sunteţi rănit. O să vă aduc apă în cabină.

Mi-am dat seama că rămăsesem în acelaşi loc şi în aceeaşi poziţie de-o veşnicie. Aveam impresia că picioarele îmi fuseseră încastrate în punte. Pe mâna dreaptă îmi rămăsese întipărită urma minerului. Am descoperit că iar mă durea capul îngrozitor şi că mintea îmi era confuză. Mi-am dat seama brusc cât de jalnic arătam în ochii atâtor oameni străini şi m-am grăbit să mă aranjez cât mai bine cu putinţă. Uitându-mă în oglinjoară, am văzut că aveam într-adevăr faţa plină de sânge şi părul năclăit. Wheeler a adus apa.

— _Wheeler! Eşti o stafie. Doar am zis că te-ai înecat!

\Vheeler s-a întors de la vasul îmbrăcat în foaie de cort în care turnase un bidon cu apă rece.

Privirea i s-a oprit asupra girului meu şi a rămas acolo.

— Da, domnule. Dar abia după trei zile, domnule. Cred că trei zile au fost. Însă, bineînţeles, aveţi dreptate, domnule: după aia m-am înecat.

Mi s-a făcut părul măciucă, în clipa aceea Wheeler si-a ridicat ochii spre mine. N-a clipit deloc.

— M-am înecat, domnule. Aşa a fost, dar dorinţa de viaţă s-a dovedit mai puternică!

Era de-a dreptul tulburător să ţi se vorbească în felul ăsta. Omul avea mare nevoie de alinare.

— Păi înseamnă c-ai avut noroc cu carul, Wheeler. Ai fost salvat şi cu asta basta. Spune-i lui Bates că nu mai am nevoie de serviciile lui.

Wheeler s-a oprit. A deschis gura şi pentru o clipă am crezut că mai avea ceva de spus, însă a închis-o la loc, s-a înclinat uşor şi s-a retras. Mi-am suflecat mânecile şi mi-am spălat cât am putut de bine sângele de pe faţă şi de pe mâini. După ce-am terminat, m-am prăbuşit în scaunul de pânză, lipsit de vlagă, îmi era tot mai clar că trebuia să trec prin toată această fază a convalescenţei redus la condiţia de rănit şi să trăiesc tot ce mi se-ntâmpla ca într-un vis. Am încercat să-mi dau seama ce însemnau veştile primite şi n-am reuşit. Cu excepţia scurtei şi înşelătoarei perioade de pace din 1808, războiul fusese singura realitate pe care o cunoscusem. Acum războiul se sfârşise, realitatea aceea se modificase, iar eu nu puteam să umplu golul cu

nimic care să aibă sens. M-am străduit să mă gândesc la acel Ludovic al XVffl-lea de pe tronul Franţei, dar n-am fost în stare. Am încercat să evoc toate clipele de glorie ale fostului regim care mai mult ca sigur că i-a cedat locul regimului modern! şi am descoperit că nu mă puteam convinge că o să se mai întoarcă vreoda- ta. Bunul-simţ şi conştiinţa politică nu aveau să le mai dea voie să apară! Situaţia mondială se schimbase prea mult din cauza catastrofelor starea generală a Franţei, ruinarea marilor ei familii, o generaţie expusă mai întâi unei libertăţi şi egalităţi imposibile, iar apoi privaţiunilor impuse de tiranie, de sărăcie şi de tributul de sânge al tinerilor chemaţi sub arme aşa că lumea pe care oamenii noştri o întâmpinau atât de zgomotos era de fapt foarte tristă;, ăsta a fost gândul care mi-a venit în minte fără să vreau.! însă în cap continuau să se audă zgomote de sine stată-j toare şi, deşi nimeni nu se putea gândi la somn în asemenea clipe, n-am ştiut dacă aveam suficientă forţă pentru calvarul desfătării! Am încercat încă o dată să-mi dau seama de importanţa momentului un punct de cotitură în istorie, unul dintre marile prilejuri ale lumii, ne aflam la cumpăna apelor şi aşa mai departe dar fără niciun rezultat. Capul meu a devenit arena unde veneau să se înfrunte tot felul de imagini şi gânduri confuze. Un ditamai scripetele de ridicat şcondri, aidoma celui lângă care mă prăbuşisem pe puntea tunurilor, părea să fi ajuns emblema tuturor milioanelor de tone de fier vechi care aveau să fie lăsate de izbelişte în diverse colţuri ale lumii civilizate, fără a mai putea fi folosite vreodată: tunuri acoperite de rugină, care aveau să servească la priponit caii, muschete cu muniţia aferentă vândute drept obiecte rare, săbii, vestitul meu cuţit de abordaj în mintea mea parcă nu mai era loc pentru nimic, în afară de fier şi plumb. Iar apoi navele abia construite, care însă nu aveau să mai fie lansate la apă niciodată!

Recunosc că în aceste împrejurări am încercat un sentiment extrem de ciudat. Şi anume, unul de teamă. Preţ de o clipă, realitatea situaţiei a pătruns în cele din urmă în conştiinţa mea derutată. Teama aceasta nu era totuna cu spaima obişnuită şi primară de felul celei care-mi încleiase picioarele pe punte când mi s-a părut că aud prima salvă a unei viitoare bătălii pe mare, ci era mai cuprinzătoare, ajungând să fie o teamă aproape universală în faţa perspectivei păcii! Popoarele Europei, printre care şi noi, erau scutite începând de acum de datoria simplă şi firească de a lupta pentru ţară şi rege. Şi chiar extinderea acestei. Libertăţi transformase deja societăţile ordonate în tablouri ale haosului. Mi-am spus că unul dintre membrii corpului

politic” primise, probabil, cu bucurie acest lucru, dat fiind că acum problemele nu se mai rezolvau prin arbitrajul fatal al săbiilor. Venise rândul politicienilor, rândul meu, rândul nostru! Dar momentul conştientizării a trecut, iar mintea mi-a căzut din nou pradă confuziei! Iar ca să fiu sincer până la capăt, cred că o bucată de vreme am şi plâns.

Însă le-am auzit pe doamne râzând şi sporovăind în timp ce treceau prin dreptul uşii mele şi se îndreptau spre corpul central. Ba chiar mi-a ajuns la ureche exclamaţia scoasă de vocea subţire a domnişoarei Granham: „Şi zău că fusta nu mai putea fi în niciun fel curăţată sau aranjată!” Era momentul să ies. M-am dus în corpul central, care acum era plin de lumină şi de oameni ce păreau mai degrabă ocupaţi decât cuprinşi de o bucurie fără margini. Cele două nave tocmai erau legate una de alta cu parâme şi, deşi Alcyone era mai scundă decât corabia noastră, diferenţa nu era mai mare decât înălţimea unei punţi, întreaga suprafaţă a microuniversului nostru crescuse. Apăruseră o mulţime de figuri noi! Dumnezeule mare, nici împăratul Chinei nu reuşise să producă o asemenea harababură la el în ţară! însă cele două „case plutitoare” îi ţineau pe oameni la câţiva paşi unii de alţii. Ofiţerii noştri erau profund nemulţumiţi de cei pe care-i aveau în subordine, iar subofiţerii foloseau pentru prima dată, din câte văzusem până atunci, capetele de funii ca să-i împingă de la spate pe marinari. Bineînţeles că perspectiva scăpării de disciplina serviciului militar, combinată cu minutele de debandadă generală, contribuise decisiv la tot balamucul! Mi-am amintit, şi mă tem că am făcut-o destul de egoist, că acum puteam să atârnăm armele în cui şi să ne bazăm doar pe bunul-simţ. Am urcat pe punte, iar de acolo m-am dus pe dunetă. Căpitanul Anderson stătea lângă partea dinspre babord a copastiei, cu pălăria în mână. Sir Henry Somerset, un gentleman bine făcut şi carn roşu la faţă şedea cocoţat pe şarturile artimon ale lui Alcyone, găsindu-se astfel la aceeaşi înălţime cu căpitanul nostru. Şir Henry îşi sprijinea picioarele de cea de-a doua grijea, stătea cu fundul pe o a treia, se prinsese cu mâna dreaptă de o a patra, îşi ţinea pălăria cu mâna stingă şi tocmai îşi termina o idee:

— … în drum spre India cu toată viteza, şi s-ar putea să ajungem acolo cu veştile la timp ca să împiedicăm o bătălie de mai mare dragul. Fir-ar să fie, domnule, dacă reuşesc, o să fiu cel mai antipatic om din dreapta canalului Suez!

— Şi cu marina de război cum rămâne, domnule?

— Pe legea mea, domnule, nu trece o zi fără un ordin de scoatere din exploatare a cel puţin încă zece nave. Străzile sunt pline de marinari care aşteaptă să fie plătiţi şi cerşesc la drumul mare. N-am ştiut că am avut atâtea puslamale la bord! Amândoi ne-am cam trăit traiul, domnul meu. Mă rog, astea-s binefacerile păcii, fir-ar a naibii. Cine este acest gentleman?

Căpitanul Anderson m-a prezentat, ţinându-şi mâna pe copastie exact în locul unde sabia lui Deverel aproape că o despicase. A amintit de naşul şi de fratele meu, precum şi de cariera mea în perspectivă. Şir Henry s-a arătat afabil. Şi-a manifestat speranţa că o să ne cunoaştem mai bine şi că o să mă prezinte lui Lady Somerset. Căpitanul Anderson ne-a întrerupt schimbul de amabilităţi cu obişnuita lui lipsă de savoir-faire. Şi-a exprimat apoi dorinţa de a se bucura de compania lui Şir Henry şi a lui Lady Somerset înainte de a se ridica din nou vântul. Acum însă oamenii, sau cel puţin oamenii lui, trebuiau să fie aduşi frumuşel la ordine cu o porţie de şmotru. Intre timp…

Şir Henry a încuviinţat, coborând de pe şarturi cu dexteritatea unui bătrân lup de mare, şi i s-a adresat unui ofiţer de pe punte.

Căpitanul Anderson şi-a slobozit şi el urletul:

Domnule Summers!

Bietul Summers a dat fuga dinspre pupa ca un stagiar, în strălucirea luminilor de pe ambele nave, am văzut că figura lui de obicei liniştită era îmbujorată şi lucea de sudoare. I-a dat la o parte pe toţi cei care-i stăteau în cale, încercând să răspundă apelului căpitanului. Mi s-a părut o atitudine umilitoare şi nedemnă de el.

— _Domnule Summers, oamenii părăsesc corabia fără permisiune!

— Ştiu, domnule, şi fac tot ce pot.

— Ar fi bine să faci mai mult! Uită-te la ăla… şi la ăsta! Ce dracu', omule, o să fim jefuiţi ca un cuibar fără găini!

— Bucuria lor, domnule…

— Bucurie? Ăsta-i jaf în toată regula! Poţi să le spui că cei de pe Alcyone pe care-i prind pe-aici or să primească douăşpe lovituri pe spinare şi că le promit aceeaşi porţie şi din partea lui Şir Henry!

Summers a salutat şi s-a îndepărtat din nou în goană. Anderson a schiţat un zâmbet chinuit în direcţia mea, dezvelindu-şi dinţii din faţă, după care a început să se plimbe încoace şi-ncolo la babordul punţii dunetei, cu mâinile la spate şi întorcându-si mutra acră în toate părţile. O dată s-a oprit la parapetul dunetei şi a mai scos un urlet. Summers i-a răspuns de pe teugă, folosind, spre deosebire de căpitan, o portavoce:

— Domnul Askew a strâns pachetele cu praf de puşcă şi feştilele, domnule, iar acum scoate fitilurile.

Căpitanul Anderson a dat din cap şi şi-a reluat plimbarea neobişnuit de vioaie. Pe mine nici nu m-a mai băgat în seamă şi am găsit de cuviinţă să mă retrag. Când am ajuns în corpul central, am înţeles măcar parţial preocuparea ursuzului nostru căpitan. Veselia care-i cuprinsese pe oameni era prea mare. Era evident că unii dintre ei, prin rnetode pe care nici eu şi nici propriii lor ofiţeri nu le cunoşteam, îşi procuraseră ceva tărie. Acţiunea legilor lui Newton, dacă de ea era vorba şi oare de ce altceva? adusese una lângă alta două nave, ce n-avuseseră de gând să se întâlnească vreodată, îi ridica marinei rigide formula mea personală pentru marina regală anumite probleme neaşteptate. Căci am văzut o sticlă zburând de pe o navă pe alta şi aterizând în mijlocul unui grup de oameni care tocmai fixau o punte, sau mai bine zis o pasarelă, între cele două nave. Şi deşi m-am uitat cu toată atenţia pe care mi-o îngăduia durerea de cap, n-am mai observat-o ieşind la iveală dintre ei. A dispărut la fel de complet şi de misterios ca nişte cărţi de joc în mâna unui scamator. Singura concluzie la care am ajuns a fost că pasarela făcea ca schimburile ilegale dintre echipajele noastre să fie mai uşor de realizat ca până atunci. Dar zăpăceala a continuat şi s-a deschis drum larg relaţiilor sociale şi hoţiilor. Neastâmpărul meu părea fără sfârşit. În ciuda durerii de cap şi a membrelor amorţite, nu mai puteam îndura gândul de-a sta la mine în cabină. Cum adică, să dorm când pustietatea asta din ceţurile fierbinţi ale tropicelor era luminată la fel de strălucitor ca o sală de repetiţii, iar zgomotul era la fel de mare? Ţin minte că în starea aceea de ameţeală am simţit nevoia să fac ceva, dar nu ştiam ce. M-am gândit la băutură şi am tulit-o în salonaşul de lângă cabina mea, dar era cât pe-aci să mă pună la pământ un tânăr care a zbughit-o afară. Phillips, Wheeler şi încă un bărbat s-au luat după el, însă au renunţat când au dat cu ochii de mine. Mi s-a părut că dinspre Phillips venea un iz vag, dar nu de rom, ci de coniac. Servitorul mi s-a adresat cu sufletul la gură.

— Jigodia era de pe Alcyone, domnule. Ar fi bine să ţineţi totul sub cheie.

L-am aprobat din cap şi am intrat imediat în salonul pasagerilor. Şi peste cine credeţi că am dat aici, dacă nu peste micuţul Pike, cu lacrimile uscate şi cu torsul bombat ca pieptul unui porumbel guşat?! Şi-a exprimat de îndată speranţa că-mi revenisem de pe urma accidentului, deşi era de părere că arătam jalnic, în orice caz, nici nu mi-a dat timp să răspund. Observasem

că de obicei era deosebit de ponderat când se aflau şi alţi bărbaţi de faţă, însă acum era de neoprit.

Ia gândiţi-vă, domnule Talbot, am servit la tunuri! pe urmă am rămas lângă frâul de recul cât timp s-a scos muniţia.

— Felicitările mele.

— A, n-a fost mare lucru, firește. Oricum… domnul Askew a declarat înainte de-a ne da drumul că i-ar ajunge câteva zile de instrucţie de artilerie ca să facă din noi nişte tunari clasa-ntâi!

— Chiar aşa?

— Păi, ne-a spus că pe urmă am putea să ne batem cu toţi franţujii din lume, ca să nu mai vorbim de afurisiţii de yankei!

— Măgulitoare aprecieri. Da, Bates, coniacul. Bates… vrei să vorbeşti cu Wheeler şi să-mi lăsaţi o sticlă de coniac şi un pahar în cabină?

— Prea bine, domnule.

— Un pahar de coniac şi pentru domnul Pike.

— A, nu, domnule, nu pot! Nu sunt obişnuit cu coniacul, domnule Talbot. Îmi arde gura. O bere din malţ, dacă se poate.

— Ai auzit, Bates? Asta-i tot.

— Am înţeles, domnule.

— Mi-a părut foarte rău când v-am văzut doborât, domnule Talbot. În clipa când aţi dat cu capul de tavan adică de fundul punţii, cum ar trebui să-i spunem nu m-am putut abţine şi-am râs, părându-mi-se foarte comic, deşi, bineînţeles, a fost extrem de dureros.

— Aşa este.

— Insă eram extrem de… cum să spun… încordaţi, ca o strună de vioară, şi ne porneam din te miri ce, la fel ca la serviciu, când trebuia să ne dăm toată osteneala să nu râdem de domnul Wilkins… iar când domnul Askew a spus că v-aţi apropiat atât de mult încât… mă rog…

— Ţin minte, domnule Pike.

— Spuneţi-mi Dick, domnule, dacă vreţi, chit că la serviciu mi se spune Dicky sau chiar Dickybird…

— Domnule Pike!

— Vă rog?

— Vreau să uit în întregime acest episod lamentabil. Prin urmare, ţi-aş fi recunoscător…

— A, bineînţeles, domnule, cum să nu. Păi, de fapt cred că domnul Askew a găsit ceva de râs la fiecare dintre noi. Odată am rămas lângă un

tun cu gura căscată, fără să-mi dau seama, iar domnul Askew m-a întrebat: „Ia spune, domnu' Pike, nu cumva ai înghiţit dopu' de ţeava?" Ce s-au mai hlizit ceilalţi! Ştiţi, domnule Talbot, dopul de ţeava e ceva care se află la capătul…

— Da, ştiu. Berea e pentru domnul Pike, Bates.

— Păi atunci, domnule Talbot, lua-l-ar naiba pe… ah, parcă n-ar fi bine să vorbim aşa acum, nu? în cazul ăsta, în sănătatea regelui Ludovic. Vai de mine, da' ştiu c-o să mă ia valul rău de tot.

— Eşti încă foarte agitat, domnule.

— Ei bine, am fost şi am rămas. A fost emoţionant si este în continuare. Nu-mi daţi voie să vă fac cinste cu nişte coniac?

— Acum nu. Poate mai încolo.

— Şi când te gândeşti că am stat lângă un tun! Am servit la un tun, stând pe traversa de punte de la… cred că de la babord, nu?

— Dumnezeu ştie, domnule Pike. Din câte ţin minte, tunurile erau cam la jumătatea distanţei pe partea stingă a corăbiei, cum te uiţi în faţă spre prova, spre capătul dinainte.

— Domnule Pike.

Era domnişoara Granham. Ne-am ridicat în picioare.

— Doamna Pike m-a rugat să am amabilitatea să vă transmit că ar avea nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să le potolească pe gemene. Sunt extrem de neliniştite.

— Desigur, doamnă.

Pike a plecat în grabă, ducându-şi cu el emoţia într-un loc unde poate că nu avea să fie foarte bine apreciată. Din câte-am văzut, nici nu se atinsese de bere.

. __Vă rog să luaţi loc, doamnă. Daţi-mi voie. Perna asta…

— Mă aşteptam să-l găsesc pe al meu… pe domnul Prettiman. Phillips trebuia să-l rundă.

Era uşor comic s-o auzi cum se ferea de rostirea cuvântului „logodnic". Ba chiar îndrăznesc să afirm că era oarecum omeneşte, dar neaşteptat.

— O să vi-l găsesc eu, doamnă.

— Nu, vă rog, cu niciun chip. Aşezaţi-vă, domnule Talbot. Insist s-o faceţi. Aşa. Dumnezeule, dar v-aţi rănit, nu glumă! Nu prea arătaţi grozav!

Am râs şi am tresărit de durere.

— In craniul meu s-a înfipt un fragment destul de mare din puntea corăbiei.

— E o rană deschisă.

— Vă rog, doamnă…

— Dar cred că există un medic de bord pe corabia lui Şir Henry.

— Am încasat eu şi lovituri de pumn mai puternice, doamnă. Vă rog din suflet să nu-i daţi atenţie.

— La vremea lui, episodului i s-a dat o coloratură comică, dar acum, când văd rezultatul, îmi reproşez că m-am putut lăsa amuzată.

— Se pare că m-am acoperit numai de sânge, nu si de glorie.

— Nu şi din punctul de vedere al femeilor, domnule. Amuzamentul nostru iniţial a făcut loc imediat unei admiraţii atât de tulburătoare, că mi-au dat lacrimile. Se pare că aţi venit de la tunuri cu faţa plină de sânge şi v-aţi grăbit să vă oferiţi voluntar pentru cea mai primejdioasă acţiune la care se poate gândi mintea omului.

Aici era vorba, fireşte, de cuţitul de abordaj şi de picioarele care îmi rămăseseră atât de ferm pe locul unde le surprinsese salva de semnalizare trasă prin ceaţă! M-arn întrebat preţ de o clipă în ce fel trebuia să accept acest neaşteptat omagiu la adresa propriului curaj. Poate că expresia deopotrivă surprinzătoare şi vag umană de pe chipul sever al domnişoarei Granham a fost cea care m-a determinat în acest caz să spun adevărul.

— La drept vorbind, doamnă, lucrurile au stat doar în parte aşa, am zis, râzând din nou. Privind în urmă, îmi dau seama că, atunci când cel care fusese sursa de amuzament a urcat împleticindu-se de la tunuri, era atât de plecat cu sorcova, bietul de el, încât s-a angajat voluntar fără să ştie ce face.

Domnişoara Granham m-a privit cu bunătate! Femeia asta pe care o crezusem plămădită din oţet, praf de puşcă, sare şi piper m-a privit cu bunătate.

— Vă înţeleg, domnule Talbot, iar admiraţia mea nu scade câtuşi de puţin. Ca femeie, trebuie să vă mulţumesc pentru protecţie.

— Vai de mine, doamnă, vă rog… orice gentleman… mai ales englez… zău aşa… Dumnezeule! Insă cred c-a fost un chin că a trebuit să staţi atât de mult pe puntea inferioară!

— A fost un chin, a spus ea simplu, nu din cauza pericolului, ci fiindcă a fost dezgustător.

Uşa s-a deschis larg, iar micuţa doamnă Brocklebank a dat literalmente buzna înăuntru.

— Letiţia, domnule Talbot, piesa! Petrecerea!

— Uitasem.

— O piesă, doamnă? O petrecere?

— Nu suntem deloc pregătite, a spus domnişoara Granham, revenind întru câtva la austeritatea ei obişnuită. Şi nici vremea n-o să fie de partea noastră.

— Prostii! Putem s-o facem imediat, ca italienii, putem s-o facem diseară…

— E deja „diseară”.

— Atunci mâine.

— Dragă doamnă Brocklebank…

— Jos, în locul ăla îngrozitor, ai binevoit să-mi spui Celia, cum te-am rugat, şi chiar m-a ţinut de mână, dom- nule Talbot, fiindcă sunt cea mai laşă fiinţă de pe pământ, iar din cauza mirosurilor, a întunericului, a bubuiturilor şi a… A… Fost cât pe-aci sa leşin-

O să-ţi spun în continuare Celia, dacă doreşti, a rostit domnişoara Granham cu răceală, deşi nu văd ce diferenţă--.

— _Bun, atunci ne-am înţeles. Insă iată un lucru foarte interesant căpitanii noştri au căzut de acord că, dacă vremea… n-o să spun cum a descris-o Şir Henry, dar dacă rămânem încă douăzeci şi patru de ore fără vânt… Ce credeţi, domnule?

— Nu ştiu ce să cred, doamnă, decât că poate căpitanii or să se înţeleagă între ei şi-or să ne pună să fluierăm împreună până se porneşte vântul.

— Ei, haideţi, domnule Talbot, zău aşa, mereu vă arde de glume. Sunteţi exact ca domnul Brocklebank.

Probabil că pe chip mi se întipărise pentru scurt timp o expresie care le-a dat de înţeles doamnelor ce părere aveam despre o asemenea comparaţie. Această expresie a făcut-o să zâmbească pe domnişoara Granham şi chiar a jenat-o pe doamna Brocklebank preţ de o clipă.

— M-am referit doar la glume, domnule. Păi, nu e zi în care domnul Brocklebank să nu-mi spună ceva care să mă facă să mor de râs. Zău dacă nu mă tem câteodată că sunt atât de gălăgioasă, încât îi enervez pe ceilalţi pasageri.

Începuse iar să se învârtă pământul cu mine. Doamnele se aflau undeva departe.

— Spuneaţi că aveţi nişte noutăţi, doamnă.

— A, da! Dacă nici mâine nu putem s-o luăm din loc, s-a convenit sa organizăm un bal! Ia gândiţi-vă! Ofiţerii m uniformele de paradă, micuţa

fanfară de pe Alcyone care să cânte pentru noi… o să fie ceva cu totul aparte!

Zăpăceala din mintea mea s-a amestecat cu neîncrederea.

— A fost de acord căpitanul Anderson cu balul? Nu se poate!

— Nu, la început nu, domnule, chiar se zice că s-ar fi împotrivit cu toată îndârjirea. Apoi însă Lady Somerset a intervenit pe lângă Sir Henry, care l-a vizitat pe căpitanul Anderson… Nu găsiţi că e remarcabil? Ah, e splendid! Ba chiar mai mult!

— Mai mult, doamnă? Ce poate întrece în splendoare această ocazie?

— A fost ceva neaşteptat… Se zice că, după ce l-a convins pe căpitanul Anderson să se învoiască, Şir Henry a continuat spunând că era sigur că ne făcuserăm ordine prin bagaje înainte de-a intra în zona tropicală şi s-a arătat consternat când a aflat că lucrurile nu stăteau aşa. Se pare că toate navele de pasageri îşi rezervă o zi pentru aerisit, primenit şi schimbat… şi, mă rog, tu, Letiţia, o să înţelegi exact, chiar dacă nu şi domnul Talbot! Se spune că domnul căpitan Anderson ar fi trecut peste acest obicei pur şi simplu fiindcă a fost prost dispus la gândul că era… cum crezi ca s-a exprimat? Am auzit de la domnişoara Chumley, care a aflat de la Lady Somerset, căreia Şir Henry i-a spus în mare taină că domnul căpitan Anderson îşi exprimase mânia faţă de faptul că primise misiunea să transporte emigranţi, bănuiesc, ca şi cum ar fi fost vorba de o turmă de porci! însă drept urmare, s-ar putea să fim lăsaţi să ne scoatem bagajele şi lăzile în zori, iar balul urmează să înceapă la cinci după masa.

— Dacă avem vreme bună. Dar ia gândiţi-vă că se porneşte vântul. Nu putem să navigam împreună şi să dansăm în acelaşi timp!

— Lady Somerset a declarat că n-o să fie vânt, simte ea lucrul ăsta! E o fiinţă foarte sensibilă. Şir Henry afirmă că se bizuie pe „mica lui vrăjitoare” pentru ca vremea să-şi bage minţile în cap. Sunt o pereche încântătoare şi delicioasă. Se zvoneşte că vreo câţiva dintre noi or să fie invitaţi la o cină sau la un prânz.

S-a lăsat o linişte apăsătoare. Nici domnişoara Granham si nici eu n-am vrut s-o întrerupem. În cele din urmă, cea care a făcut-o a fost chiar doamna Brocklebank.

— Lady Somerset are un pian, dar susţine că, din păcate n-a mai exersat de mult. Tot insistă pe lângă domnişoara Chumley ca s-o determine să cânte, fiindcă e din cale-afară de talentată.

— _De unde ştiţi toate acestea, doamnă?

— _Şi/ mă rog, cine e domnişoara Chumley? a întrebat domnişoara Granham.

— Domnişoara Chumley este orfană şi totodată copilul-minune descoperit de Lady Somerset.

— Vai de mine, doamnă, am spus. Oare chiar e o interpretă desăvârşită?

— Acum au luat-o cu dânşii în India, unde urmează să locuiască la o rudă îndepărtată, dat fiind că nu are niciun fel de avere, absolut nimic, cu excepţia talentului.

Oare am consemnat această conversaţie la locul potrivit? Nu mai ţin minte. Cu siguranţă că a existat un moment când mi-am spus: toată povestea asta e absurdă, nu s-a întâmplat aşa, capul meu e de vină. Cum am scăpat? îmi amintesc că domnişoara Granham m-a tot bătut la cap să mă odihnesc, însă am preferat să trec de cabina mea şi să mă duc în corpul central al navei, iar de acolo mai departe, urcând scările care duceau pe puntea dunetei. Nu ştiu exact cât timp am rămas acolo, scrutând orizontul abia vizibil şi încercând să mă gândesc! N-am mai trecut nicicând printr-o stare atât de ciudată! Acum înţeleg că a fost efectul emoţiei, al fricii şi al loviturilor repetate, din cauza cărora parcă îmi suna mereu un clopoţel în cap. La un moment dat şi-a făcut apariţia Wheeler, care mi-a sugerat să dorm puţin, însă nici nu putea fi vorba de somn. Am auzit un urlet înăbuşit de jos, de la pupa, iar la puţin timp după aceea s-a ivit Bates, care m-a implorat să nu mă mai plimb pe puntea dunetei, întrucât căpitanul Anderson tocmai încerca să adoarmă. Aşa că am plecat de-acolo, parcă plutind pe aripile unui vis.

Wheeler s-a apropiat de mine.

— Toţi ceilalţi gentlemeni şi doamnele s-au retras de mult, domnule, iar acum dorm duşi.

— Ştii ce cred eu, Wheeler, despre doamna Brocklebank?’

— Zice lumea că v-aţi lovit destul de rău, domnule. Dar nu vă faceţi griji. Nu vă părăsesc.

— Să fie oare un pumnal care mă sfâşie, cu minerul…

— Haideţi să vă întindeţi, domnule, o să rămân eu…

— Ia mâna de pe mine, omule! Cine-i de cart?

— Domnul Cumbershum, domnule.

— Atunci suntem în siguranţă.

Câtă inconsecvenţă! însă probabil că Wheeler m-a convins, sau m-a adus cu forţa în salon. Am constatat cu surprindere cât de mult i se schimbase

aspectul. In primul rând, era luminat de două ditamai lămpile cu petrol! Cuferele, cutiile şi sacii erau strânşi laolaltă în afara cabinelor; printre bagaje se aflau şi ale mele, inclusiv, după cum am observat, cutia în care se găsea restul bibliotecii personale de călătorie. Wheeler m-a aşezat pe un scaun şi mi-a scos ghetele.

— Mi-am adus aminte. Eşti un tip neatent, Wheeler. Cum se face că ai căzut peste bord?

A urmat o pauză îndelungată.

— Wheeler?

— Am alunecat, domnule. Mi s-a smuls din mână cârpa cu care ştergeam alămurile şi s-a încurcat în portsarturile catargului mare. A trebuit s-o recuperez aplecându-mă peste bord. Iar pe urmă am alunecat, domnule, aşa cum v-am spus.

Deşi eram în continuare zăpăcit, mi-am dat seama că de fapt cunoşteam adevărul. Moartea lui fusese cât se poate de oportună. Furnizase informaţii despre Billy Rogers şi fusese răsplătit cu înfricoşătoarea monedă a criminalilor. Totuşi, mă simţeam atât de ciudat, încât m-am mulţumit să dau din cap si să-l las să-şi facă mai departe de lucru în preajma mea.

— _ Eşti o stafie, Wheeler.

— _ Nu, domnule.

— Du-te şi culcă-te.

— Rămân cu dumneavoastră, domnule, nu puteţi fi lăsat singur. O să pun capul aici jos, pe punte.

Am strigat la el, sau cel puţin aşa cred, şi a plecat. Cât despre mine, m-am prăbuşit pe pat.

*

6

ziua cea mare

La drept vorbind, nici nu pot să-i spun altfel. Aş vrea ca ziua aceea, de la început şi până la ciudatul ei sfârşit, să mă însoţească în mormânt clipă de clipă. Nu sunt suficient de iscusit ca s-o aştern pe hârtie. Vorbe, vorbe şi iar vorbe. Aş renunţa la toate şi aş trăi mut, în schimbul unei secunde de… ba nu, n-aş face-o. Sunt absurd.

Atita doar că tocmai acum mi-am amintit de scrisoarea lungă şi neterminată a lui Colley. Nu pot să cred că se considera priceput în arta descrierii şi a povestirii, însă chiar această inocenţă, suferinţa legată de absenţa oricărui prieten şi dorinţa de a-l avea, fie şi sub forma unei foi de hârtie, făceau ca scrisul lui să aibă o forţă pe care pot s-o admir, dar nu s-o imit.

Acum, pe măsură ce scriu aceste rânduri, stau cu picioarele încolăcite în jurul scaunului, în timp ce puntea se ridică şi se înclină, şi păstrez paltonul pe mine, chiar şi în cabină.

Dar să revenim. M-am trezit lac de sudoare în căldura aceea umedă. M-am îmbrăcat pentru simplul fapt că zgomotul de pe culoarul comun era atât de puternic, încât nu m-ar fi lăsat să dorm nici dacă aş fi fost în stare, în plus, nevoile fireşti nu ţin seamă de fleacuri, cum ar fi, bunăoară, un cap spart. Prin urmare, după ce m-am îmbrăcat, am străbătut cu grijă culoarul până la privatele de la cartierul tribord. Adică în partea dreaptă, undeva în spatele naveila întoarcere, parcă m-aş fi găsit în plin bazar! Nu te împiedicai doar de baloturi şi cutii, cufere şi saci, ci şi de toţi pasagerii de sex femeiesc care forfoteau printre ele! Îşi treceau din mână în mână nişte mărfuri atât de amestecate, încât ar fi făcut cinste oricărui târg oriental. Se afla acolo şi Zenobia, alături de micuţa doamnă Pike. Domnişoara Granham s-a ridicat din mijlocul unui curcubeu de rochii şi mi-a adresat un zâmbet! Avusesem de gând să nu mă duc la bal şi să dau vina pe durerea de cap, dar surâsul ei, împreună cu o privire cochetă şi binevoitoare din partea doamnei Brocklebank recunosc de bunăvoie m-au făcut să mă răzgândesc. I-am spus lui Wheeler să-mi scoată haina de ceremonie şi pantalonii bufanţi, precum şi costumul subţire al cărui material îmi fusese recomandat de un domn care făcuse ocolul Indiei, în momentul când am apărut îmbrăcat cu acesta din urmă, până şi salonul pasagerilor fusese transformat în magazin de modă. Am văzut-o şi pe domnişoara Granham, exact în locul unde stătuse cu o zi

înainte. N-o să spun că era drăguţă, dar era nespus de emoţionată, binedispusă şi graţioasă! Purta o rochie de mătase bleumarin si avea pieptul acoperit de un şal mare şi complicat, de un albastru mai deschis. Păreau că i se potrivesc mult mai bine decât s-ar fi cuvenit pentru o guvernantă. Apoi însă, pe Dumnezeul meu, mi-am amintit la timp că nu mai era guvernantă, ci logodnica unui bărbat care, indiferent ce politică scandaloasă ar fi dus, era oricum un om cu dare de mână şi indiscutabil un gentleman. Pe scurt, iat-o pe domnişoara Granham ieşită din crisalidă!

— Bună dimineaţa, domnişoară Granham. Sunteţi la fel de radioasă ca ea.

— Frumoase vorbe din partea viteazului nostru apărător. Ar fi şi mai frumoase dacă ar străluci soarele.

— Ceţurile sunt aurite.

— Asta aproape că a fost poezie pură. Ce vă mai face capul, domnule?

— Acum am aflat şi eu ce înseamnă să ai un „cap de lemn”. Se pare că partea de sus a căpăţânii mele din aşa ceva e făcută.

— Îmbrăcămintea vi se potriveşte admirabil cu clima.

— Mă îmbrac ca să-mi fie bine. Însă domnia voastră, doamnă, v-aţi întrecut pe sine ca să ne faceţi plăcere.

— Nu aveţi o părere grozavă despre firea femeiască, domnule. Tristul adevăr este că ne-am pregătit pentru o zi întreagă de festivităţi. O să cinăm în salonul de pe Al~ cyone. O să urmeze un bal chiar la noi pe punte şi un program artistic prezentat de marinarii noştri!

— Cerule!

— Cred că ar putea şi cerul de care vorbiţi să facă un pustiu de bine pe această… această…

— Corabie nu tocmai fericită?

— Dumneavoastră aţi spus-o, domnule, nu eu.

— Dar e un bal în toată regula?

— Vecinii noştri au şi fanfară.

— Şi un program artistic prezentat de marinari?

— Sper c-o să fie plin de învăţăminte, deşi tare mă tem de contrariu.

— În orice caz, balul… Domnişoară Granham, îmi puteţi acorda un dans?

— Sunt măgulită, dar n-ar fi mai bine să aşteptăm? Sinceră să fiu, nu prea ştiu care e atitudinea domnului Prettiman faţă de acest gen de distracţii şi până atunci…

S-a deschis uşa, iar în cadrul ei a apărut zburdalnica şi drăgălaşa doamnă Brocklebank.

Avea braţele încărcate cu un material vaporos. Într-o clipită, cele două doamne s-au adâncit într-o discuţie tehnică de care eram atât de străin, încât m-am retras fără să le întrerup. Dacă am definit argoul marinarilor drept „marineză", atunci se cuvine să spun că limba folosită de doamnele noastre (care acum vorbeau între ele) era „croitoreza" perfectă. Am avut acelaşi sentiment al ridicolului ca atunci când l-am auzit pe domnul Pike vorbind de „traversa de punte babord". Mi-am considerat propriile eforturi de a vorbi în „marineză" drept o formă crasă de afectare. Ar fi fost ca şi cum m-aş fi apucat să le explic mateloţilof ce se înţelege prin calafat, gusee şi catarge. N-au decât sa vorbească ceilalţi pasageri „marineză" cât poftesc, în ce mă priveşte, rămân credincios limbajului folosit de oamenii de uscat. Aşadar, adio Falconer şi al lui Dicţionar marin, fără urmă de regret, ba chiar răsuflând oarecum uşurat. Mi-am luat pălăria din cabină şi m-am dus pe puntea superioară. Soarele abia se desluşea prin ceaţă şi, cu toate că se afla doar la o înălţime egală cu propriul diametru deasupra liniei orizontului, pregătirile pentru această extraordinară zi a festivităţilor erau cu toate pânzele sus, ba chiar pe punctul de-a se încheia, îmi este oare permisă expresia „cu toate pânzele sus", care şi-a pierdut semnificaţia tehnică precisă şi a devenit de uz comun? Dar scena, deşi sunt sigur că n-o voi uita niciodată, trebuie oricum descrisă. La nivelul vergii mari, corabia noastră dispunea acum de un acoperiş din tende sau din pânze folosite. Deşi deocamdată soarele care se ridica vioi strălucea calm sub ele, mai târziu prezenţa lor urma să asigure o umbră care avea să se umple de recunoştinţă. Tendele lui Alcyone se aflau la acelaşi nivel, deşi fuseseră, bineînţeles, amplasate ceva mai sus pe catarge. Efectul realizat era imaginea a două străzi una lângă alta ajunseserăm să alcătuim un orăşel sau cel puţin un sat în mijlocul acestei pustietăţi marine. Era absurd. Veselia dezlănţuită, aproape rebelă, a marinarilor din clipa anunţării păcii se domolise, iar ei lucrau peste tot în linişte şi cu o aparentă sârguinţă. Motivul era perspectiva spectacolului. Intraseră ca nişte copii pe tărâmul lui „hai să zicem" şi parese că se simţeau bine acolo. Pavilioane de mână şi flamuri mai mari începuseră să atârne de tende. Se aduseseră chiar şi flori nu din cabina căpitanului, cum crezusem la început, ci ingenios confecţionate din diverse resturi de materiale. Dinspre Alcyone răzbăteau sunetele unei mici fanfare care făcea repetiţii! Cu toate acestea, munca obişnuită de pe ambele nave nu

încetase o clipă. Doi oameni stăteau lângă fariona noastră nemişcată, alţi doi lângă cea a lui Alcyone. Ciudatul nostru velar-şef se plimba pe puntea dunetei cu un ochean sub braţ, în vreme ce un miciman făcea acelaşi lucru la bordul navei învecinate! Nu aveam nicio îndoială că deasupra noastră continua instalarea tendelor. Prinse de buştenii catargelor decapitate şi că undeva, pe arborele trinchet, pe cel mare sau pe artimon, rămăsese un om de veghe, cu privirea aţintită la orizont, de unde ceaţa începuse deja să se retragă din faţa soarelui. Tonii era atât de straniu şi neaşteptat, încât am uitat de capul care îmi vâjâia si aproape că mi-am revenit complet. Am văzut acum că „străzile" noastre erau despărţite de acele uriaşe legături de lemne care sunt fixate şi la marginea cheiurilor pentru ca navele să nu păţească nimic, să nu se ciocnească între ele şi să nu se julească de cheiul din piatră. Pasarela abruptă era de fapt un fel de alee care unea cele două străzi din mijlocul oceanului. Era destul de lată ca să poată fi folosită chiar şi de doamne. Doi marinari îmbrăcaţi în roşu fuseseră postaţi la capătul dinspre Alcyone al aleii, iar doi soldaţi vizibil enervaţi din subordinea lui Oldmeadow, în uniforme verzi, păzeau capătul dinspre noi. M-am apropiat de copastie şi am aruncat o privire. La timp ca să văd un sabord de tun care tocmai se închidea pe furiş şi revenea la poziţia iniţială! Aşadar, asta era una dintre căile prin care oamenii de pe ambele nave puteau comunica, indiferent dacă ofiţerii lor erau sau nu de acord, şi bineînţeles că de la un catarg la altul sau de la o vergă la alta maimuţele astea circulau ca-n pădure! Slabe speranţe pentru o disciplină perfectă când două nave se găsesc una lângă alta!

Un miciman de pe Alcyone a parcurs pasarela, a salutat şi, după ce s-a interesat cum mă cheamă, mi-a înmânat o scrisorică albă şi uşor parfumată. Am despăturit-o. Căpitanul, Şir Henry Somerset, şi Lady Somerset ar fi încântaţi să se bucure de compania domnului Edmund FitzH. Talbot cu ocazia unei mese la bordul lui Alcyone, la orele douăsprezece, dacă vântul şi vremea o vor permite. Ţinuta era neprotocolară. Era suficient un răspuns verbal.

— Accept cu plăcere, desigur.

M-am întors în cabină. Ţin foarte bine minte că mi-am spus că nu era vorba nici de un vis şi nici de o închipuire plămădită de capul meu atât de greu încercat. Totuşi, din pricina acestui extraordinar cătun sau sat, ridicat la o mie de mile de restul lumii şi învăluit acum într-o ceaţă umedă care părea să pună stăpânire nu numai pe punţile navelor, ci şi pe propria-mi minte,

aveam impresia că ceea ce se întâmplase şi ceea ce urma să se întâmple erau lucruri neimportante, chiar banale, aşa încât Anglia pe care-o lăsasem în urmă şi antipozii care ne aşteptau erau simple contururi trasate pe o hartă, în plus, se întorsese şi Wheeler, cules din valuri de o fregată, ceea ce era la fel de puţin probabil ca trecerea unei funii prin urechile unui ac de cusut. Cam asta era. Cele două străzi una lângă alta chiar acum s-a auzit clopotul de bord de pe Alcyone, urmat imediat, ca un ecou, de al nostru, aşa încât existau patru clopote răsunând în timpul cartului de dimineaţă, plus strigătul de deşteptare reluat la câţiva metri de mine —, lumea care forfotea pe punţile acelea si pe cele de dedesubt, activităţile susţinute, deşi înţelese doar pe jumătate, care se desfăşurau douăzeci şi patru de ore pe zi la bordul ambelor nave pentru ca viaţa să rămână suportabilă, puntea de lemn, cu îmbinarea înnegrită dintre scânduri, prin catranul căreia se strecurau câteodată băşicuţe de apă, liniile lor perfect paralele, care uneori dobândeau o materialitate mohorâtă, chiar ameninţătoare, şi care te făceau să ai rău de mare când începeau să se mişte ei bine, iată lucrurile care, la un loc, alcătuiau realitatea noastră de zi cu zi.

Ce bălmăjeală! Am încercat să spun ceva, dar n-am reuşit. Acest deşert tropical era de fapt întreaga noastră lume întreaga lume imaginabilă. Era vorba de un moment istoric, de cotitură, sfârşitul marelui război, mijlocul celei mai lungi călătorii şi totodată un… un nimic! Un intreg, o uimire, o realitate compusă din fapte reci şi neutre. Iar eu mă trezesc schingiuind limba engleză, străduindu-mă să spun ce am în minte şi dând greş. — Edmund.

M-am răsucit în scaun. Deverel mă privea din pragul uşii. Mărturisesc că vizita lui era cum nu se poate mai inoportună.

— Ce este, Deverel? Tocmai voiam…

— Dumnezeule mare! Omul are rezerve personale de coniac! Dacă eşti drăguţ, un pahar şi pentru oaia neagră a turmei.

— Serveşte-te. Dar nu ţi se…

— Interzisese băutura ca unui fiu de popă? Să-l ia naiba, suntem în timp de pace şi n-am chef să mi se mai pună căpăstru. Dacă nu-mi dă drumul de la arest, îi bag sabia pe gât, ajung pe ţărm şi-o iau la picior!

— Habar n-am ce îndrugi.

— Păi, dragul meu Edmund, ce poate să facă? Să-i ceară înaltului Lord Amiral să-mi trimită o mustrare scrisă pe pergament? N-are decât să încerce

să mă distrugă. De fapt, n-o să-mi distrugă decât sabia, un tacâm afurisit, cu care oricum nu mai am ce să fac dacă există atâta pace pe pământ.

— Sabia unui gentleman…

— Un alb aflat la est de Suez se poate descurca bine mersi şi fără.

— Nu suntem la est de Suez.

Deverel a dat pe gât o duşcă zdravănă din paharul de coniac, după care aproape că i s-a tăiat răsuflarea. Apoi însă a continuat:

— Nu pot să mă târăsc în faţa lui. Nu mi-as distruge numai sabia, ci şi pe mine însumi. Trebuie să-mi păstrez demnitatea.

— Ca noi toţi.

— Ăsta-i planul meu. Iar tu trebuie să-i spui ce propunere am.

— Să-i spun eu?

— Păi, cine? Restul sunt nişte iepuri speriaţi. Pe lângă asta, ce-ai avea de pierdut?

— Al naibii de mult!

— _Spune-i că mă oblig să nu produc niciun fel de ne- plăceripână ajungem într-un port…

— _Pân -aici e bine.

— _Stai. Iar o dată ajuns acolo, îmi dau demisia din ma- rină.

— _Sau eşti dat afară, Deverel.

— Ce-are a face? Văd că nu bei, Edmund, şi eşti al naibii de posomorât azi. Dacă vrei, spune-i că, de îndată ce n-o să mai fiu ofiţer, o să-i transmiţi provocarea mea…

— Eu?

— Nu-ţi dai seama? Poţi să ţi-l închipui pe Moş Mârâilă primind o provocare?

— Da.

— Păi, când credeam că Alcyone e o corabie a franţujilor, tremura ca varga.

— Vorbeşti serios?

— N-ai văzut?

— Îl subestimezi.

— Păcatul meu să fie. Dar îi spui?

— Uite ce e, Deverel… Jack. E o nebunie.

— O să-i spui!

Am tăcut doar o fracţiune de secundă, cât să mă hotărăsc.

— Nu.

— Nu? Aşa, pur si simplu?

— Îmi pare rău.

— Al naibii să fiu dacă-ţi pare! Aveam altă părere despre tine, Talbot!

— Ascultă, încearcă să fii rezonabil. Nu pricepi că nu pot sub nicio formă să-i transmit căpitanului ceva care e nici mai mult, nici mai puţin decât o ameninţare făţişă? Dacă n-ai fi atât de surescitat…

— Crezi că sunt beat? Sau că nu mai pot de frică?

— Bineînţeles că nu. Calmează-te.

Deverel si-a mai turnat o porţie, nu chiar cât prima, dar destul de mare. Sticla şi paharul s-au ciocnit cu zgomot. Era foarte important să nu-l las să se îmbete de-a binelea. Am întins mâna şi i-am luat paharul.

— Mulţumesc, bătrâne.

Preţ de o clipă, am crezut că avea de gând să mă lovească. Pe urmă a vorbit mai departe, scoţând un chicotit straniu.

— „Lord Talbot”. Recunosc că eşti dat în trăsnet.

— Era al tău? lartă-mă…

— Nu, nu, ţine-ţi-1.

— Prima zi de pace. Aşa că… fruntea sus!

Am tuşit zdravăn după prima duşcă. Deverel m-a privit în tăcere, după care s-a aşezat încet la capătul îndepărtat al patului.

— Edmund…

M-am uitat la el peste marginea paharului.

— Edmund… ce mă fac?

Deverel nu mai arăta deloc atât de crâncen. Era ciudat, însă după toate gesturile nesăbuite din ultimele douăzeci şi patru de ore, tânărul pe care-l aveam acum în fata ochilor era mult mai nesigur pe el decât cel pe care-l ştiam. Abia în clipa aceea am observat că, deşi depăşea înălţimea medie, era destul de slab şi nu foarte musculos. Cât despre chipul lui… mi-am dat seama uimit că perciunii care parcă îi împingeau figura înainte erau doar o încercare de care poate că nici nu era conştient de a compensa bărbia fragilă şi lipsită de fermitate. Gentleman Jack, onorabilul Jack cel îndrăzneţ! Furia ajunsă la paroxism şi frica da, chiar aşa îi înzestraseră braţul drept cu acea putere de o clipă care-l ajutase să-şi implânte sabia atât de adânc în copastie. Am înţeles atât de bine totul, încât m-am simţit la fel de rătăcit şi înspăimântat ca el în clipele cele mai grele. Am priceput că, dacă n-ar fi existat sprijinul numelui de familie şi al unui aer care izvora mai degrabă din imitaţie decât din conştiinţa propriei valori, ar fi putut fi un simplu

rândaş, lacheu sau valet. Mă simţeam derutat privindu-l pe acest bărbat despre | care crezusem cândva că era cel mai manierat dintre ofi-’ teri, ceea ce de fapt problema dă naştere unei nesfârşite confuzii ceea ce de fapt şi era! Neglijenţa şi necumpă- tarea lui nu aveau nimic de-a face cu lucrurile pe care începeam acum să le văd şi să le înţeleg. Ultima lui idee nebunească, izvorâtă din convingerea fără temei că de fapt căpitanul Anderson era un las, era doar rodul propriei închipuiri. Indiferent dacă Deverel ar fi fost sau nu civil, Anderson i-ar fi respins provocarea cu dispreţ şi nimeni nu l-ar fi condamnat. Deverel nu trebuia să fie lăsat să continue!

— . Ce să faci, domnule Deverel… Jack? Stai să mă gân- desc.

S-a aşezat la loc şi parcă s-a mai muiat, ca şi cum ar fi început să-l părăsească puterile.

Părea aproape respectuos, ca în faţa unui învăţător, însă adevărul era că…

— Uite ce e, Deverel…

— Adineauri mi-ai spus Jack, ca să nu mai vorbim de momentele de dinaintea abordajului.

— Aşa e! Au fost nişte clipe de care-o să ne aducem aminte, nu? în regulă, Jack. Dar ascultă-mă. Am avut unul sau trei afurisite de cucuie în moalele capului, zău dacă sunt în stare să gândesc. Încă mă doare.

— Un pahar…

Am făcut fără să vreau un gest agasat cu mâna dreaptă.

— Ştii că… mi-ar plăcea să… şi chiar o să… fac tot ce se poate. Primul lucru ar fi să vorbesc cu Summers.

— Sfinte Dumnezeule! Păi, ăsta-i puritan!

— Zău? Ştiu că e profund preocupat de chestiunile morale, dar nu mi-am închipuit…

— Asta-i tot ce poţi să faci?

— E primul pas. Trebuie să ştiu cum stau lucrurile… m legislaţia marinei militare, vreau să spun. Tu eşti implicat cu toată fiinţa şi n-ai o imagine precisă a situaţiei.

— Ai fost de faţă!

— Ca prezenţă fizică, da, însă îmi pierdusem cunoştinţa. Un capăt de funie mă lăsase lat.

In capăt de ruiut mă la.

Şi ăsta-i felul în care-ţi propui să mă ajuţi?

— Partea proastă la tine, Deverel, e că vrei totul deodată.

— Mulţumesc, domnule Talbot!

— Încerc să te-ajut. Dar nu trebuie să te aştepţi de la mine la o acţiune imediată, ca şi cum aş fi ofiţer de marină.

— Nici nu mă aşteptam, pe legea mea!

— Uşurel! Nu poţi să te comporţi de parcă ai aborda o navă inamică. Graba strică treaba.

— Cum? Cu doi căpitani de rangul întâi si şase locotenenţi mai mari în grad ca mine pe navele astea? Pot să mă dea pe mina tribunalului militar cum mă vezi şi cum te văd! Să-i ia naiba şi pe ei, şi pe tine!

— Jack!

Auzindu-şi numele, s-a calmat. Ciudat şi de data asta! Deşi arăta posomorit şi respira greu, a vorbit pe un ton mai coborât.

— Sunt destui la număr ca să-nfiinţeze pe loc un tribunal militar.

— Când vântul poate-ncepe să ne umfle pânzele dintr-o clipă-n alta? Ştii că nu mă pricep la problemele marinăreşti, dar sunt gata să jur că nu pot să te judece pe mare. Nu mai suntem în război şi n-au apărut semne de revoltă la bord. Iar faţă de Anderson nu te-ai manifestat violent! în plus, fir-ar să fie, dacă vremea rămâne aşa, o să avem parte de un bal şi de un program artistic, şi ca şi cum asta n-ar fi destul, urmează să iau masa cu Şir Henry! Ce naiba, omule, nu-ţi dai seama că, datorită păcii, abdicării si rezolvării acestei mari crize a lumii civilizate…

Deverel s-a ridicat brusc pe marginea patului, cu ajutorul mâinilor.

— Iei masa cu el? Păi, ăsta-i momentul, băiete! Fii sigur c-o să fie şi Anderson acolo! îi strecori o vorbuliţă în aşa fel încât să audă şi Şir Henry, imediat după băuturi..

— Nu bea deloc. Pe lângă asta…

Dintr-o dată, mi-am dat seama că în capul care mă durea se auzea un zumzăit. Ba nu, era ditamai vuietul!

— Dac-ai şti ce mă doare afurisitul ăsta de cap!

— _ înseamnă că n-o să faci nimic.

— _O să aflu dacă nu ne-a fugit pământul de sub picioare în ideea că o asemenea expresie mai înseamnă ceva ne temniţa de apă în care ne aflăm! Se pot face multe lucruri, dacă avem grijă pe unde mergem.

— _Adică trebuie să aştept. Şi să îndur umilinţa asta de la un individ pe care tata nici nu l-ar fi primit la masă!

— O să mă străduiesc să fac tot ce pot pentru tine, chit că e posibil ca asta să însemne foarte puţin.

— Nu-i cazul să dai în brânci!

Expresia argotică m-a amuzat, îi vorbisem într-adevăr cu o anumită căldură. Asta l-a făcut parcă pe Deverel ceva mai uşor de suportat. Mi-a văzut zâmbetul involuntar, l-a înţeles greşit şi tocmai se pregătea să-şi dea drumul din nou, aşa că am deschis gura în grabă şi aproape că n-am ştiut ce spun.

— O să dirijez discuţia spre duel, dacă o să fie şi Anderson de faţă, şi o să-ncerc să-i văd reacţia în eventualitatea că ar fi provocat.

— Păi, cred că l-ar îngrozi perspectiva de-a fi împuşcat!

L-am privit cuprins de o uimire neprefăcută. Anderson, un căpitan de rangul întâi care avea reputaţia unui participant direct la o mulţime de confruntări sângeroase! Anderson, care venise la bord ca miciman, iar mai târziu ciocnise o navă incendiatoare de Ţara Bascilor, aflată sub comanda lui Cochrane! Apăruseră implicaţii pe care nu le prevăzusem. Agitaţia lui Deverel era acum atât de mare, încât nu mai putea fi pusă pe seama unui pahar din coniacul meu. Era febril, îşi freca mâinile şi rânjea! Am încercat să-l fac să se potolească.

— Un lucru de care ar trebui să ţii seamă, dragul meu, este că s-ar putea să aibă tăria pe care unii ar numi-o //de caracter" să respingă din faşă orice provocare, în ţară există un puternic curent de opinie potrivit căruia e o nebunie să-ţi rişti viaţa pentru o problemă neînsemnata. Asta nu înseamnă, fireşte, că problema ta chiar este neînsemnată, dar e posibil ca alţii s-o perceapă ca atare.

— Aşa şi fac, aşa şi fac.

— O să văd exact cum se comportă.

— Atât?

— Pe moment nu pot să fac mai mult.

— „Pe moment". O expresie foarte convenabilă, domnule.

N-am spus nimic. Deverel m-a privit cu un ochi critic. Apoi expresia i s-a transformat într-un veritabil surâs batjocoritor. Am adăugat pe un ton sec:

— Repet. Nu pot să fac mai mult pe moment. Timp de câteva clipe n-a scos o vorbă, uitându-se în schimb la oglinda de deasupra vasului meu din foaie de cort. Pe urmă a conchis:

— Ca şi ceilalţi.

N-am comentat în niciun fel. El a continuat.

— A, am aflat că mi se spune Gentleman Jack şi Jack cel îndrăzneţ, dar n-ai observat zeflemeaua din surâsul lor? Ţii minte că, atunci când Colley a fost azvârlit peste bord, Summers a întârziat cu bună ştiinţă lingă arborele

pupa, de era cât pe-aci să scăpăm cârma de sub control? Dar despre tine am crezut că eşti un gentleman, nu un ageamiu care habar n-are ce înseamnă marea, şi m-am aşteptat să fii de partea mea, nu să-ncerci să mă distrugi…

— Cred că eşti nebun!

N-a zis nimic, dar după alte câteva clipe s-a ridicat încet. M-a privit pieziş şi a început să zâmbească dezagreabil, adresându-mi surâsul interiorizat şi reţinut al celui care vădeşte o nesfârşită înţelegere şi lehamite fată de duşmani. A deschis uşa cabinei, a aruncat o privire rapidă în ambele direcţii, iar apoi s-a făcut pur şi simplu nevăzut. Am rămas literalmente perplex şi derutat. Partea proastă era că acceptasem un anumit grad de intimitate în relaţia cu acest om şi nu prea îmi venea să intervin ca să-l scap de o binemeritată pedeapsă pentru neglijenţă în serviciu. Iar mai presus de orice, nu voiam să periclitez în niciun fel înţelegerea şi toleranţa care începuseră să se înfiripe între mine şi căpitanul Anderson. Situaţia era extrem de supă- rătoare Nimic nu-mi dădea voie să mă erijez în avocat în asemenea împrejurări şi eram din ce în ce mai convins că pentru a spune lucrurilor pe nume, Deverel nu merita osteneala.

Am fost trezit la realitate de sunetul clopotului de bord. Era exact ora la care eram chemaţi să luăm parte la serbări! M-am uitat în oglindă şi mi-am aranjat părul în jurul rănii (ba chiar am şovăit o clipă să mă duc? de ce să nu mă culc?). Cu toate acestea, mi-am potrivit îmbrăcămintea şi mi-am croit drum prin noul salon de modă. Pe când mergeam, am auzit, amestecându-se cu târşâitul picioarelor goale, sunetul unor paşi apăsaţi şi familiari chiar deasupra capului. L-am urmat pe căpitan pe pasarela lată pe care începuse s-o parcurgă. A rămas nemişcat la capătul ei, cu pălăria strânsă la piept. Dat fiind că mă ţineam aproape, a trebuit să fac eforturi mari ca să nu dau peste el. Cu toate acestea, am avut inspiraţia să mă prind de o funie cu stânga, să-mi smulg pălăria de pe cap cu dreapta, iar apoi să rămân la fel de ţeapăn ca Anderson. Puntea de la capătul pasarelei era aglomerată, iar ceremonialul s-a dovedit aproape la fel de complicat ca funeraliile lui Colley. Lată-i pe băieţii de alergătură cu mănuşi albe, şefii de echipaje cu siflee, marinarii cu muschete, alţi marinari cu tobe şi trompete, câţiva micimani şi unul sau doi locotenenţi în vreme ce la capătul intervalului Şir Henry Somerset strălucea din cap până-n picioare, îmbrăcat cu uniforma de paradă, parcă pentru a ne umili, şi cu panglica ordinului încingându-i pieptul alb şi masiv, de om corpolent! Trompetele au răsunat, tobele au răpăit, sifleele au şuierat, iar echipajele care îşi vedeau de lucru s-au oprit, au luat drepţi şi au rămas cu

privirile aţintite undeva în ceaţă. Şi toate astea fiindcă un om unul singur trecea de pe puntea unei nave pe alta! Ceremonia a luat sfârşit. Căpitanul Anderson se afla acum cu adevărat la bordul lui Alcyone, iar cele două echipaje puteau să-şi continue activitatea pe care o apreciam drept uimitor de variată şi complexă, mai ales dacă ţineam cont şi de vreme, dat fiind că de pe pasarelă nu se vedea capătul nici uneia dintre cele două nave. Am păşit la rândul meu în faţă şi am fost întâmpinat extrem de afabil de Sir Henry, care nu se bucurase de privilegiul de a-mi cunoaşte naşul, deşi, ca toată lumea, avusese… si aşa mai departe. Ne-a condus în cabina lui, vorbind tot timpul cu căpitanul nostru. Bătăliile pe mare sunt o loterie! Şir Henry era nu atât impresionant, cât masiv. Bogăţia lui se vedea pretutindeni Până şi cele mai mici ornamente de la pupa erau suflate cu aur. Ne-am apropiat de scara mobilă ba nu, refuz să mă las sedus de scări —, călcând pe nişte rogojini din fibre de cocos puse cap la cap, ca să nu ne murdărim pe picioare de la catranul calafatului, în apropiere se aflau nişte guri de aerisire din pânză, care porneau de pe puntea dunetei şi erau legate de greementul artimon naiba s-o ia, văd că hotărârea mea de a nu vorbi marineza este aproape imposibil de respectat! în încercarea de-a înlocui duhoarea din interiorul navei cu un aer cât de cât curat. Am ajuns pe puntea dunetei şi la capătul rogojinilor din fibre de cocos. Mi-am coborât privirea şi am început cu grijă, dar fără succes, să evit interstiţiile, iar Şir Henry a observat ce voiam să fac.

— Vă rog să nu vă faceţi griji, domnule Talbot. N-aveţi cum să vă murdăriţi încălţările.

Căpitanul Anderson se oprise la rândul lui şi se uita în jos.

— Împănată, pe legea mea!

Aveam impresia că noţiunile de marineza erau pe punctul de-a se înmulţi tocmai când îmi pusesem în gând să le abandonez.

— Împănată, Şir Henry?

Şir Henry a dat din mână cu un gest plictisit.

— Printre navele capturate a fost una care transporta esenţe rare. Mare noroc am avut. Ştiţi, ăsta e abanos.

— Dar împănată, Şir Henry?

— E vorba de înlocuirea gudronului şi a câlţilor care se folosesc de obicei şi ni se iau pe încălţări cu bucăţi de lemn de esenţă tare. Scândurile înguste sunt din mahon. Am pre- luat ideea după ce-am văzut ceva asemănător la bordul iahtului regal, când am avut onoarea de a-i fi prezentat

alteţei sale regale. Pot să vă spun că acolo totul se face în stil Bristol! După dumneavoastră, domnule căpitan Anderson, domnule Talbot.

— _După dumneavoastră, domnule.

— Rogu-vă, domnul meu…

Am coborât în cabina pasagerilor. Doamna care s-a apropiat de noi nici n-a mers şi nici n-a plutit, ci mai degrabă a lunecat în direcţia noastră. Lady Somerset avea un fel anume de a capta imediat atenţia oricărui gentleman aflat în preajmă. Era o femeie fină, prezentabilă şi îmbrăcată după ultima modă, făcându-mă chiar să spun că se gătise mai degrabă pentru seară decât pentru toiul zilei! Asta era „ţinuta obişnuită”? Pe piept îi strălucea o veritabilă salbă de safire care se potriveau cu cele de la cercei si brăţări. Probabil că Şir Henry îl capturase pe însuşi bijutierul înaltei Porţi! Era o rochie strânsă pe talie, sub piept, în ceea ce… dar încă n-am învăţat să vorbesc croitoreza. Totodată, n-am avut la dispoziţie decât o secundă în care să-i înregistrez prezenţa, întrucât începuse să se aplece spre mine şi să scoată un soi de geamăt. Nu pot să descriu altfel modul în care, după ce a luat act de poziţia de drepţi şi de salutul rigid din cap al lui Anderson, s-a concentrat asupra mea, m-a privit drept în ochi, de parcă am fi participat împreună la o manifestare deosebit de importantă, după care s-a întors spre căpitanul nostru şi a murmurat cu o voce profundă, de contralto: „Ce plăcere!” Dat fiind că părea pe punctul de-a leşina din cauza amintitei plăceri, poate că era normal să întindă un braţ spre fiecare dintre noi, ca şi cum ar fi cenit ajutor. Cu toate acestea, era niţeluş cam parfumată Pentru gustul meu. Tocmai îmi ridicam mâna spre mâna ei/ crnd, cu o mişcare asemănătoare celei a unei alge marine şi-a răsucit ambele mâini în cealaltă direcţie şi a gemut nou.

— Draga şi nepreţuita de Janet!

Nu exista nici umbră de îndoială cu privire la nepreţuita de Janet. Într-o mână ţinea un gherghef cu tot cu broderie având acul cu aţă încă înfipt undeva în mijlocul modelului precum şi un evantai aplecat în jos. În cealaltă mână avea o carte, ţinând un deget la pagina unde se oprise din citit. Ducea o pernă sub braţ şi, ca şi cum n-ar fi fost destul de încărcată, ţinea o bucată de panglj. Că între dinţii încleştaţi. Mi-a făcut impresia unei femei de o crasă banalitate, împărţindu-i de zor pe aceşti oameni în funcţie de informaţiile de care dispuneam, am încadrat-o drept „damă de companie”. Chiar atunci ea a făcut o plecăciune adâncă, după care a ieşit în grabă din cabină.

— Domnişoara Oates, o rudă, a murmurat Lady Somerset.

— O rudă îndepărtată, a completat Şir Henry. Lady Somerset nu vrea să se despartă de ea. Are o inimă generoasă. Doreşte s-o păstreze, şi atunci cum s-o refuz?

— Dragul de Şir Henry, nu-mi refuză nimic, absolut nimic!

Tocmai mă pregăteam să dau cuvenitul răspuns curtenitor, când Şir Henry s-a luminat la faţă şi a vorbit pe un ton energic:

— Intră, Marion, intră! Puteam să pun pariu că eşti pe-aproape!

Fulgerul care a lovit vârful arborelui artimon a ajuns până jos şi a topit cablul, transformându-l într-o puzderie de stropi albi şi încinşi. Catargul a rămas fără partea de sus, iar aşchiile s-au împrăştiat pretutindeni în ceaţă. Puntea s-a deschis şi fluidul electric m-a străbătut, înconjurând-o totodată pe fata care stătea în faţa mea cu aura unei lumini strălucitoare.

*

7

— Domnule căpitan Anderson, pot să vă prezint? Domnule Talbot? Domnişoara Chumley. Arăţi minunat, Marion, parc-ai fi frumoasa din poveste… bineînţeles, dacă n-ar mai fi şi… Dânsul este domnul Edmund Fitzhenry Talbot, draga mea. Lady Talbot este o Fitzhenry, iar domnul Talbot tocmai se pregăteşte…

Presupun că a continuat să vorbească. Am revenit la realitate ca şi cum aş fi căzut victimă unui alt accident şi am descoperit că gentlemenii aveau câte un pahar în mână şi că, fapt destul de ciudat, ţineam şi eu unul. Cum era limpede că luasem de bunăvoie paharul si continuasem să-l ţin în mână în clipele de după revenirea la viaţă, nu pot să bănuiesc decât că bâiguisem şi eu ceva, însă îmi este imposibil să-mi aduc aminte care au fost primele vorbe. O, tu, Marion, înălţându-te din cea mai umilă şi adâncă plecăciune, centrul întregii muzici şi poezii, din care fragmente rătăcite mi-au pătruns în minte, radiind atâtea şi-atâtea sensuri noi! însă după ce am ieşit din buimăceală, primele cuvinte pe care le-am auzit au fost ale lui Şir Henry.

— Biata Marion a fost de-a dreptul distrusă! Sfinte Dumnezeule, la cea mai uşoară mişcare, nu când e hulă, ci la un cât de mic tremur al navei, chiar şi când stă la ancoră, îşi simte stomacul în gât! Aşa cum i-am spus, o dată ajunsă în India, trebuie să rămână definitiv acolo, căci nu începe vorbă, drumul înapoi i-ar veni de hac!

— Înseamnă că Alcyone are ruliu puternic, Şir Henry?

— Aşa şi-aşa, domnule căpitan Anderson. E destul de lungă în raport cu arborada superioară, iar condiţiile de viteză maximă sunt întrunite. Nava domniei voastre cum se prezintă?

— Tare ca o stâncă, Sir Henry, şi stabilă ca o rază de compas magnetic. Păi, chiar şi atunci când zevzecul ăla de locotenent a lăsat s-o fure valul şi s-o vâre cu balustradele sub apă, s-a redresat în nici zece secunde, după socoteala mea, şi cu vânt puternic.

— Şir Henry, domnule căpitan Anderson, biata copilă e albă ca varul din cauza domniilor voastre! Curaj, Marion, aceşti gentlemeni n-or să mai discute despre aşa ceva. Podeaua e neclintită ca parchetul unei săli de bal şi am văzut că acum eşti mulţumită!

— Că veni vorba, a spus căpitanul Anderson, cred c-ar fi bine să organizăm balul la bordul corăbiei mele, care e mai stabilă.

— Decât Alcyonel a gemut Lady Şomer set. Orice e mai stabil decât frumuseţea asta sălbatică! In cele din urmă mi-am regăsit glasul.

— Sunt sigur, fără putinţă de tăgadă, că domnul căpitan Anderson ar fi dispus să-şi ofere nava ca adăpost pentru restul călătoriei dumitale, domnişoară… domnişoară…

Chumley!

Domnişoara Chumley Marion a zâmbit! Colţurile gurii i s-au ridicat când îmi aduc aminte, îmi saltă inima în piept şi îmi face mare plăcere să încerc să consemnez faptul. Chiar şi atunci când nu zâmbea, natura o dăruise pe Marion cu o gură care o făcea nu numai să pară binedispusă, ci şi să dea impresia că gusta atât de tare glumele, încât îi produceau o plăcere neîntreruptă, însă nici nu apucasem să-mi dau seama că singurul mod de-a mă opri să mă holbez necuviincios la ea era să mă holbez şi mai necuviincios şi totodată mai neputincios la ochii) ei, ca să nu mai pomenesc de năsucul delicat şi de sprânce-’ nele ce sugerau o uimire care, din pricina gurii zâmbitoare, dădea de înţeles că întreaga ei expresie era însufleţită şi interesantă.. O, Doamne! Partea proastă e că, încă de pe timpul lui Homer, cei mai mari poeţi si-au folosit talentul cum s-au priceput mai bine ca să descrie frumuseţea tinerelor femei. Nu există procedeu retoric sau figură de stil, de la aluzie la hiperbolă, care să nu fi fost pus la treabă! Prin urmare, depăşeşte cadrul îngust al regulilor obişnuite ale retoricii, caută o absurditate inspirată, ceva din vraja cu adevărat neobrăzată a unui Shakespeare sau Virgiliu… M-am împotmolit şi nu ştiu încotro s-o apuc. Cum era îmbrăcată? La momentul respectiv nu mi s-a părut un lucru important, dar acum…

Avea o rochie albă. O panglică albastră cred că mărginea decolteul, se întindea de la un umăr la altul şi încercuia mânecile încreţite chiar deasupra coatelor. Cerceii erau de fapt nişte flori de argint, iar un lănţişor din acelaşi material îi strălucea la gât, deasupra pieptului care începea să se vadă. Era diafană, aşa cum avea să fie întotdeauna, sugerând mereu şi preferind să dea de înţeles în loc să declare ritos aidoma celor mai mari poeţi!

Însă căpitanul Anderson tocmai vorbea de fapt, vorbise. Abia acum îmi aduc aminte cuvintele pe care nu mi-am dat seama că le auzisem atunci.

— Nu, nu, domnule Taibot. Noi nu mergem spre India, ci spre Sydney Cove! în plus, corabia noastră e plină de emigranţi şi pasageri, ca să nu mai vorbim de încărcătură…

— Vezi, draga mea, a spus Şir Henry râzând, n-are cine sa te-ajute! Trebuie să mergi în India, şi nu altfel decât la bordul lui Alcyone.

— Nu pot să înţeleg, a rostit Lady Somerset, de ce oamenii mărilor trebuie să se grăbească atât de tare după ce i-am înfrânt pe francezi. Cu siguranţă că domnul căpitan Anderson…

Ambii oameni ai mărilor au râs. Da, da, Anderson a râs!

Mi-am regăsit glasul.

— Domnişoară Chumley, dacă ni te alături, îţi cedez cabina mea. O să dorm pe puntea inferioară sau pe fun- dul santinei. Te asigur că o să-mi petrec nopţile plimbându-mă pe punte în partea opusă celei unde îşi face rondul domnul căpitan Anderson. Haideţi, domnule, chiar avem o cabină liberă. Mă mut imediat acolo, iar donvnişoara Chumley poate să se instaleze în locul meu!

Cred că am rostit toate aceste cuvinte cu o voce de somnambul. Bărbaţii ar trebui să fie poeţi abia acurn am înţeles, Edmund, politician mârşav ce eşti!

Anderson se apucase să povestească pe scurt despre Colley cât de necumpătat fusese şi cum se întâmplase că, în cele din urmă, după o escapadă revoltătoare, fusese cuprins de friguri. Insă hotărârea mea de a apăra amintirea domnului Colley devenise între timp de domeniul trecutului. Mă ocupasem pe larg de el în jurnal, aşa că nu mai trebuia să-i dau atenţie. Trăsnetul, acel coup defoudre care se abătuse asupră-mi, era singurul lucru care conta.

— Vorbeşte lumea că eşti o minune, domnişoară Chumley. N-am dat crezare vorbelor, dar văd acum că erau purul adevăr.

— Minune, domnule Talbot?

— Minune, domnişoară Chumley!

Răspunsul ei a fost un râs la fel de argintiu ca florile din jurul gâtului.

— Vorbele nu ţi-au ajuns cum trebuie la ureche, domnule. Lady Somerset are uneori amabilitatea să mă considere protejata dânsei.

— Pentru mine, domnişoară Chumley, ai fost şi rămâi o minune, acum şi pururi.

A continuat să zâmbească, dar a părut, pe bună dreptate, uşor nedumerită. Fiindcă, indiferent de efectul trăsnetului căzut asupra mea, în cazul ei a fost vorba doar de întâlnirea cu ceva cu cineva neaşteptat şi nepermis de familiar. Când spun „familiar”, mă gândesc la un lucru cunoscut, admis ca

atare şi poate chiar dominant pâna la saturaţie! în plus, de îndată ce am ghicit că asta era situaţia, am avut şi dovada.

— Nu ne-am mai întâlnit, domnule? —Zău că aş fi ţinut minte, domnişoară Chumley.

— _Desigur. Atunci, dat fiind că nu ne cunoaştem…

S-a oprit, s-a uitat în altă parte şi a râs fără un motiv anume, după care şi-a întors privirea la loc şi a tăcut. La fel am făcut şi eu. Ne-am studiat reciproc chipurile, cu o concentrare serioasă. Primul care a vorbit am fost tot eu.

— _Şi da, şi nu!

Si-a coborât ochii şi am văzut că o ţineam de mâna dreaptă cu mâna mea stingă. Nici nu fusesem conştient de ceea ce făcusem, aşa că i-am dat drumul, cerându-mi iertare, printr-un gest pe care aproape că nici nu l-a băgat în seamă, clătinând din cap.

Mi-am dat seama că Şir Henry vorbea pe un ton total diferit de cel adoptat când o întâmpinase pe domnişoara

Chumley.

— Hai, intră o dată, pentru Dumnezeu, Janet! Nu trebuie nici să te sperii şi nici să scoţi vreo vorbă. Te-am adus doar ca să ieşim la număr.

— Draga de Janet! Acolo, între domnul căpitan Anderson şi Şir Henry.

Am tras un scaun pentru Lady Somerset, care s-a strecurat la locul ei. Şir Henry a făcut acelaşi lucru pentru domnişoara Chumley şi presupun că domnul căpitan Anderson a procedat identic în faţa nepreţuitei şi nefericitei Janet. Câtăva vreme nu m-am putut întreţine cu amfitrioana şi m-am achitat prost de obligaţiile mondene, întrucât irm concentrasem atenţia mai mult asupra lui Şir Henry, care îi spunea domnişoarei Chumley că era mare păcat că nu putea să cânte în cadrul spectacolului, ca să vadă lumea ce însemna să cânţi cu adevărat. Din fericire, Lady Somerset era înzestrată cu acel simţ al îndatoririlor sociale atât de firesc în cazul femeilor, indiferent de vârstă sau de climă. Căci dânsa s-a întors şi l-a angajat pe Anderson mtr-o conversaţie banală, care, cu toate acestea, probabil că a reprezentat o veritabilă uşurare pentru el. Până atunci se holbase posomorit şi tăcut la Janet, care la rândul ei îşi pironise ochii în farfurie. Mulţumit cel puţin aşa cred că avea cineva grijă de Anderson, Şir Henry a început să mănânce cu o sârguinţă care-i explica întru totul silueta sferică. Domnişoara Chumley se tot chinuia să plimbe un pic de mâncare cu furculiţa prin farfurie, dar n-am văzut-o băgând nimic în gură.

— Nu ţi-e foame?

— Nu.’

— Atunci, nici mie.

— În orice caz, domnule, trebuie să te joci puţin cu furculiţa. Nu aşa se face?

— E încântător. Dar, dacă o să refuzi în continuare mâncarea, domnişoară Chumley, o să ajungi şi mai eterică.

— N-ai fi putut spune ceva mai măgulitor pentru o tânără, domnule, şi nici n-ai fi putut evoca o perspectivă mai frumoasă!

— Poate pentru dumneata, în cazul meu, perspectiva cea mai frumoasă ar fi… nu, iartă-mă. Mă bizui pe… aş putea oare să spun… o, ba chiar trebuie! Un sentiment care s-a înfiripat pe loc, o recunoaştere…

— „Şi da, şi nu?” — Ah, domnişoară Chumley! Sunt ameţit ba nu, orbit! Salvează-mă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Asta e foarte uşor, domnule. Dacă tot trebuie să ne ocupăm unul de celălalt, dă-mi voie să-ţi spun la repezeală cu cine ai de-a face. Sunt orfană, domnule, dar am învăţat să citesc, să scriu şi să socotesc, precum şi destulă franceză, ceva italiană şi geografie la o instituţie pentru copiii de preoţi din Salisbury Close. De asemenea, sunt în stare să ţi-i recit pe regii Angliei, terminând cu „George, al treilea cu acest nume, Dumnezeu să-l aibă în pază”. Bineînţeles, sunt pioasă, modestă, dibace cu acest detestabil ac de cusut şi ştiu să cânt aproape fără nicio notă falsă.

— Te implor să mănânci măcar puţin, fiindcă toate aceste însuşiri se cer susţinute.

Minunata făptură chiar s-a aplecat un pic spre mine. Capetele ni s-au apropiat ameţitor.

— _Fii pe pace, domnule Talbot. Pe deasupra, sunt niţeluş vicleană, iar în clipa asta nu mi-e foame deloc! — Nu vorbi, domnişoară Chumley! O, nu! Ai mâncat pesmeţi în cabină!

Râsul ei argintiu şi neprefăcut s-a auzit în toată încăperea.

— Domnule Talbot, am crezut că acest secret n-o să te dezguste!

— Deja m-ai fermecat. Probabil că ai făcut-o chiar înainte de… când ne-am întâlnit ultima dată, în… China, în ţara tătarilor, în Timbuctu, unde anume?

Şir Henry s-a întrerupt din mestecat preţ de o clipă.

— Ai călătorit, Talbot?

— Nu, Şir Henry.

— Sunt sigur că nici Marion. Ea a râs din nou.

— Domnul Talbot şi cu mine născocim un basm cu zâne, unchiule. Nimeni n-are voie să asculte, fiindcă sunt nişte prostii.

— Prostii, domnişoară Chumley? Văd că tai în carne vie. Capetele ni s-au apropiat încă o dată.

— N-aş face-o cu niciun chip, domnule Talbot. Iar pentru unii basmele cu zâne nu sunt prostii.

Nici acum nu pot să spun de ce m-am trezit cu ochii în lacrimi! Un om în toată firea, un bărbat întreg la minte şi chibzuit din fire, un personaj politic să fie pus în situaţia de a începe să-i şiroiască lacrimile de sub pleoape şi de a se strădui din răsputeri să nu le lase să-i brăzdeze chipul!

— Domnişoară Chumley, mă faci… nespus de fericit. Irni pare bine că sunt cu desăvârşire lipsit de apărare.

A urmat o pauză în timpul căreia n-am înghiţit mâncare, ci lacrimi. A, da, din cauza rănii de la cap şi a insomriiei, mai mult ca sigur că a fost… nu se poate să fi fost ceea ce de fapt ştiam că era!

Dar ea începuse să murmure.

— Am luat-o prea repede. Iartă-mă, domnule, am spus mai mult decât trebuia şi cred că şi domnia ta la fel.

A privit în jur si a continuat:

— I-am făcut să tacă pe toţi mesenii. Helen!

Însă Lady Somerset, draga de ea, mi-a venit în ajutor

— Dar mă rog noi, cei mai în vârstă, ce lucruri importante putem spune? Simţiţi-vă bine, dragii mei, cât încă puteţi!

Anderson şi Şir Henry stăteau unul lângă altul, discutând, bineînţeles, probleme profesionale cine mai fusese avansat căpitan de rangul întâi şi aşa mai departe. Lady Helen a zâmbit, a încuviinţat din cap şi nu ne-a mai băgat în seamă, deie-i Dumnezeu sănătate…

Lată-mă, aşadar, dorindu-mi insistent şi dintr-o dată ca rănile mele să fie adevărate nu nişte vânătăi sau cucuie, ci răni în adevăratul sens al cuvântului! îmi doream să mă fi aruncat în viitoarea unei misiuni fără speranţe şi să mă fi întors rănit ca un erou, atât de grav încât să trebuiască să fiu îngrijit, şi de cine altcineva, dacă nu de acest înger pe care tocmai îl descoperisem? Voiam la fel de mult să am o uniformă sau o decoraţie cu care s-o orbesc, şi am blestemat în gând ordinea strâmbă a lumii care atârnă asemenea podoabe la pieptul unor moşi cărora nu le mai folosesc la nimic! Cu toate acestea, chiar în acele prime minute mi-am dat seama că era o fată

isteaţă şi înţeleaptă, pe care nu puteai s-o câstigi cu o haină de postav albastru si cu nişte fireturi aurite… o, Doamne, ce-am spus? Doar n-o să fie în stare să…

Oare despre ce am vorbit? Acum nu mai ţin minte, întrucât cuvintele noastre n-au însemnat mare lucru în comparaţie cu sentimentele năvalnice care parcă puseseră stăpânire pe salonul ăla ciudat! Din când în când, jur că între noi se lăsa o tăcere vie, care era neînchipuit de plăcută. Aidoma lui Lady Somerset, presupun că dobândiserăm, sau cel puţin eu dobândisem, prin forţa şi influenţa propriilor sentimente, un fel de al şaselea simţ! Am simţit de-ade- văratelea cum, în forul ei lăuntric, Marion se apropie de mine un suflu nou în viaţă, o cunoaştere inedită, mijloacele de a ajunge la ea, conştientizarea. Şi iarăşi sunt gata să jur că şi ea a devenit conştientă în acelaşi fel de prezenţa mea. Vocile au continuat să se audă întretăiat şi înăbuşit în cabina, pe când noi am rămas singuri într-un balon de argint numai al nostru.

Un balon! Am petrecut acele ore binecuvântate ca un risipitor, care crede că banii cresc în pom şi că trebuie doar să-şi îndemne servitorul să dea din rnâini şi să adune guinee în loc de frunze. Cum am irosit cele două ore, care ar fi trebuit împărţite în o sută douăzeci de minute, sau în şapte mii două sute de secunde, iar fiecare secundă, fiecare clipă, s-ar fi cuvenit să fie apreciată, savurată nu, cuvântul e prea grosolan fiecare clipă s-ar fi cuvenit să fie preţuită „preţuit” e un termen foarte potrivit, ca si „vrajă”. Ca un cavaler dintr-o poveste de demult, Edmund Fitzhenry Talbot, care avea în fată o întreagă carieră, şi-a petrecut acele ore dormind pe scut, în ruinatul templu al iubirii! Iertaţi-i unui tânăr nesăbuit înflăcărarea şi extazul! Abia acum am înţeles că lumea îşi pleacă urechea doar Ia cei atinşi de aripa geniului.

Bine, dar arunci ce îmi amintesc? Nimic foarte clar din clipele acelea fermecate, ci doar sfârşitul lor, când am fost smulşi din vrajă auzindu-l pe Anderson că bombăne ceva despre „balul ăsta afurisit”.

— Balul, domnişoară Chumley, am uitat amândoi! O să aibă loc un bal! Un bal, ai auzit? O să dansăm până-n zori. Trebuie să-mi promiţi mâna dumitale pentru… ah, pentru ce? Pentru toate dansurile, fireşte, sau mă rog, măcar pentru câteva majoritatea pentru cel mai lung dans care e cel mai lung dans? O să fie şi un cotilion! Da! Şi un dans german, o alemandă. Dar oare o să ni se dea voie sa dansăm vals?

— Nu cred, domnule Talbot. Fiind o mare admiratoare a lordului Byron, cred că Lady Somerset n-are cum să vadă cu ochi buni valsul, nu-i aşa, Helen?

— Lady Somerset, vă implor! Byron e un tip stupid şi, dacă are ceva împotriva valsului, e din cauză că e şchiop şi se comportă ca vulpea care zice că strugurii sunt acri

Controversa s-a generalizat, Marion fiind de acord cu mine că (în afara lui Shakespeare) nu exista niciun poet de limbă engleză care să fie egalul lui Pope, Şir Henry declarând că aproape tot ce se scria erau aiureli, Anderson mormăind, iar Lady Somerset recitind: „Te-nvolbură, azur întunecat de ape!”

— Helen! Nu! Vrei să mă trimiţi direct înapoi în cabină? Balonul explodase.

Lady Somerset s-a întrerupt tocmai când ajunsese la „corăbii zece mii”.

— Şir Henry! am strigat. N-ar trebui să călătorim împreună măcar până la Cap? Domnul căpitan o să vă spună la ce grea încercare am fost puşi doar ca să ne prefacem că ne apărăm!

— Aş face tot posibilul să-ti fiu pe plac, domnule Talbot, dar nu stă în puterea mea. În plus, n-ai de ce să te temi, fiindcă acum suntem buni prieteni cu francezii!

— N-am vrut să spun… Anderson s-a întors spre mine.

— Alcyone e o navă rapidă, dacă a făcut atât de puţin din Plymouth până aici. În câteva ore o să se piardă dincolo de orizont. Probabil că aţi cântărit ce încărcătură poate duce până la un vârf de ac, domnule, a rostit el, întorcându-se către Şir Henry.

— Păi, până pe la Gibraltar a cam dormit, căpitane Anderson. Vorbesc serios, din când în când a trebuit să mă uit în arboradă! Secundul i-ar fi coborât vela mare cât ai zice peşte. Am fost obligat să i-o spun de la obraz. Bellamy, i-am zis, asta e fregată, fir-ar să fie, nu o afurisită de navă comercială. Al dumitale cum se descurcă?

— Destul de bine. Nu mă plâng, Şir Henry, ştiţi cum se spune, o corabie unde totu-i în ordine. Le-a băgat mintile-n cap câtorva cât timp am navigat sub vânt la Spithead.

— Sub vânt, ai? Bine că n-aţi fost cu noi la ieşirea din Plymouth Sound, în partea cealaltă a lui Shit Creek. Ne-au scos de-acolo cu un remorcher cu abur. Dumnezeule mare, în viaţa mea n-am fost atât de uimit. __ Fumul, a

gemut Lady Somerset, fumul din coşul ăla metalic Mi-a murdărit de-abinelea pelerina. Marion spune că ei i-a înnegrit perna.

— Helen!

— _Aşa ai spus, draga mea. Nu-ţi aduci aminte ce probleme am avut cu scalpul tău?

Vai de mine, Lady Somerset, am strigat, dar domnişoara Chumley nu e piele-roşie! Şi ce-i ăla remorcher cu abur?

— Este o invenţie extraordinară, domnule Talbot, a spus Şir Henry, şi pe cinstea mea că doar geniul creator al ţării noastre l-a făcut cu putinţă, nimic altceva. Este o ambarcaţiune cu un cazan de aburi, iar forţa lui determină învârtirea unor imense roţi cu zbaturi la fiecare bord. Apa ar ţâşni ca dintr-o fântână arteziană, dacă roţile nu ar fi închise în nişte chesoane.

— Arderea e prea mare în partea de jos, a spus Anderson. N-are cum să-mi placă aşa ceva.

Dacă explodează, se-ntinde pălălaia la toate navele, de zici c-au avut iască pe dinăuntru.

— Iar dacă zbaturile se rup, a continuat Şir Henry, nu se întâmplă nimic. Nu există nici pânze, nici rame. Ascultă-mă pe mine, Anderson, cât timp am fost remorcaţi până am ieşit în larg, cu murele în tribord, ca să ocolim Eddystone pe la est, am stat cu ancorele atârnând pur şi simplu, si atât s-au legănat, s-au lovit şi s-au ciocnit, că am pierdut un om cocoţat pe-o gheară de ancoră şi pierdut a rămas.

— Se construieşte un remorcher şi mai mare la Portsmouth, a spus Anderson. Până la urmă, hardughiile astea or să-i vină de hac marinăriei adevărate.

— Pare-se că nu sunt bune chiar la toate, a rostit domnişoara Chumley. Dar sunt îngrozitoare la vedere.

— Fac o mulţime de pagube, a întregit Şir Henry, însă trebuie să recunoaştem că ne-au remorcat contra vântu- lui doar două ore, pe când dacă ne-ar fi tras pe ancoră am fi pierdut o zi întreagă.

Am început să mă dumiresc.

— O asemenea ambarcaţiune mai mare n-ar putea naviga şi în larg?

— Bănuiesc că e posibil, domnule Talbot, însă nu-i nevoie. Dacă are spaţiu de manevră pe mare, nava cu vele se descurcă şi singură.

— Dar arunci n-am putea avea nave de război cu abur care să plece din porturi şi să-i caute pe duşmani?

Ambii oameni ai mărilor au râs în hohote… zău dacă l-am mai văzut vreodată pe căpitanul Anderson atât de însufleţit. Preţ de câteva clipe n-am auzit din gura lor decât un schimb întrerupt de replici în marineză. Într-un târziu, Şir Henry s-a şters la ochi.

— Un pahar de vin pentru dumneata, domnule Talbot, iar când o să intri în guvern, te rog să accepţi orice post, numai pe cel de la Amiralitate nu!

Domnişoara Chumley (a fost extrem de emoţionant când am auzit cum a sărit să-mi ia apărarea) a vorbit ca o mică eroină.

— Dar nu i-ai răspuns la întrebare domnului Talbot, unchiule! Şi sunt sigură că ar fi un amiral minunat sau orice altceva!

— Nu vă permit să râdeţi de domnul Talbot, a glăsuit şi Lady Somerset, şi abia aştept, Şir Henry, să aud ce ai să-i spui.

— Ei bine, Lady Somerset, a răspuns Şir Henry, e prima dată că te-aud exprimându-ţi interesul faţă de acest subiect. Am crezut că nu te interesează nimic din domeniul marinei, ci doar pletele bălaie, faptele vitejeşti şi poeziile! Sfinte Dumnezeule/păi dac-am construi nişte remorchere cu abur suficient de mari ca să-l înfrunte pe inamic, ar trebui să dublăm echipajele de întreţinere, ca să nu mai zic de alimentarea cu cărbune!

Modul în care îmi luase apărarea domnişoara Chumley mă întărise.

— _Sunt sigur că geniul mecanic al englezilor ar depăşi toate greutăţile.

— _Să te-aud, domnule căpitan, a spus Sir Henry. Cred că eşti la fel de inteligent ca toţi cei care fac cinste acestei meserii.

Mi s-a părut că domnul căpitan Anderson s-a arătat puţin indignat de faptul că era acuzat de inteligentă. Nu lipsise mult să i se spună că era deştept de-a binelea!

— Dacă ţineţi să primiţi răspuns la o întrebare absurdă, a zis el, adevărata obiecţie e următoarea. Nu e exclus să rămânem în larg luni de zile. O navă acţionată de forţa aburului şi-ar consuma proviziile de cărbuni în timpul deplasării. Dat fiind că lungimea posibilă a navei e limitată de lungimea posibilă a lemnului din care a fost construită, ea nu poate depăşi o distanţă fixă, în funcţie de cantitatea de cărbuni pe care e în stare s-o adăpostească în cală. În al doilea rând, dacă e vorba de o navă de război, prezenţa unei roţi cu zbaturi pe fiecare parte i-ar reduce numărul pieselor de artilerie de pe flancuri şi prin urmare cantitatea de muniţie pe care o poate consuma. Iar în al treilea rând, în cazul unei confruntări, dacă o singură ghiulea loveşte membrele fragile ale roţii cu zbaturi, nava ajunge în situaţia de-a nu mai putea fi controlată.

— Ni s-a răspuns, domnule Talbot, a spus domnişoara Chumley. Părăsim câmpul de luptă înfrânţi.

Ah, farmecul acestui plural!

— În ce mă priveşte, n-am reuşit să te înţeleg, domnule căpitan Anderson, a spus Lady Somerset, căci declar cu mâna pe inimă că am fost cea mai tare de cap din clasă.

— Nimic, a replicat domnişoara Chumley, în timp ce i s-au ridicat colţurile gurii şi i-a apărut o gropiţă delicioasă în ceea ce (din pricina influenţei marinezei) a fost cât pe-aci să spun că era „obrazul tribord", dar absolut nimic nu-i stă mai bine unei tinere decât cuvenitul nivel de ignoranţă.

Insa, după ultima sa remarcă, Lady Somerset le-a adresat o privire sugestivă celorlalte două doamne, aşa încât noi, bărbaţii, ne-am ridicat tustrei. Doamnele au plecat, iar Sir Henry ne-a arătat unde să ne ducem. Iată-mă aşadar izgonit din rai, stând lângă căpitanul Anderson şi uşurându-mă în „azurul întunecat de ape" al lordului Byron Am simţit că despărţirea de gura aceea cu colţurile ridicate era insuportabilă şi… o, Doamne, cum să continuu?) Era chiar lucrul despre care crezusem dintotdeauna că e un mit sau o convenţie scenică, dragostea la prima vedere, un coup defoudre, un basm cu zâne… Cum însă chiar ea a spus, există şi oameni care cred în ele! E posibil. Da, e posibil.

Am dat fuga înapoi în cabină, la sticla cu coniac. Doamnele nu apăruseră şi îmi era cumplit de teamă că n-o să le mai vedem. Am spus numai tâmpenii, dar am rămas pe loc, văzând că şi ceilalţi doi gentlemeni fac la fel. Erau absorbiţi de o conversaţie purtată în marineză. Am auzit de balamalele de cârmă care puteau fi înţepenite, despre vântul blând din pupa lui Alcyone, despre arbori gabier şi despre un locotenent beţivan a cărui neglijenţă îi dăduse prilejul lui Şir Henry să-i adreseze un compliment curtenitor, dat fiind că doar o întâmplare fericită îi permisese să ne ajungă din urmă. Cei doi gentlemeni au căzut de acord că, dacă s-ar isca o pală de vânt în timpul zilei, niciunul n-ar vrea să dea ochii cu propriii marinari, care le-ar reproşa că nu erau lăsaţi să se distreze. Am aflat că, deşi fusese abordat de o delegaţie a echipajului, domnul căpitan Anderson nu le dăduse voie să bea încă un pahar cu rom, cu toate că veştile fuseseră atât de importante. Nu era dispus s-o facă decât atunci când nava va fi fost la ancoră, întrucât două porţii de rom într-o singură zi reprezentau drumul cel mai scurt spre indisciplină. Discuţia a continuat în acelaşi registru. Aproape că fusesem

cuprins de deznădejde, când, în sfârşit, doamnele s-au întors. Lucru destul de obişnuit, cabina unei fregate trebuie să fie în acelaşi timp sală de mese şi salon. Fireşte că tot prin mijlocirea lui Lady Somerset m-am trezit contrar protocolului aşezat din nou lângă domnişoara Chumley, în locul pe care l-aş fi numit „de la geam", dat fiind că se afla sub fereastra cea mare de la pupa, însă care probabil că avea o denumire total diferită eventual „transversal pupa" dar ce mai conta? Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Lady Somerset!

Mă tem că am vorbit cam fără şir. Nu din cauza coniaculuişinu doar fiindcă petrecusem o perioadă de timp care mi se părea că nu se mai termină fără să închid un ochide vină era cea mai tragică dintre toate ameţelile, cea mai ridicolă şi cea mai dulce.

— Domnişoară Chumley, te implor să-mi acorzi alemanda… şi cadrilul… şi valsul… şi cotilionul…

— Pe care să-l aleg?

— Pe toate, dacă eşti atât de bună! Nu pot să suport…

— Nu se cuvine, domnule. Sunt sigură că o ştii si domnia ta!

— Atunci sunt avocatul necuviinţei. O să dansăm alemanda în jurul arborelui mare, cotilionul de la unul dintre capetele punţii superioare la celălalt, iar…

— Domnule Talbot! O biată tânără neajutorată ca mine…

— Ei, asta-i! Eşti la fel de neajutorată ca Alcyonel Nu mă îndoiesc că drumul ţi-a fost presărat cu mai multe cuceriri decât cel al lui Şir Henry. M-ai trecut şi pe mine pe listă.

— Nu sunt chiar atât de crudă. O să-ţi redau libertatea.

Şi nici…

— Nici ce?

— S-a declarat pacea, domnule. Hai să ne bucurăm şi noi de ea.

— Doar n-o să fii atât de rea ca să-mi redai libertatea

Şi pe urmă să ne despărţim!

— O s-o facă vântul. Ah, ce frică mi-e să nu înceapă iar mişcarea aceea îngrozitoare! Crede-mă, domnule, acest nai de mer este atât de dezgustător şi de josnic, încât unei persoane tinere nici măcar nu-i mai pasă în ce situaţie deplasată se găseşte!

— Totuşi, putem să ne ridicăm deasupra împrejurărilor.

— Ordinele sunt nişte lucruri cumplite, domnule. Nici chiar când am fost doborâtă la propriu, Sir Henry n-a catadicsit să strângă barem o pânză ca să

domolească mişcarea indiferent cit l-a implorat Lady Somerset. Iată cit de limitată e puterea pe care crezi că o am.

— Dacă l-ai fi rugat personal…

— Eram din cale-afară de nefericită şi îmi doream să mor. Deşi, dacă mă gândesc bine, când am aflat că eram atraşi implacabil spre nava voastră şi neştiind dacă erati prieteni sau duşmani mi-am dat seama că perspectiva iminentă a morţii după care tânjisem era absolut înspăimântătoare!

— Să am oare curajul să-ţi mărturisesc în şoaptă, domnişoară Chumley? M-am arătat viteaz nevoie mare, dar şi eu am făcut la fel!

Am râs amândoi.

— Te preţuiesc fiindcă ai recunoscut, domnule, şi n-o să te dau de gol!

— N-a fost şi Lady Somerset tulburată? Domnişoara Chumley si-a apropiat buclele brune de mine şi mi-a vorbit din spatele evantaiului.

— Doar cât se cuvine, domnule. Cred c-a tras nădejde să dea peste un corsar!

Am râs cu voce tare.

— Şi când colo, a nimerit în preajma a ceea ce marinarii noştri numesc „o grămadă de lemne putrede", stând pe loc, cu sabordurile căscate şi fără tunuri, ca o babă care aproape că nu mai are niciun dinte-n gură!

— Domnule Talbot!

— Păi, aşa era! Dar suntem hotărâţi, nu? Pot să te iau de mână de câte ori se cade, ca să dansăm şi poate chiar mai mult?

— Dacă sunt prinsă de încheietură, domnule Talbot, ce altceva pot să fac decât să mă supun? Greşeala o să fie a domniei tale.

— _ Prefer să fiu neruşinat.

A. Urmat o pauză. Acesta a fost momentul când am făcut singura încercare disperată de a conduce discuţia aceea superficială spre ceva mai profund şi demn de luat în seamă. Dar chiar când am tras aer în piept ca să-mi rostesc scandaloasele mărturisiri domniţă, am fost lovit de trăsnet am văzut cât de fix devenise zâmbetul lui Lady Somerset. Căpitanul Anderson s-a ridicat în picioare. Cu inima cât un purice, am înţeles că vizita noastră era sau trebuia să fie pe sfârşite. Acum nu pot să spun cum am plecat din palatul acela vrăjit şi cum m-am întors în cabină, gândindu-mă imediat, cu un nod în gât ce comic! la persoana care stătea de vorbă cu ea chiar în clipa aceea şi… Dar ce m-a apucat? Nu sunt unul dintre poeţii care au ca menire, îmi dau seama acum, să aline durerile bărbaţilor care trec prin asemenea momente. Lumea pe deplin pierdută şi Totul pentru dragoste] La fel de

puternică era pasiunea mea bruscă şi copleşitoare. Am avut un sentiment acut de panică la gândul propriei înfăţişări şi mi-am pipăit capul în locul unde exista, într-adevăr, o umflătură neplăcută de sânge închegat şi prins între firele de păr, aşa încât singurul meu gând a fost cât de mare fusese dezgustul acestei tinere. S-a arătat extrem de politicoasă şi… dar şi eu eram proaspăt ras, iar hainele îmi erau… ah, Edmund, bietul de tine, ce cădere, ba nu, ce înălţare nu, niciuna, nici alta, dar ce mişcare avusesem de făcut! Simţeam că trebuie să sufăr si chiar am suferit, însă n-as fi făcut schimb cu niciun bărbat din lume, decât poate dacă exista vreunul, un altul… Pe Alcyone se găseau o mulţime! O, Doamne!

Şi nici nu descoperisem ce părere avea Anderson despre dueluri!

*

8

Aşa a fost. O vâlvătaie a mistuit toată vlăguiala care mă cuprinsese şi mi-a dăruit, prin flăcările sale nevăzute, o vremelnică tărie care m-a ajutat să rănim lucid, deşi mă prăbuşisem la mine pe pat… Insă bagajul meu de cuvinte nu era pregătit pentru ceea ce simţisem că mi se întâmplase, tocmai mie, un om atât de inteligent şi cu atât de mult bun-simţ! Ah, mă îndrăgostisem, cât se poate de pătimaş şi din toată inima! Era vorba nu doar de emoţie, ci şi de teamă teama de a pătrunde într-o lume nouă, unde firea mea nu s-ar fi putut adapta cu niciun chip, un tărâm aventuros şi nesigur ea îndreptându-se spre India, eu spre antipozi cariera alianţa aceea profitabilă cu…

Edmund Talbot zăcea îmbrăcat pe parul din cabină, nedorindu-si altceva şi nefiind în stare să se gândească la altcineva sau să ardă pentru altcineva decât pentru fata săracă a unui pastor!

Intr-un târziu, mi-am adus aminte şi l-am strigat pe Wheeler, din ce în ce mai tare, până a venit.

— Fir-ar să fie, omule, duhneşti a rom!

— Tocmai am tras una mică, domnule, îmi rămăseseră datori cu o duşcă.

— Căpitanul Anderson…

— L-a convins Şir Henry, domnule. Ăsta zic şi eu gentleman adevărat.

— Foarte bine. Vreau să mi se ia toate bagajele si să fie duse în cabina unde-a stat domnul Colley.

— _Nu pot să fac aşa ceva, domnule!

— _Cum adică, nu poţi?

— _Nu mi s-a dat ordin, domnule!

— _păi, îţi dau eu.

— _Căpitanul Anderson…

— _Adineauri m-am despărţit de el. N-a avut nicio obiecţie, aşa că nu văd de ce-ai avea tu.

Wheeler a început să bodogănească, dar i-am tăiat macaroana.

— Dacă mă gândesc bine, poţi să-mi pui deoparte hainele de seară, înainte să te-apuci de altceva.

Pantaloni bufanţi până la genunchi, pantofi de lac, ciorapi, frac omul a avut nevoie de câteva mici îndrumări şi în scurt timp totul a fost pregătit. Mi-am schimbat hainele, după care m-am dus în partea cealaltă, unde se afla cabina lui Colley. Lucrul care a fost mai ciudat decât îmi închipuisem a

fost că m-am trezit într-o cabină situată la tribordul navei, adică în partea ei dreaptă, cum stai şi te uiţi spre prova! Era o imagine care o reproducea identic pe cea a cabinei pe care tocmai o eliberasem, iar faptul că mă aflam aici după atâtea săptămâni îmi dădea sentimentul că devenisem brusc stângaci! Se auzeau multe zgomote, nu doar din faţă, ci şi dinspre majoritatea părţilor navei. Şi când stătusem în partea din spate a corăbiei îmi ajunseseră la ureche zgomote sub forma unor voci ridicate şi a unor râsete, mai ales dinspre cabine. Existase (şi încă exista) un obicei despre care aveam să aflu mai târziu că era numit „fâţâială la bord”. Pedepsele pentru aşa ceva erau extrem de severe, întrucât, dacă oamenii din echipaj făceau una ca asta, se chema că „îşi părăseau poziţiile”. Insă unii pasageri însemnaţi îşi schimbaseră locurile între ei pe nava noastră, la asta adăugându-se mutarea unor ofiţeri tineri dintr-un careu în altul şi cea a unor tunari dintr-un bord în celălalt, în plus, atmosfera de la acest capăt al navei era mult mai însufleţită decât fusese în cabina lui Şir Henry.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Entrez!

Era Summers, îmbrăcat cu obişnuita uniformă ponosită şi având pe chip o expresie îngrijorată.

— Domnule Talbot, ce-i asta?

— De ce nu te-ai îmbrăcat de bal, băiete? N-a catadicsit să-mi răspundă la întrebare.

— Ai schimbat cabina!

— A, asta era. Păi, în felul ăsta putem s-o aducem pe domnişoara Chumley la bord.

— Edmund! E imposibil!

— Nu prea sunt cu mintea acasă, Charles. Nu vrei s-o lăsăm pe altă dată?

— E drept că te-ai lovit destul de rău, dar cabina lui Colley…

— Nici nu putea fi vorba să-i cer domnişoarei Chumley să doarmă în patul în care nenorocitul şi-a pus capăt zilelor!

Summers a clătinat din cap, fără urmă de zâmbet pe figură.

— Dar nu-ti dai seama…

— Hai, lasă tâmpeniile, băiete! De ce nu te-ai îmbrăcat pentru dans?

Summers s-a îmbujorat brusc.

— N-o să iau parte la bal.

— Fiindcă eşti puritan!

— Cum ţi-am spus deja, n-am învăţat să dansez, domnule Talbot, a rostit el pe un ton înţepat. Cadrilul, alemanda şi valsul sunt străine educaţiei mele. Nu ţii minte că am fost avansat de pe puntea inferioară?

— Dar marinarii dansează!

— Nu ca tine.

— Tot amărât, Charles?

— Din când în când. Însă m-am oferit să rămân de cart pe durata balului asta dacă nu cumva plecăm până atunci.

— Nu cred că soarta poate fi atât de crudă.

— O să-mi petrec timpul plimbându-mă pe puntea dunetei şi meditând la schimbările pe care ni le pregăteşte viitorul.

— Calmează-te. Schimbări? Nu, domnule Summers. Am studiat istoria temeinic. N-o să aibă loc niciun fel de schimbări. Singurul lucru pe care-l înveţi din istorie e că oamenii nu învaţă nimic din ea!

— Cine-a spus asta?

— _ Eu. Fără îndoială că au spus-o şi or s-o spună şi altii, însă rezultatul o să fie acelaşi.

— Eşti cinic.

— Cine, eu? Dac-ai şti, dragă Charles… sunt emoţionat si… cuvântul „îndrăgostit" mi-a înflorit pe buze, dar o ultimă urmă de discreţie m-a oprit să-l rostesc uşor ameţit, în parte din cauza unei mici cantităţi de coniac şi a faptului că n-am mai dormit de câţiva ani, după socoteala mea!

— Loviturile de la cap…

— Răni pe care mi le-am provocat singur.

— Există un chirurg la bordul lui Alcyone.

— Niciun cuvânt în plus, Charles! Nu mi-ar da voie să mă duc la bal, perspectivă la care refuz să mă gândesc!

Summers a dat din cap şi s-a retras. Mi-am dat seama, din cauza zgomotelor din jur, că venise momentul „spectacolului". Mi-am tras manşetele din dantelă şi am refăcut o încreţitură care, din păcate, fusese boţită în lunga perioadă de timp în care hainele stătuseră împachetate. Am deschis uşa noii mele colivii şi m-am alăturat mulţimii care tocmai îşi croia drum din hol în susul scărilor, de unde urma să privim spectacolul oferit de membrii echipajului. Era absolut extraordinar că puteam s-o văd pe domnişoara Granham trecând maiestuos pe lângă mine, îmbrăcată în albastru, pe doamna Brocklebank în verde, iar pe domnişoara Zenobia în toate culorile curcubeului! Insă modul în care m-am înveselit la vederea

unei adunări atât de sărbătoreşti a pălit pe lângă uimirea pe care am încercat-o când am fost poftiţi pe puntea superioară! în primul rând, asfinţitul se preschimbase într-o noapte chiar ™ai întunecată decât de obicei, din pricina ceţurilor umede care continuau să ne înconjoare, în adâncul acestei nopţi se afla izolat un spaţiu anume. Spaţiul nostru, întreaga noastră lume era acum luminată atât de puternic încât, în loc să rămână un punct minuscul în mijlocul întinderilor nesfârşite, crescuse până când devenise cea mai încăpătoare arenă cu putinţă. Marinarii atârnaseră pretutindeni felinare, unele dintre ele cu sticlă colorată, aşa încât străzile şi piaţetele noastre nu numai că erau mai luminate ca în timpul zilei, dar se bucurau pe deasupra şi de întregul spectru de culori. Se găseau o mulţime de steaguri, precum şi ghirlande, bunuri luate de pe alte nave, coroane şi mănunchiuri de flori mult prea mari ca să fie naturale. Adăugaţi la toate astea strălucirea doamnelor, fastul uniformelor, scârţâitul, suflatul şi bubuitul fanfarei lui Şir Henry, care începuse să semene buna dispoziţie din cine ştie ce cotlon ascuns, aflat în partea din faţă a navei noastre! Doamnele si ofiţerii de pe Alcyone se iviseră între timp în careul lor, iar acum străbăteau în alai strada care servise iniţial drept pasarelă spre careul nostru, ceva mai întins şi la a cărui intrare tânărul domn Taylor, îmbrăcat la patru ace şi fercheş nevoie mare, încerca mult prea mult să le intre pe sub piele doamnelor pentru un ofiţer de o vârstă atât de fragedă! La drept vorbind, a trebuit să mă apropii şi s-o desprind pe domnişoara Chumley de lângă el, dat fiind că părea dispus s-o reţină acolo. Am acţionat cu multă fermitate, am dat în lături doi locotenenţi şi, fără alte explicaţii, am aşezat-o în stingă căpitanului Anderson, în timp ce eu m-am postat în partea cealaltă. Dacă tot îmi spuneau oamenii de pe corabie „lordul Talbot” în glumă, măcar să profit de pe urma acestei reputaţii! Am făcut toate astea cu hotărârea şi succesul pe care speram să le fi putut proba şi în fruntea unei echipe de abordaj, dacă s-ar fi ivit ocazia să fim puşi la încercare. Lady Somerset stătea în dreapta lui Anderson.

Şir Henry s-a ridicat, fiind imitat îndată de întreaga adunare, atât la prova, cât şi la pupa. Fanfara a început să se producă si a intonat, deosebit de solemn, God Save the Kâng. Pe urmă tocmai am vrut să ne aşezăm, când un in- divid a ieşit în faţă şi a cântat primele măsuri din Rule Britannia, pe care l-am preluat cu toţii, strigând din răsputeri şi plini de veselie. După aceea s-au pornit uralele pentru Maiestatea Sa regele, pentru regele Franţei, pentru prinţul regent, pentru împăratul Rusiei, iar apoi, restrângând cercul,

pentru Şir Henry şi doamna lui, pentru căpitanul Anderson Doamne, iartă-mă, cred că, dacă Şir Henry n-ar fi rostit câteva cuvinte de mulţumire bine ticluite, am fi continuat să ovaţionăm toată noaptea! Oricum, într-un târziu ne-am aşezat şi a început spectacolul de seară. Un bărbat a făcut doi paşi înainte şi a adresat un salut loial în ceea ce lui i s-au părut a fi versuri şi care jur că au fost cele mai şchioape cuplete pe care le-am auzit vreodată.

Şir Henry Somerset şi căpitanul Anderson laolaltă, Acum când bătălia au lăsat-o baltă, După multe vieţi pierdute si multe naufragii. Îngăduiţi să venim si să vă prezentăm omagii.

Primul meu sentiment a fost unul de milă şi de jenă pentru recitator. Cu toate acestea, acum când îmi aduc aminte, trebuie să recunosc că din chicotitul discret şi de-a dreptul şcolăresc al domnişoarei Chumley nu răzbătea nici urmă de compasiune. Individul însă ştia să citească şi să mâzgălească hârtia. Era singurul lucru extraodinar. Aveam în faţă un bărbat scund şi zbârcit. Din când în când îi vedeam capul pleşuv lucind în lumina felinarelor. Ţinea mai multe hârtii şi mi-am dat seama, într-un târziu, că acest salut era rodul unui efort colectiv. Poate că nu se gândise şi nu avea destulă hârtie sau o experienţă suficient de mare ca să înţeleagă importanta trecerii pe curat a unui discurs! S-a văzut silit, prin urmare, să se uite de la o hârtie la alta, iar apoi să facă apel la o a treia, pe care o ţinea invers, fiind astfel obligat s-o parcurgă sucindu-şi gâtul şi să ni se adreseze din această poziţie. Unul dintre coautori avea un limbaj poetic învechit, aşa încât la un moment dat am fost martorii unei exprimări preţioase, tocmai când francezii zadarnic au arat în larg talazul înspumat dinspre catarg.

Apoi, după alte două-trei versuri, am revenit la situaţia în care

… acum că ne-am bătut ca nişte lei, de casă ne despart doar blestemaţii de yankei.

M-am aplecat spre domnişoara Chumley şi tocmai voiam să mă refer la stânjeneala pe care mi-o provocaseră toate astea, când mi-a şoptit din spatele evantaiului că nu mai auzise ceva atât de amuzant de când îi vorbise episcopul cu ocazia confirmării! Am fost de-a dreptul încântat de o asemenea dovadă de duh la această fermecătoare făptură şi am fost pe punctul de a-i mărturisi că mă robise şi mai mult decât până atunci, dar am fost întrerupt de un hohot de râs care s-a auzit dinspre teugă…

— Ce-a spus, domnişoară Chumley?

— Ceva despre Billy Rogers. Cine e?

Am fost profund şocat, însă fireşte că n-am lăsat-o să observe acest lucru.

— Unul dintre marinarii noştri.

Însă nici n-apucasem să-mi îndrept iar atenţia asupra spectacolului, când am auzit că:

Domnul Prettiman şi soaţa se tot chinuie în van Să adune sub drapele tot ce e republican.

Asta însemna să te schimbi după cum bate vântul doar ca să te răzbuni! însă trebuie să spun cu părere de rău că râsetele oamenilor din echipaj se amestecau cu multe aplauze neaşteptate. Cu toate acestea, ele l-au tulburat pe filosof, care şi-a lăsat ochii în pământ şi a roşit, cum de fapt a fost silită s-o facă, pentru prima dată în viaţă, şi redutabila lui viitoare mireasă. Am înţeles că urma să asistăm la o sumedenie de înţepături şi aluzii cu voie de la comandant, aşa încât am ascultat uşor înveselit referirile la domnul Brocklebank şi chiar am reuşit să rămân indiferent (şi ce hohote s-au auzit pe teugă!) când individul a pomenit de vântul care

Urla de te trezea din morţi, ca un satrap, Sau ca „lord Talbot", care s-a lovit la cap.

Însă totul s-a schimbat ca prin minune şi un soare tainic ne-a scăldat în lumina lui doar pe mine şi pe domnişoara Chumley când ea însăşi a spus pe un ton sever:

— Ăsta a fost un lucru foarte urât!

— Eşti foarte îndatoritoare, dar…

Ah, nici măcar nu mă mai puteam adresa cu formula afectuoasă şi familiară „draga mea" acestei fete zâmbitoare, pe care mi se părea că o cunoşteam de când a scos Dumnezeu prima coastă din trupul lui Adam!

— … domnişoară Chumley.

Discursul de salut a continuat, transformându-se într-o peroraţie care n-avea legătură nici cu loialitatea şi nici cu datoria, ci cu mâncarea\ A mai existat vreodată ceva care să semene atât de mult cu arta penibilului? Sugestia care se desprindea era că venise vremea să facem escală într-un port din America de Sud, unde să ne aprovizionăm cu carne şi legume proaspete, în ce mă priveşte, nu observasem nicio deficienţă însemnată în modul de alimentare şi tocmai voiam să-i împărtăşesc acest lucru frumoasei mele însoţitoare, când am auzit că:

De-atâta mucegai acuma am aflat
Că aerul la bordul navei s-a stricat,
Şi mult mă mir că de-atâtea vânturi şi istov
Nu am ajuns deja la Sydney Cove.

La auzul acestor cuvinte, Şir Henry s-a prăpădit de râs şi a scos în glumă un sunet sugestiv în direcţia lui Anderson. Micuţul domn Tornmy Taylor a râs atât de mult, încât a căzut de la locul lui. Spre uimirea mea, acesta a fost sfârşitul discursului. Bărbatul ne-a făcut un fel de ple- căciune, după care s-a întors în grupul compact de emi granţi şi marinari care înţesaseră teuga şi scările care duceau la ea. A primit numeroase aplauze din partea lor şi câţiva au scandat „Hrană proaspătă! Hrană proaspătă!" renunţând însă după câteva clipe. Apoi, în locul oratorului, pe punte s-a înfiinţat nimeni alta decât doamna East! Era evident că-şi revenise, chiar dacă nu în întregime, de pe urma sarcinii pierdute şi cel puţin putea să meargă, însă era jalnic de slabă şi avea obrajii pământii, ca şi cum ar fi mistuit-o o boală fără leac.

— Dânsa este doamna East.

— O cunoşti, domnule?

— Am auzit de ea. A fost tare bolnavă. A… a fost la un pas de moarte, biata femeie.

In clipa aceea, doamna East a început să cânte.

Efectul a fost extraordinar. O linişte deplină s-a pogorât asupra tuturor, fără să se mai mişte cineva şi fără să se mai audă vreun sunet. Femeia stătea în picioare, îmbrăcată cu o rochie extrem de simplă şi cu mâinile împreunate în faţă. Poziţia o făcea să semene cu un copil, fapt subliniat şi de extenuarea căreia îi căzuse pradă. Cântecul i s-a înălţat în aer de pe buze. Nu era acompaniată de niciun instrument. Glasul ei a fost suficient ca să-i facă să-şi ţină gura pe toţi marinarii înfierbântaţi de băutură. Cântecul era ciudat, şi totuşi simplu! Nu-l mai auzisem niciodată. Se numea Bonnie ai Mourn şi, cu toate că era cum nu se poate mai simplu, continuă să mă obsedeze şi astăzi nu, nu din cauza ei, nici a doamnei East, ci cred că numai şi numai din pricina propriilor sonorităţi la fel cum m-a obsedat sifleea şefului de echipaj după funeraliile bietului Colley. Bineînţeles, eram zăpăcit de-a binelea şi uitasem ce înseamnă să dormi, dar cântecul, ca şi sifleea şefului de echipaj, a schimbat totul. Ne-a îngăduit mi-a îngăduit să pătrund în săli, în caverne, în spaţii întinse şi în noi palate ale simţirii. Cât de prostesc şi imposibil sună! Lacrimile pe care izbutisem să le opresc la intrarea într-o viaţă nouă mi-au scăldat acum obrajii. N-am avut ce să fac. Nu erau lacrimi de tristeţe şi nici de bucurie. Erau lacrimi deşi nu ştiu dacă e cu putinţă aşa ceva -erau lacrimi de înţelegere. La sfârşitul cântecului tăcerea a persistat, ca şi cum oamenii ar fi desluşit un ecou şi nu le-ar fi venit să creadă că se stinsese. Apoi s-a iscat un soi de zgomot care a dus la

izbucnirea unor aplauze prelungite şi, cu siguranţă, sincere. Domnişoara Chumley şi-a închis evantaiul, l-a lăsat să atârne de un inel de la degetul mic şi şi-a împreunat palmele de trei ori.

— Cântă bine, domnule Talbot, nu-i aşa?

— A, cum să nu.

— Totuşi, să ştii că profesorul nostru de muzică ar fi vrut să aibă un tremolo mai mare şi, desigur, o prezenţă mai dezinvoltă.

— Mda, aşa o fi.

— Vai de mine, domnule, dar…

— Lartă-mă, domnişoară Chumley. Adu-ţi aminte că am fost lovit la cap şi că nu sunt în întregime…

— Eu trebuie să-ţi cer iertare! îţi aplaud sensibilitatea. Cântecul a fost într-adevăr emoţionant, bine interpretat şi fără nicio notă falsă. A sunat cât se poate de firesc. Aşa! Asta are cât de cât darul să te mulţumească?

— Tot ce spui mă mulţumeşte.

— Trebuie să-ţi revii încetul cu încetul după o asemenea lovitură, domnule! N-ai voie să te expui dintr-o dată trăirilor omeneşti mai profunde. Ia te uită! Cred că au de gând să pornească un dans marinăresc. Aşa că pot să vorbesc fără să-mi fie teamă c-o să stânjenesc muzica. Să-ţi spun ceva, domnule. Cândva a trebuit să scriu o compunere despre artă şi natură, îţi vine să crezi? Deşi mă tem că tinerii sunt întristător de docili sau poate că ar trebui să spun „îndatoritori”? şi chiar dacă ceilalţi s-au arătat deosebit de elocvenţi în apărarea naturii, pledându-i cauza căci ştii doar, astăzi e la modă să crezi în natură ei bine, spre uimirea mea, am descoperit că prefer arta! Acela a fost momentul când am devenit o persoană adultă. Fiindcă, vezi dumneata, cred că am fost singura tânără din şcoală care şi-a dat seama că orfanii sunt victimele naturii şi că arta e singurul lor sprijin şi singura lor speranţă. Pot să-ţi spun că am fost mustrată foarte sever.

— Atâta răutate? Nu cred!

— Ba chiar aşa!

— Mi-am revenit, domnişoară Chumley, şi nu pot decât să-ţi cer iertare încă o dată.

— Mă bucur tare mult! La drept vorbind, domnule, m-am sacrificat pentru domnia ta vorbindu-ţi despre compunerea aceea nefericită. Lady Somerset n-are voie să afle nici în ruptul capului că am spus vreun cuvânt împotriva naturii. I-ar pricinui un şoc foarte puternic. E convinsă că India reprezintă un paradis natural. Am impresia că s-ar putea să fie dezamăgită.

— Dar dumneata?

— Eu? Ce aştept eu n-are niciun fel de importanţă. Persoanele tinere sunt aidoma corăbiilor, domnule Talbot. Nu-şi hotărăsc nici soarta, nici destinaţia.

— Mă doare când te-aud vorbind aşa.

— Aha, dar pentru asta există leac! Hai, domnule, nu vreau să te văd suferind!

— Ce vrei să facem?

— Păi, să ne bucurăm de spectacol, de bal şi de… compania noastră! Mai pe şleau nu pot să vorbesc.

Dansul marinăresc era incomparabil mai puţin sofisticat decât cel pe care-l vedeam de obicei la teatru. Apoi şi-a făcut apariţia trupa de dansatori Morris! Erau opt bărbaţi îmbrăcaţi în mantiile tradiţionale si cu pălării de pai. Ţineau în mâini săbii de lemn pe care le-au strâns în cerc şi le-au ridicat în aşteptarea aplauzelor noastre apatice. Aduseseră cu ei până şi un căluţ de jucărie! Acesta a comis toate necuviinţele posibile şi le-a alergat pe femeile tinere. Pe urmă a făcut un ocol şi s-a apropiat de locul unde stăteau doamnele, dar i s-a spus pe un ton destul de tăios să se potolească şi să se întoarcă de unde a plecat. S-a supus, dar, printr-un mecanism simplu, şi-a ridicat coada într-un fel pentru care orice birjar englez ar fi fost dat afară imediat! Apoi Sir Henry s-a ridicat în picioare, le-a mulţumit oamenilor pentru reprezentaţie şi le-a urat să se bucure de pacea recent declarată, în clipa aceea fanfara a schimbat registrul şi a atacat cadrilul nostru. Oamenii nu au dat curs sugestiei lui Şir Henry de a se retrage la locurile lor, ci s-au înghesuit în toate ungherele de unde puteau să se uite în continuare, părând destul de bine dispuşi. Ajuns aici, aş putea reda conversaţia care a avut loc între domnişoara Chumley şi mine. Însă cred că a fost relativ banală, în ciuda a ceea ce se scrie în romane, e greu să dansezi şi să vorbeşti în acelaşi timp, mai ales când nu ai mai practicat de mult acest tip de activitate socială. Dat fiind că nici eu nu am fost prea vorbăreţ, domnişoara Chumley a tăcut la rândul ei şi ne-am mişcat împreună în linişte, simţindu-ne atât de apropiaţi, încât poate că a fost mai bine decât dacă am fi deschis gura.

Cu toate acestea, în scurt timp am avut motive să fiu puţin tulburat. Deşi fusese consemnat şi nu i se dăduse voie să bea, Deverel făcuse greşeala necugetată de a li se alătura petrecăreţilor. Ţinând cont că la bal ofiţerii nu purtau spadă, nu avea cum să se vadă că i se ridicase arma şi ar fi putut să se distreze fără să fie observat. Insă era limpede, cel puţin pentru mine, că

băuse. Iar acum, când s-au împărţit vinurile şi spirtoasele, a luat un pahar si, sfidând cu semeţie interdicţia expresă a căpitanului, l-a dat pe gât. Apoi i-a solicitat domnişoarei Chumley dansul următor, pe care eu i-l cerusem fără niciun chef, dar cu o nerăbdare care sper că fusese bine simulată lui Lady Somerset. Din cauza încercărilor mele de a-mi aminti paşii de dans, şi dată fiind conversaţia dezinvoltă a partenerei, am fost foarte rar în stare să arunc un ochi şi să văd cum se comporta Deverel. Am observat că era în orice caz prevenitor, dacă nu cumva chiar posesiv. Lady Somerset credea că alemanda, cu paşii ei specifici şi cu mişcarea aceea în cerc, era un dans mai natural cred că de fapt voia să spună „mai apropiat de ritmurile naturii" decât acest cadril atât de convenţional. Deverel începuse să se joace cu mâna lui Marion, Dumnezeule! Intre timp, Lady Somerset lăuda puterea de muncă a oamenilor noştri, care frecaseră puntea atât de bine, încât putea rivaliza fără grijă cu parchetul unei săli de bal. Deverel îi făcea avansuri partenerei lui, iar mie nu mi-au ieşit doi paşi.

— Nu, nu! Piciorul drept, domnule!

Până la urmă, am reintrat cumva în ritm. Am implora t-o pe Lady Somerset să-şi lase protejata să se mute la noi pe corabie era loc suficient, iar dacă n-ar face-o ar avea de suferit, ţinând cont că era o persoană atât de delicată. Insă Lady Somerset a încetat să se legene, dând dovadă de o înţelepciune neaşteptată şi acum îmi dau seama clarvăzătoare.

— Să fim serioşi, domnule Talbot. Ştim prea bine şi cine suferă acum, şi cine o s-o facă în continuare!

— Refuz să fiu victima împrejurărilor!

— Un sentiment cu totul lăudabil la un tânăr, domnule. Asta e chiar plămada poeziei şi iată cum tocmai eu, o slujitoare devotată a muzelor, sunt silită să fiu cea pe care o iau în râs toţi poeţii.

— Nu, doamnă!

— Ba da. Dacă ai judeca sănătos, domnule Talbot, şi n-ai avea de suferit de pe urma loviturilor, mi-ai împărtăşi punctul de vedere. Marion mi-a fost dată în grijă. Trebuie să rămână la bordul lui Alcyone. Ba da, cum să nu. Când o să se lumineze de ziuă, o să-ţi vii în… în…

N-a mai scos niciun cuvânt şi am dansat în tăcere câtăva vreme. Am avut impresia că domnişoara Chumley îl considera pe Deverel de-a dreptul impertinent. N-aveam ce să fac. Cu toate acestea…

— Dacă nu vine Mahomed la munte…

Dansul a luat sfârşit, iar eu am fost sincer recunoscător nu doar pentru asta, ci si fiindcă domnişoara Chumley nu i-a dat voie lui Deverel s-o conducă la loc, plecând efectiv de lângă el. După ce m-am întors cu Lady Somerset la soţul dânsei, m-am îndreptat spre domnişoara Chumley, găsindu-l pe Deverel prăbuşit lângă ea pe locul meu.

— Ha, domnule Deverel, cred că stai pe scaunul meu!

— _Edmund Lord Talbot. Felicitări pentru felul cum ai avansat, băiete. Asta te face cel mai mare-n grad pe tot Atlanticul şi-i usucă de invidie pe Mârâilă şi Trage-Vânturi! Domnişoara Chumley, care încă nu apucase să se aşeze, m-a rugat imediat să ieşim la aer, fiindcă, aşa cum singură a spus, făcându-şi vânt cu evantaiul, atmosfera era insuportabilă pentru cineva care venise de atât de puţin timp din Anglia. I-am oferit braţul şi ne-am apropiat de balustrada dunetei, unde cel puţin eram la adăpost de viermuiala celorlalţi. Aş vrea să completez fundalul pe care a avut loc dialogul nostru cu tot ce are noaptea tropicală mai frumos stele, o mare ca de cerneală, brăzdată de tot felul de lumini fosforescente dar, vai! întâmplarea a făcut ca toată această frumuseţe să fi fost deja folosită ca decor al acelei discuţii uşuratice purtate cu domnişoara Brocklebank, de care acum îmi era ruşine şi care mă făcea să simt, oricât vi s-ar părea de ridicol, că mă murdărisem! Simţeam nevoia unei îmbăieri, în aşa fel încât, chiar dacă nu ştia nimic, această creatură tânără şi gingaşă să nu aibă de îndurat de pe urma atingerii mâinii mele! Oare acum cine era puritan? în realitate, scena era mai adecvată ca să-mi înţeleg noua condiţie. Se lăsase o ceaţă densă, împuturoşită de prezenţa într-un spaţiu restrâns a două corăbii aglomerate! Lângă copastie ne-am întors cu faţa unul spre celălalt. Mi-am coborât privirea spre Marion, iar ea şi-a ridicat ochii spre mine. Buzele i-au fremătat, alcătuind cuvinte, însă fără a le rosti cu voce tare. Era peste ce putea să îndure un simplu muritor.

— Domnişoară Chumley, o să găsesc o cale n-avem voie să ne despărţim! Chiar nu simţi, nu înţelegi? îţi ofer… ah, dar oare ce-ţi ofer? Da, distrugerea propriei cariere, devotament pe viaţă şi…

Însă între timp ea se întorsese deja în profil. Şi-a coborât privirea spre partea centrală a navei, după care s-a răsucit imediat pe călcâie şi s-a îndreptat cu faţa spre cealaltă parte, respirând accelerat. M-am uitat în jos. Deverel a pus jos paharul pe care-l ridicase în direcţia ei, a făcut trei paşi laterali împleticindu-se, iar în cele din urmă a întins mâna stingă şi s-a sprijinit de catarg. Şi-a trecut pi. Ciorul stâng peste cel drept, a luat din zbor

un pahar de la Phillips, care tocmai trecea cu o tavă, l-a ridicat cu un aer pe care nu pot să-l numesc decât de bravură ostentativă şi a băut, orientându-se în aşa fel încât să fie sigur că-l vede şi căpitanul Anderson! Trebuie avut în vedere că gestul s-a produs sub ochii tuturor oamenilor de pe cele două corăbii întreaga populaţie a oraşului nostru! L-am văzut pe căpitanul Anderson vârându-si capul între umeri, în timp ce se apleca înainte, şi am ştiut, deşi nu stătea cu faţa spre noi, că partea de sus a chipului i se alungise, iar maxilarul ameninţător îi ieşise în evidenţă ca o prevestire de rău augur! Dansul următor încă nu începuse, aşa că nu se auzea niciun fel de muzică. Mi-a ajuns la urechi, ca de altfel şi celorlalţi, fiecare dintre cuvintele aspre pe care le-a rostit.

— Domnule Deverel, ai fost pus sub arest şi ţi s-a interzis să bei. Întoarce-te imediat în cabina dumitale şi rămâi acolo!

N-am văzut în viaţa mea o expresie mai furioasă decât cea întipărită pe chipul lui Deverel când a primit acest ordin. Şi-a ridicat paharul, lăsând impresia că nu are de gând să bea, ci să-l arunce spre Anderson, însă probabil că un ultim dram de luciditate l-a făcut să se oprească, întrucât s-a întors într-o parte şi l-a azvârlit spre o gură de scurgere a apei.

— Pe Dumnezeul meu, Anderson! Cumbershum s-a apropiat de el şi l-a prins de umăr.

— Taci, tembelule! Să nu te-aud!

L-a zgâlţâit furios pe Deverel şi l-a dus de acolo, pe jumătate trăgându-l după el. Au dispărut pe coridorul de sub dunetă. Vorbele şi râsetele au izbucnit cu însufleţire. Imediat după aceea a reînceput şi muzica.

— Domnişoară Chumley, hai să rămânem pe loc!

— Nu se cade să ţi-l dezamăgesc pe domnul Taylor.

— _Micuţul Tommy Taylor? Dumnezeule, ce secătură obraznică! O să-i rup urechile pentru… ei, poftim! Uite cum domnul Askew al nostru tocmai îl duce tot de urechi, pentru cine ştie ce altă potlogărie! Ai pierdut un partener, domniţă, aşa că putem sta aici, în bordul de sub vânt al dunetei, până trece dansul ăsta şi-mi vine rândul din nou. Te împotriveşti?

— Sunt prizoniera domniei tale.

— Ce bine-ar fi! Eşti însă milostivă şi-ţi pleci urechea la rugămintea care mi-a pornit din inimă.

Sub noi, Şir Henry şi căpitanul Anderson s-au ridicat în picioare.

— Faceţi-mi hatârul, Şir Henry, două vorbe. Pe puntea dunetei?

Cei doi căpitani au urcat scara care ducea pe puntea superioară pupa. Domnişoara Chumley a murmurat la adresa mea:

— N-ar trebui să ne întoarcem?

Mi-am dus degetul la buze. Gentlemenii au trecut prin dreptul nostru şi au urcat încă o scară. Au început să se plimbe încoace şi-ncolo, aşa încât vocile li se desluşeau limpede când se apropiau de copastie şi se pierdeau când făceau cale-ntoarsă.

— … e din acea familie Deverel, nu? Mare păcat! Apoi, după încă o tură:

— Nu, nu, Anderson, n-avem timp de tribunal militar. Ştii doar că am ordine urgente.

Iar mai târziu:

— … sper să găseşti cu ocazia asta o cale de a-ţi reduce acuzaţiile la una pentru care să-l poţi pedepsi singur. Neghiobul! Şi pe deasupra un Deverel! Nu, nu, Anderson. E corabia ta şi omul tău. N-am auzit nimic, pricepi? în plus, eram adâncit în discuţie cu logodnica lui Prettiman, o femeie cu totul deosebită.

Domnişoara Chumley a şoptit din nou:

— Zău că sunt de părere că ar trebui să ne întoarcem, domnule Talbot.

— E limpede că o să fim văzuţi de cel puţin jumătate din mica noastră lume, domnişoară Chumley şi… Dumnezeule, ce pun la cale?

Mă refeream la membrii echipajului, adunaţi pe teuga. Aceştia dansau un cadril numai al lor! Cinstit vorbind, era o parodie a celui dansat de noi! Fusese regizat cu o dibăcie care te înfiora. Nu cred că oamenii îşi dădeau seama cu câtă isteţime reuşeau să ne ridiculizeze! Bineînţeles că nu puteau efectua figurile întocmai, dar realizau destul de mult, mişcându-se cu o maiestuozitate exagerată, făcând plecăciuni şi înclinându-se. Tânărul cu o fustă din pânză de vele, care leşina ori de câte ori trecea cineva pe lângă el, nu putea fi decât parodia lui Lady Helen! în apropierea sa se afla un bătrân scund şi îndesat, care îl ducea pe umeri pe unul dintre copiii de trupă, împreună ajungeau la o înălţime considerabilă, iar toţi ceilalţi li se ploconeau caraghios. Se auzeau multe zgomote, râsete şi bătăi din palme, aşa încât muzica dansului de care nu avusese parte tânărul domn Taylor aproape că nu se mai distingea deloc. Domnişoara Chumley a privit dansul de pe teugă cu ochi strălucitori.

— Ah, ce fericiţi şi veseli sunt! Măcar dacă aş…

S-a întrerupt şi n-a mai spus nimic câtăva vreme, dar am aşteptat răbdător, iar în cele din urmă a reluat, clătinând din cap.

— N-ai putea să înţelegi, domnule.

— Învaţă-mă.

A clătinat din cap încă o dată.

În clipa aceea, Şir Henry şi căpitanul Anderson au coborât de pe puntea dunetei şi şi-au ocupat din nou locurile de onoare alături de spaţiul unde se dansa.

— Ar trebui să ne întoarcem şi noi, domnule.

— O clipă! Eu…

— Te implor să nu mai spui nimic. Crede-mă, domnule, înţeleg în ce situaţie suntem chiar mai bine decât domnia ta! Nu mai vorbi!

— __Nu pot să plec fără un semn de bunăvoinţă cât de mic, dar numai pentru mine, nu cum ai face pentru oricine altcineva de pe corabie! —Începe cotilionul!

Prin urmare, am coborât şi ne-am reluat locurile pentru acest ultim dans. Chiar atunci au răsunat atât clopotul de bord, cât şi sifleea şefului de echipaj, iar vocile autorităţii au rostit la unison:

— Se-aude acolo? Se-aude acolo? Gata cu muzica! Gata cu muzica!

A fost remarcabil cu câtă docilitate (în ciuda tuturor parodiilor şi a raţiilor duble de rom) au dispărut oamenii la locurile lor. Doar fanfara lui Şir Henry şi câţiva emigranţi, printre care şi doamna East, au rămas să vadă spectacolul nostru până la capăt. Aproape că nu am mai scos niciun cuvânt, deşi e lucru ştiut că dansul stimulează conversaţia. Pentru mine, era un lucru suportabil şi atât. Într-un târziu, a luat sfârşit, sau mai bine zis dat fiind că a fost mai mult un chin decât o plăcere a fost dus la îndeplinire. Unii pasageri şi-au luat rămas-bun de la căpitanul Anderson şi au plecat, printre ei numărându-se şi ofiţerii de pe Alcyone. Şir Henry şi-a recuperat doamna şi s-a uitat în jur, însă Lady Somerset l-a dus ferm în direcţia pasarelei. Felinarele au început să se stingă pretutindeni la bordul celor două corăbii. Căpitanul Anderson, a cărui siluetă nedesluşită se profila lângă arborele mare, contempla ceea ce până adineauri fusese o sală de bal, de parcă ar fi vrut să treacă în revistă pagubele. Domnişoara Chumley s-a deplasat spre pasarelă. Am îndrăznit s-o prind de încheietura mâinii.

— Repet, nu pot să te las să pleci în seara asta fără un semn de bunăvoinţă cât de mic, numai pentru mine, nu cum ai face pentru oricare gentleman de pe navă! Mai rămâi măcar o clipă…

— Ştii doar că sunt Cenuşăreasa şi trebuie să dau fuga înapoi…

— Mai degrabă într-o caleaşcă frumoasă ca-n poveşti.

— A, cu siguranţă că s-ar preschimba într-un dovleac! De pe puntea lui Alcyone s-a auzit glasul suav al lui

Lady Somerset.

— Marion, scumpo!

— Atunci, spune-mi că nu mă priveşti la fel de indiferent ca pe ceilalţi gentlemeni…

S-a întors spre mine, i-am văzut ochii strălucind în întuneric şi am desluşit şoapta care mi-a ajuns la ureche, atât de sinceră pe cât poate fi o vorbă spusă pe furiş.

— O, sigur că nu! După care a plecat.

*

9

Ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi. Sfinte Dumnezeule, eram ca o navă găurită, obişnuit să iau apă, dar crăpat acum de la un cap la altul! Am rămas pe loc, cu picioarele ţintuite pe punte, însă de data asta de fericire şi nu de frică. Oare o să mai trăiesc vreodată un asemenea moment? Nu cred. Dacă nu cumva… Căpitanul Anderson s-a întors, a mârâit un „Noapte bună, Talbot" si s-a pregătit să urce scara, când Deverel a dat buzna, sau mai bine zis s-a ivit împleticindu-se, de dedesubt. Ţinea în mână o hârtie pe care i-a vârât-o sub ochi căpitanului cu un gest repezit.

— Depun demisia… civil în toată legea… adresez provocarea oficială…

— La culcare, Deverel! Eşti beat!

Din clipa aceea a început o scenă cu totul extraordinară în semiîntunericul străpuns doar de luminile îndepărtate de la pupa. Căci în vreme ce Deverel se străduia să-1 facă pe căpitan să ia hârtia, acesta bătea în retragere. Torul s-a transformat într-un fel de urmărire, o parodie caraghioasă, dar cu posibile urmări nefaste, ca la leapşa sau la baba-oarba, întrucât căpitanul se pitea după arborele mare, iar Deverel se ţinea scai de el. Fără a-şi da seama dacă Anderson făcea acest lucru ca să nu fie lovit, ceea ce putea constitui o abatere extrem de gravă, Deverel a strigat „Laşule! Laşule!" şi a continuat să se ţină după el. Chiar atunci Summers şi-a făcut apariţia gonind şi urmat îndeaproape de domnul Askew şi de domnul Gibbs.

Unul dintre ei s-a ciocnit de căpitan, aşa încât Deverel care era la câtiva paşi, a reuşit în fine să pună mina pe el. Nu mi-am dat seama dacă fusese o ciocnire intenţionată însă fireşte că Deverel a crezut că aşa stăteau lucrurile şi a scos un strigăt triumfător, dispărând însă aproape în aceeaşi clipă sub ceilalţi ofiţeri, care s-au aruncat asupra lui. Căpitanul s-a rezemat de arborele mare. Gâfâia din greu

— Domnule Summers.

Vocea lui Summers s-a auzit înăbuşit de undeva din grămada care se zvârcolea.

— Ordonaţi?

— Pune-l în lanţuri.

La auzul acestor cuvinte, Deverel a scos un urlet de-a dreptul animalic, iar grămada a fost scuturată de convulsii. Urletele au continuat, întrerupându-se doar câteva clipe, când Deverel l-a muşcat pe domnul Gibbs, f ăcându-1 să zbiere şi să blesteme la rândul lui. Grupul de bărbaţi

încleştaţi în luptă s-a deplasat ceva mai încolo, spre adăpostul de la castelul pupa, după care a dispărut, îngrozit, am văzut silueta neclară a lui Şir Henry urcând pe puntea dunetei lui Alcyone. A părut că se zgâieşte la corabia noastră, însă n-a spus nimic.

Tânărul domn Willis s-a ivit alergând în cămaşă, după care s-a făcut nevăzut undeva în faţă. Căpitanul Anderson a rămas lângă hârtia împăturită care zăcea pe punte. Respira mai repede şi mai greu decât de obicei şi mi s-a adresat.

— Nu am primit-o, domnule Talbot. Te rog să fii martor.

— In ce sens nu ati primit-o, domnule căpitan Anderson?

— Nu am fost de acord s-o iau. N-am făcut niciun gest ca s-o iau.

Nu am spus nimic. Tânărul domn Willis s-a întors. Unul dintre marinarii mai vârstnici venea în spatele lui, ţinând în mână ceva care zăngănea.

— Ce mama dracului?

— E fierarul, a spus căpitanul Anderson, sec ca de obicei. Avem nevoie de el ca să-l potolim pe prizonier.

Dumnezeule mare! Dumnezeule mare! Summers s-a apropiat în goană.

— _Domnule, nu mai mişcă. S-a prăbuşit. Credeţi că…

L-am simţit pe căpitan pregătindu-se să se uite chio- râş la el. — Execută-mi ordinele, domnule Summers. Dat fiind că eşti atât de sensibil, o să le primeşti în scris ceva mai târziu.

— Am înţeles, domnule. Vă mulţumesc, domnule.

— Şi-acum, hârtia de pe punte. E o probă concretă. Ia aminte că nu mă ating de ea. Fii bun, ridic-o şi vezi ce faci. Mai încolo o să ţi se ceară s-o arăţi.

— Am înţeles, domnule.

— Domnule Talbot, ai reţinut tot? Nu am răspuns.

— Domnule Talbot!

Oare cum era mai bine pentru bietul Deverel? în capul meu, în care nu mai încăpea altă grijă decât copleşitoarea absenţă a lui Marion Chumley, dragostea mea, sfânta mea, nu mai era loc nici pentru rigorile legii şi nici pentru chibzuială!

— Nu vreau să mă amestec într-o problemă de serviciu. Din gura căpitanului Anderson s-a auzit hohotul repetat pe care romancierii au obiceiul să-l redea inadecvat prin „ha! ha!”, însă în cazul de faţă cuvintele astea nu sunt numai inadecvate, ci şi înşelătoare, fiindcă exprimau părerea lui despre mine şi despre reacţia mea într-un mod deloc măgulitor. Nu

aveau nimic din veselia unui râs obişnuit. Puteau fi însă comparate, cum stă scris în Vechiul Testament, cu nechezatul bidiviului ajuns „în toiul luptei”. Căpitanul îşi exprima părerea despre mine într-un mod care nu putea fi aşternut pe hârtie şi nici prezentat ca probă. Era limpede că opinia lui nu era defel elogioasă, însă lucrurile care mă făceau să nu-i dau nicio atenţie erau farmecul blândei înfrângeri, faţă de care toate celelalte lucruri îşi pierdeau valoarea, şi dorinţa de a pleca de acolo şi de a mă întinde în tihnă, până când, după atâtea zile şi atâtia ani, avea în fine să mă prindă somnul.

M-am înfuriat pe nepusă masă.

— Ei, dar-ar dracii, dar ce-aşteptaţi de la mine? Sunt la fel de conştient ca dumneavoastră de împrejurările astea şi de implicaţiile lor…

— Nu cred, domnule.

— E posibil ca tot ce s-a spus în clipele astea să fie prezentat ca probă. Nu vreau să mă pripesc!

Căpitanul Anderson m-a privit chiorâş pe întuneric. Apoi a dat scurt din cap, s-a întors şi-a pornit spre puntea dunetei. M-am prins cu mâinile de cap. Undeva sub noi se auzeau loviturile îngrozitoare ale unui baros care bătea fierul. M-am îndreptat spre pasarela unde, chiar şi acum, la un capăt se afla un marinar, iar la celălalt un soldat. M-am întors pe acelaşi drum şi am ajuns în vârful picioarelor pe puntea dunetei, după care m-am aplecat peste copastie, ca să văd dacă eram în stare să ghicesc cu exactitate, în spatele bordajului de lemn, locul unde Marion ar fi putut încerca să doarmă. Şir Henry s-a apropiat de mine dinspre celălalt capăt al punţii.

— Şir Henry!

— Da’ ştiu că v-aţi certat în draci! Acum e totul în regulă?

— Şir Henry, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră!

— O, Doamne! Fie, ca să nu se spună vreodată că un Somerset nu s-a arătat îndatoritor faţă de un Fitzhenry. Vino la bord, băiete nu, nu aici, pe toţi dracii! Vrei să faci bâldâbâc? Acolo, lângă pasarelă!

Am făcut stânga-mprejur, iar dânsul m-a aşteptat lângă scara de acces de la pupa lui Alcyone.

— Aşa, e vorba de Marion, nu? O fată încântătoare, dar, dacă vrei să vorbeşti cu ea, trebuie să-ti dea voie Lady Somerset…

— Nu, nu, Şir Henry, e ceva mai mult…

— Dumnezeule mare, ştrengărită!

— _E o fată minunată, domnule. Vă implor să mă lăsaţi să mă mut la bordul lui Alcyone.. — Doamne sfinte, nu cumva…

— Sunt Mahomed.

— Dumnezeule! Ai băut, fir-ar să fie, asta-i explicaţia! — Nu, domnule! Vreau să mă mut…

— Şi-atunci, băiete, cum rămâne cu cariera ta, cu naşul şi cu mama? Dar-ar dracii, ce se întâmplă de fapt?

— Eu…

Dar ce mă apucase? Unde mă trezeam?

— Sunt gata să te-ajut la nevoie, flăcăule, dar asta nu se poate!

— Vă implor, domnule!

— Fireşte, uitasem. Te-ai lovit zdravăn la cap, băiete! Acum hai cu mine!

— Daţi-mi drumul!

— Ia daţi-ne o mână de ajutor aici!

Nici în ziua de azi nu ştiu cum de-au apărut atunci Charles Summers si Cumbershum. Probabil că-i anunţase soldatul care păzea pasarela. Singurul lucru de care mi-am adus aminte, în timp ce mă duceau cu forţa înapoi, a fost gândul că Marion nu m-ar fi iertat niciodată dacă ar fi auzit ce se petrecea după care am fost împins la loc pe pat, iar Wheeler mi-a scos pantofii de lac şi mi-a dat jos izmenele, în aer plutea mirosul înţepător al calmantului.

Sunt aproape convins că, neavând talentul înnăscut al lui Colley în privinţa descrierilor, nu am cum să redau zăpăceala care a urmat. Nu-mi dau seama nici când anume am început să aiurez şi ceea ce este chiar mai ciudat şi neplăcut nici dacă nu începusem să delirez ceva mai înainte! Mi s-a spus că a fost trezit din somn medicul de pe cealaltă navă, care a venit într-adevăr pe corabia noastră şi m-a examinat, deşi eu, unul, nu mai ţin minte. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu era posibil ca masa de la bordul lui Alcyone şi tot ce a urmat să fi existat doar în imaginaţia unui tânăr cuprins de febră? Nici vorbă. Am fost încredinţat că aceste lucruri au avut loc aievea şi că am dat dovadă de exact atâta elan cât îi stă bine unui june ca mine, asta însă doar până când am urcat la bordul navei vecine pe întuneric si am vorbit cu Şir Henry. Apoi, ca şi cum aş fi scăpat brusc comenzile sau frâiele de sub control, am avut o perioadă când n-am mai ştiut ce-a fost cu mine. Îmi amintesc, desigur, că m-am zbătut fără să mă lupt de-adevăratelea când am avut de-a face cu grupul care a încercat să mă strunească. Ţin minte, de asemenea, cât de nebuneşte am încercat să explic necesitatea absolută a mutării mele pe Akyone, fapt care reprezenta purul adevăr, dar pe care temnicerii şi îngrijitorii mei l-au luat drept o nouă dovadă a tulburării

pricinuite de rănile de la cap! Pe urmă, în timp ce mi-au scos hainele, am descoperit că nu puteam să-mi exprim ideile şi că, în loc de asta, emiteam tot felul de inepţii una după alta. Mă aflam în patul lui Colley, întrucât atunci când m-au adus înapoi, cel din cabina mea era gol, aşa încât am fost luat pe sus, dus pe tot coridorul şi urcat, cu o mişcare la fel de primejdioasă pentru capul meu, într-un pat unde, fără să vreau, m-am gândit întruna la nenorocitul ăla. Mi s-a adus la cunoştinţă că după aceea medicul nu mi-a recomandat decât repaus şi mi-a promis o refacere completă, dat fiind că nu mi se fisurase craniul. Prin urmare, bâiguind mai departe nişte aiureli pe care nu le înţelegeam nici eu şi nici ei, am fost ţinut la orizontală, în timp ce oamenii din jur au reuşit până la urmă să-mi administreze calmantul într-o doză care m-a făcut în scurtă vreme să cânt de bucurie, cot la cot cu îngerii. Şi aşa, tot cântând şi plângând, am căzut într-un târziu în ceea ce se cheamă, probabil, un somn vindecător.

Dacă a te reface până când ajungi să înţelegi tot înseamnă a te vindeca, haideţi să preferăm cu toţii boala. Din când în când, mi se mai întâmpla să înot spre ţărmul conştiinţei; sau mai bine zis, întrucât efectul narcoticului a fost să mă ridice undeva spre al nouălea cer, hai să spunem că uneori am înotat sau am plonjat în direcţia acestui ţărm, fără să ajung niciodată la el. Ţin minte mai multe chipuri

Charles Summers, cum era de aşteptat, domnişoara Granham, doamna Brocklebank. Mi s-a spus că am implorat-o pe domnişoara Granham să cânte. Ah, la ce umilinţe te supune delirul! Şi chiar nevoile sordide şi înjositoare ale camerei unde-şi trage sufletul un bolnav! In plus, de parcă umilinţa n-ar fi fost deplină, eu însumi aveam să pun bomboana pe colivă mai târziu deşi, repet, dacă sunt de condamnat pentru ceva, este pentru că am fost atât de nepriceput şi m-am lovit prosteşte la cap, pe când ceilalţi pasageri au făcut tot ce-au putut pentru apărarea navei! Indiferent dacă aiurez sau sunt sănătos, trebuie să rămân furios pe mine însumi şi pe propria soartă.

Mi-am revenit în fire parţial şi oarecum la fel de brusc cum leşinasem. Mi-am dat seama că ne mişcăm capul când mi se afunda în pernă, când îmi sălta. Am rămas întins, simţind de nu ştiu câte ori această mişcare, după care, aidoma unei pale de vânt rece, am priceput ce se întâmpla: ridicaserăm ancora, vântul se pornise, iar marea era agitată. Nu ne mai aflam în zona de acalmie, apele fiind acum înspumate şi învolburate. Ţin minte că am început să strig. Am căzut din pat şi am deschis cu greu uşa care dădea în

coridorul spălat de valuri. Apoi am ieşit pe punte, am urcat scările şi m-am cocoţat pe şarturi, văzându-mi de ale mele şi strigând nişte cuvinte fără noimă.

Da, ţin minte exact cum a fost şi am refăcut în memorie episodul în toată absurditatea lui. Corabia îşi croieşte drum cu chiu cu vai printre valuri de travers şi în condiţii de vânt puternic. In ciuda vântului, viteza de deplasare e mică, din cauză că arborii ciuntiţi nu îngăduie întinderea completă a velelor. Pe punte sunt doar câţiva oameni, slavă Domnului. Şi iată cum un tânăr cu mintea rătăcită, care abia se ţine pe picioare, cu părul vâlvoi şi o barbă destul de deasă, iese împleticindu-se de sub castelul pupa, în timp ce trupul firav i se desluşeşte destul de clar sub cămaşa de noapte pe care vântul o lipeşte de el! Se caţără pe şarturi, iar pe urmă rămâne atârnat acolo, cu privirea aţintită spre orizontul pustiu către care strigă:

— Întoarce-te! întoarce-te!

Au venit şi m-au dat jos. Mi-au spus mai târziu că nu m-am împotrivit şi că în cele din urmă le-am dat voie să mă transporte ca pe un cadavru si să mă aşeze încă o dată în patul lui Colley. Ţin minte cum Summers a scos cheia din uşă şi a vârât-o la loc pe dinafară. După aceea, pentru o vreme, toţi cei care veneau în vizită descuiau uşa şi o încuiau la plecare. Mă resemnasem cu condiţia de nebun şi de prizonier, îmi mai aduc aminte că, atunci când am rămas singur după prima vizită a lui Summers, m-am întins cu faţa în sus şi am început să plâng.

*

10

Nimeni nu poate plânge la nesfârşit. La un moment dat, preocuparea pentru propria suferinţă a început prin a se amesteca şi a sfârşit prin a fi absorbită de conştiinţa faptului că mişcarea corăbiei noastre era altfel decât fusese cu câtva timp în urmă, devenind mai sâcâitoare şi mai neliniştită, cu clipe în care cădea pradă unei furii aprige, nu doar unor simple capricii trecătoare. Mă simţeam prea slăbit ca s-o pot înţelege sau combate şi am fost năpădit de o teamă copilărească la gândul că eram neputincios şi epuizat, la bordul unei nave care se scufunda. Ţin minte că într-un târziu, Domnul să mă aibă în pază, l-am strigat pe Charles Summers, iar când în locul lui s-a ivit Wheeler m-am zborşit la el.

— Trebuie să-l văd pe domnul Summers! Adu-l aici! Au urmat câteva minute interminabile, în care corabia a făcut tot posibilul să mă azvârle din pat. Până la urmă a apărut şi Charles. A rămas în cadrul uşii pe care a deschis-o şi m-a privit încruntat.

— Iar? Ce mai e de data asta, Edmund? Cuvintele „de data asta” m-au trezit imediat la realitate.

— Îmi pare rău. Cred că am aiurat.

— Asta-i tot, Wheeler! Vorbesc eu cu domnul Talbot. Uite ce-i, Edmund, sunt logodit cu nava asta…

— Ce face?

— Sunt răspunzător pentru mai multe lucruri decât poţi să-ţi închipui. Oricâtă bunăvoinţă aş avea, nu pot să stau decât foarte puţin cu tine! Ia zi, ce s-a întâmplat?

— Mişcarea asta. Mă omoară.

— Pe Dumnezeul meu, Edmund, mai ai până să te faci bine. Ascultă, ai fost rănit. Medicul de pe Alcyone a spus că suferi din cauza unui traumatism cu efect întârziat. Ţi-a recomandat somn şi repaus.

— Nu pot să mă bucur nici de unul, nici de celălalt din cauza mişcării navei.

— Aici n-avem ce face. Crezi că te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş explica?

Charles a tăcut preţ de o clipă, după care a râs.

— Păi atunci… ştii care e mecanismul de funcţionare a unui ceas?

— Mă iei drept ceasornicar? Ştiu cum să-l întorc pe al meu şi-mi ajunge.

— Aşa vezi, încep să-l recunosc pe bătrânul Edmund.

A deschis gura ca să mai spună ceva, însă a fost întrerupt de nişte ţipete bruşte, care s-au auzit într-una dintre cabinele mai îndepărtate. Poate că erau copiii familiei Pike, care se certau până ajungeau în pragul isteriei. Charles n-a dat atenţie ţipetelor şi a continuat.

— O navă e un pendul. Cu cât e mai scurt pendulul, cu atât sunt mai rapide oscilaţiile. Nouă ni s-a scurtat greementul. Cu alte cuvinte, am redus pendulul şi am accelerat mişcarea. O navă rămasă complet fără catarge poate avea un ruliu atât de puternic încât devine de nesuportat, iar oamenii sunt azvârliţi mereu dintr-un loc în altul, li se face rău şi sunt vlăguiţi. Bănuiesc că au existat cazuri în care navele chiar au dispărut din cauza asta.

— Dar noi nu!

— Sigur că nu. Cel mai mare neajuns pe care-l provoacă mişcarea asta suplimentară pasagerilor e că le creează o stare de disconfort. Iar ei au nevoie de condiţii cât mai bune. O parte dintre gentlemeni s-au strâns în salon. Au vorbit de tine şi-ţi doresc să te însănătoşeşti cât mai repede.

M-am ridicat anevoie în capul oaselor în pat.

— Te rog să mă ierţi, domnule Summers. O să mă adun şi-o să fac tot ce pot ca să-i binedispun pe ceilalţi, domni şi doamne deopotrivă.

Charles a râs, însă de data asta destul de binevoitor.

— Din cea mai neagră deznădejde la o hotărâre atât de nobilă în nici zece secunde! Eşti chiar mai schimbător decât credeam.

— Nici pomeneală.

— Mă rog. Domnii te vor primi cu braţele deschise, deşi ar fi bine să rămâi în cabină, la fel ca doamnele.

— Am stat prea mult în pat.

Charles a scos cheia care se afla pe dinafară şi a vârât-o la loc în uşă pe dinăuntru.

— Indiferent ce faci, Edmund, ai mare grijă. Ţine minte, o mână pentru tine şi una pentru corabie! în cazul tău, te-aş sfătui să ţi le păstrezi pe amândouă pentru tine ai primit deja destule peste scăfârlie.

Cu acestea spuse, s-a retras.

M-am dat jos din pat cât am putut de atent şi mi-am examinat faţa în oglindă. Am fost îngrozit de cele văzute. Pe lângă că eram neras de mult, aveam un chip atât de subţiat, încât parcă rămăsesem într-adevăr numai piele şi os. Mi-am plimbat un deget peste marginile proeminente ale obrajilor, mi-am atins nasul cârn, dar sfrijit si el acum, şi mi-am dat părul de pe frunte. Deşi era imposibil, parcă mi se micşorase craniul!

L-am strigat pe Wheeler, care a venit atât de repede, încât mi-am dat seama că stătuse afară, lângă uşă. L-am pus să mă ajute să mă îmbrac, nu l-am lăsat să mă bărbierească, deşi s-a oferit, şi am făcut-o singur, folosind o cană cu apă care era călduţă când am început şi sloi când am terminat. Cu toate acestea, am reuşit să duc operaţiunea la bun sfârşit, cu o singură tăietură mică pe obrazul stâng, ceea ce era o realizare deosebită, ţinând cont de mişcarea corăbiei. Wheeler a rămas lângă mine în tot acest timp. Şi-a cerut scuze pentru îndrăzneala de a se fi oferit să mă ajute, dar a spus că, indiferent dacă aveam sau nu de gând să mă alătur domnilor din salon, era bine să-mi pun cizmele de cauciuc, fiindcă apa intrase peste tot. Aşadar, iată-mă în cele din urmă şonticăind anevoie, cu picioarele mult depărtate şi ţinându-mă cu o mână de balustrada care fusese prinsă de cabinele pasagerilor. Corabia mă făcea să mă răsucesc după bunul ei plac, în vreme ce adevărate pânze de apă spălau lemnul închis la culoare al coridorului. Am înţeles de îndată că mă mişcăm cu greu nu doar din cauza lipsei de vlagă. Ceea ce înainte fusese doar un lucru agasant devenise între timp un chinuitor tribut plătit din propriile forţe.

Indiferent despre ce vorbeau ceilalţi, la vederea mea au tăcut cu toţii câtva timp. Stăteau strânsi la un capăt al mesei lungi care se afla chiar sub geamul de la pupa. Domnul Bowles, secretarul avocaţial, stătea în capul mesei. Oldmeadow, tânărul ofiţer, se afla în stingă lui şi-l avea la rându-i în stânga pe domnul Prettiman. Domnul Pike se găsea în faţa lor. Am ajuns în fugă la masă şi m-am prăvălit pe bancheta de lângă el. Oldmeadow m-a privit de sus, fără ca acest mod de a-şi ţine capul să sugereze o atitudine dispreţuitoare. O asemenea poziţie i se părea firească, ţinând cont că acea caschetă extraordinară pe care o purtau ofiţerii din regimentul lui îl obliga să ţină capul oarecum dat pe spate, în ce-l priveşte, era cel mai paşnic si cel mai puţin războinic om din lume.

— Sper că te simţi mai bine, Talbot. Frumos din partea dumitale că ni te-ai alăturat.

— M-am refăcut complet, mulţumesc.

Asta era o minciună, pusă însă în slujba unei cauze nobile. Ea a dat greş oricum, fiindcî domnul Bowles a clătinat din cap în direcţia mea.

— Nu pari deloc refăcut, domnule Talbot. Dar, mă rog, niciunul dintre noi nu arată grozav.

— Nici vorbă! Bâţâiala asta are darul să mă-nveselească.

— Pe mine nu. Şi nici pe femei şi copii.

Ca pentru a întări această idee, dincolo de geamul cel mare de la pupa, orizontul s-a povârnit cu mare viteză, după care a dispărut în jos. Puntea udă pe care stăteam ne-a ridicat şi ne-a lăsat suspendaţi, în timp ce revenea la poziţia iniţială. Am simţit cum mi se umple fruntea de sudoare.

— _Cred, domnilor, că…

Însă Bowles, al cărui stomac părea indiferent în faţa unor asemenea caraghioslâcuri, a continuat să vorbească.

— Dacă tot ai venit, domnule, ar fi bine să te cooptăm imediat. Mişcarea…

— Se datorează scurtării greementului, domnilor. Un pendul, căci asta este de fapt…

Bowles a ridicat mâna.

— Altă mişcare, domnule Talbot. E vorba de mişcarea pe care trebuie s-o facem ca să ne înfăţişăm cu moţiunea în faţa comitetului.

— Trebuie avuţi în vedere şi copiii, domnule Talbot. Şi doamna Pike, fireşte. Dar în primul rând fetiţele, micuţele mele Phoebe şi Arabella…

Mi-am luat inima-n dinţi şi am scos ceea ce speram să fie un râs convingător.

— Ei bine, domnilor, mă surprindeţi! Britannia înfruntă valurile, o ştim cu toţii, dar…

— Credem că ar putea exista o soluţie.

— Cum? Nu-mi dau seama care ar putea fi soluţia pentru o situaţie inerentă vieţii pe mare!

Sau poate că aveţi un plan, aşa cum poate că încolţise şi în mintea bietului Dryden? Ţin minte că am citit Annus Mirabilis, unde vorbeşte despre războiul nostru pe mare cu olandezii şi arată că, după ce le-au fost distruse catargele, marinarii noştri le-au ridicat la loc şi mai înalte.

— Domnule Talbot…

— Şi ştiţi ceva? Până si mie, care până atunci eram un tânăr marinar de apă dulce, povestea aia mi s-a părut culmea absurdului! Nu cred că…

Domnul Prettiman a strigat:

— Domnul Bowles a fost ales preşedinte la această întrunire, domnule! Vrei s-o suspendăm, sau preferi să pleci?

— Dă-mi voie, domnule Prettiman. Domnul Talbot n-are nicio vină, fiindcă a presupus că e vorba de o sim- plă întrunire între bărbaţi. Aşa, domnule. Noi, cei de faţă, am înfiinţat un comitet ad-hoc şi am ajuns la anumite concluzii. Vrem să-i aducem la cunoştinţă căpitanului nu părerile

pe care ni le-am format, dat fiind că nu cred că avem dreptul la aşa ceva, ci sentimentele noastre profunde. Mi-arrt notat aici punctele de discuţie. Unu. Continuarea prelungită a mişcării corăbiei în timp ce se străduieşte să înainteze contra vântului, în condiţiile lipsei de stabilitate actuale, constituie un real pericol la adresa vieţii şi a integrităţii corporale, îndeosebi în cazul femeilor şi al copiilor. Doi. Presupunem că lucrurile s-ar putea îmbunătăţi prin modificarea direcţiei de deplasare, adică să navigam cu vântul din spate şi să ne îndreptăm spre un port sud-american unde nava ar putea fi reparată, iar noi am avea ocazia să ne punem pe picioare. Am clătinat din cap.

— Dacă ar fi fost nevoie de o asemenea modificare, ofiţerii noştri ar fi făcut-o.

Oldmeadow a croncănit discret, aşa cum procedează cei de felul lui când se prefac că râd.

— Ba nu, pe legea mea, Talbot. S-or gândi ei la navă şi la oamenii din partea din faţă, dar noi, cei de-aici, ne batem gura de pomană, şi armata în primul rând!

— Asta însă ar prelungi supărător de mult durata călătoriei.

— Micuţele Phoebe şi Arabella… Bowles a ridicat mâna din nou.

— O clipă, domnule Pike. Am sperat c-o să fii de acord cu noi, domnule Talbot. Însă, la urma urmei, ştiu eu dacă încuviinţarea domniei tale are vreo importanţă?

— Ia stai puţin, domnule!

— Nu mă-nţelege greşit. Vorbesc în ideea că nu hotărâm nici eu şi nici dumneata, ci căpitanul. Tot ce avem de gând acum e să ne facem cunoscute dorinţele. De fapt, domnule Talbot, trebuie să te informez că ai fost ales in absentia sa… cum să-ţi spun… să rupi pisica!

— Pe dracu'!

— _ Nu avem pe nimeni mai bun, domnule Talbot, ceea ce de fapt ştiam deja. Dacă vrei, poţi s-o iei pe micuţa Phoebe cu dumneata, să-i ridici cămăsuţa şi să-i arăţi spuzeala aia pe care doar ea ştie cum o suportă, domnule, şi ce" ° să se întâmple dacă…

— Domnule Pike, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eventual, dacă crezi că-i sub demnitatea dumitale, pot s-o aduc eu…

— Ei, fir-ar să fie, da' neobrăzat mai eşti, Pike! O s-o iau cu mine şi pe ea, şi pe ei, si pe cine s-o mai găsi! Ah, pentru Dumnezeu, lăsati-mă cu toţii să mă gândesc! Am fost…

Mi-am ascuns chipul între palmele umede, cu stomacul în gât, îndrăgostit de o fată care dispăruse undeva departe, cu o durere care făcea să-mi plesnească ţeasta şi având deja în gură un gust de vomă.

Bowles a vorbit cu o voce moale.

— Ţi-am făcut un compliment, domnule. Suntem în mâinile dumitale. Nimeni nu poate avea o influenţă atât de mare asupra căpitanului. Naşul dumitale…

Am clătinat din cap, iar Bowles a tăcut. Am rămas pe gânduri câteva clipe.

— N-ai început de unde trebuie. Abordarea căpitanului ar fi doar soluţia de ultimă instanţă. Personal, nu sunt de acord că e nevoie să ne schimbăm direcţia. Iar copiii sunt predispuşi la spuzeli. Adevărul, tineri ortaci, e că trebuie să rezistăm, să străbatem toată întinderea asta până ajungem la destinaţie. Insă v-aţi legat şi de… de… O să încerc să-l conving pe secund să-i transmită căpitanului dorinţele domniilor voastre. Dacă n-o să accepte, sau dacă domnul căpitan o să refuze să stea de vorbă cu el, atunci da, o să mă duc şi eu.

Abia după aceste cuvinte mi-am ridicat capul dintre mâini şi am clipit des, privind în jur.

— Trebuie să procedăm cu mare băgare de seamă, în ce priveşte poziţia unui pasager pe o navă de război… se prea poate ca puterile căpitanului să fie depline. Ci- ne-ar fi crezut că, atunci când am spus că el este şeful cel mare, o să avem atât de curând prilejul să ne convingem? O să-i aduc la cunoştinţă vederile domniilor voastre secundului. E posibil să fie chiar în clipa asta pe punte… iar acum…

M-am ridicat şi am făcut o reverenţă. M-am împleticit până la uşă, am început să alerg anevoie pe coridorul plin de apă, am deschis uşa cabinei mele şi m-am prăbuşit pe pat. După ce-a intrat, Wheeler, care bănuiesc că aşteptase afară lângă uşa salonului, iar apoi lângă uşa mea părând mulţumit doar când se afla la o lungime de braţ de mine, de parcă singurul lui rost pe lume ar fi fost tihna mea m-a ajutat să-mi pun haina de ploaie. Am mormăit pe un ton antipatic că nu mai am nevoie de el şi mi-a răspuns că o să rămână să deretice prin cabină şi „să facă ce s-o putea” cu patul. N-am dat atenţiei sârguinţei lui ciudate, dar m-am ghemuit câtva timp pe scaunul de pânză ca să-mi revin. Intr-un târziu, m-am ridicat anevoie în picioare si am deschis uşa tocmai când perdeaua de apă din coridor scălda pragul care ar fi trebuit să n-o lase să năvălească în cabine. Am înaintat până pe puntea

superioară, în lumina zilei, ţinându-mă de unde si cum puteam. Din stânga bătea vântul, deasupra se întindea un cer plumburiu, iar în jur vedeam o mare cenuşie, acoperită de o spumă de un alb murdar, pe care naviga o corabie muiată de ape şi mohorâtă ca fustele unei cerşetoare. Apa din coridor era un fleac pe lângă veritabila maree care inunda puntea, transformând-o într-un loc unde te pândeau primejdii la tot pasul. Pretutindeni fuseseră întinse parâme de siguranţă. Acestea aveau mai mult darul să te pună pe gânduri decât să te facă să te simţi ocrotit, şi semănau cu nişte funii care parcă ţineau la un loc cutia deformată şi scăldată de ape care devenise corabia noastră. Am văzut un marinar urcându-se pe o funie până pe teugă. S-a ţinut cu o mână tocmai când un val l-a muiat până la brâu, iar un şuvoi de apă înspumată i-a căzut pe cap şi pe umeri chiar de pe castelul prova. Am aştep- tat să se mai domolească mişcarea, după care am fugit împleticindu-mă până la bordul din vânt şi m-am agăţat de o cavilă aflată sub copastie. Am deschis gura mare şi am inhalat cu nesaţ aerul umed care cel puţin m-a ajutat să-mi potolesc stomacul. Simţeam o iritare la fel de puternică faţă de acest ultim apel la tactul şi la ingeniozitatea mea ca atunci când Charles Summers îmi ceruse să fac tot posibilul pentru nenorocitul de Colley! Iar eventualul succes, abaterea de la direcţia actuală şi reorientarea navei spre ţărmul Americii de Sud, nu-mi folosea defel, ba chiar îmi amâna sosirea la antipozi! Asta însemna că mi se destrămau şi cele mai vagi speranţe o posibilă întârziere a celeilalte nave la Capul Bunei Speranţe, sau chiar salvarea pe care ne-ar datora-o Alcyone dacă ar naviga anevoie, fără catarge, şi ne-ar apărea în cale de-a o vedea încă o dată pe domnişoara Chumley, într-un viitor cine ştie cât de îndepărtat!

Am înjurat cu voce tare. Parcă pentru a mă chinui şi mai mult, nava a fost lovită de un val de travers, s-a smucit ca un armăsar nărăvaş şi a dat impresia că nu mai înaintează, în ciuda velelor întinse la maximum. M-am uitat în jur, încercând să pricep cât mai bine situaţia în care ne aflam, şi am fost pus serios pe gânduri de cele văzute.

Ultima dată când observasem cum se comportă nava pe o asemenea vreme fusese în Canalul Mânecii. Acolo, ca şi cum şi-ar fi dat seama că se găsea sub ochii Vechii Anglii, în ciuda mării agitate şi a cerului care se pregătea de furtună, dăduse impresia că ia parte cu încântare la o întrecere prietenească. Acum însă lucrurile stăteau cu totul altfel. Aidoma unui cal care se ştie obosit şi se îndepărtează din ce în ce mai mult de grajd, îi era frică să mai meargă, iar la un moment dat aproape că s-a oprit în loc. Era

inertă şi avea nevoie de un bici sau şi mai bine de un vânt dinspre spargevalul de teugă! Deşi vântul se opintea în vele, înaintarea era aproape inexistentă. Valurile treceau pe sub corabie câteodată aveam impresia că si pe deasupra dar ea nu făcea decât să se salte, iar apoi să coboare între talazuri, exact în acelaşi loc. La un moment dat, am îndrăznit să mă ridic şi să mă uit peste copastia lângă care stătusem. Am fost răsplătit de imaginea a ceva ce semăna cu nişte plete verzi învârtejindu-se prin spuma apei, ca şi cum legendarele surori duşmane ar fi înotat în preajma noastră, ţinându-ne în loc si trăgându-ne la fund! înainte să-mi revin de pe urma fiorilor reci ai acestei privelişti, apele cu tot cu plete şi cu spumă s-au ridicat spre mine, m-au acoperit, m-au înecat, m-au smucit cu o putere înspăimântătoare şi noroc că mâinile pe care mi le ţineam încleştate pe gâtul metalic al cavilei m-au ajutat să nu fiu măturat de pe corabie şi pierdut o dată pentru totdeauna.

Mi-am dat seama că lângă mine cineva îmi striga la ureche:

— Pasagerii n-au ce să caute aici! întoarceţi-vă cât mai puteţi! Haideţi, acum, luaţi-o la fugă!

Era o voce extrem de autoritară. Am dat curs îndemnului şi am fugit, pleoscăind printr-un firicel de apă care continua să curgă, în timp ce puntea a revenit preţ de câteva clipe la orizontală, după care s-a înclinat în partea cealaltă. Picioarele mi-au fugit de sub mine şi aş fi alunecat, zdrobindu-mă apoi de saborzii de furtună din faţă, dacă bărbatul care alerga lângă mine nu m-ar fi prins de braţ şi nu m-ar fi ridicat pe scările ce duceau la puntea pupa. Aici m-a lipit de copastie, s-a asigurat că mă ţineam bine, iar apoi s-a dat îndărăt.

— Era cât pe-aci s-o păţiţi, domnule. Domnul Talbot, dacă nu mă înşel.

Şi-a scos pălăria de muşama şi şi-a scuturat buclele blonde, care mi s-au părut mai bogate decât s-ar fi cuvenit la un bărbat. Era mai scund decât mine. La drept vorbind însă, lucrul ăsta era valabil pentru majoritatea oamenilor! Mi-a surâs vesel nevoie mare, exact când o rafală de stropi a trecut pe lângă noi. Mi-am dat seama că ochii lui albaştri, obrajii trandafirii şi buzele roşii aveau o delicateţe atât de pronunţată, încât ai fi zis că scăpaseră nu doar de urgiile vremii, ci chiar şi de atingerea soarelui tropical.

— Vă mulţumesc pentru ajutor. Sincer să fiu, încă nu mă simt în puteri. Dar n-am avut onoarea să vă cunosc.

— Benet, domnule. Locotenentul Benet, cu un singur n” şi cu accent ascuţit pe al doilea „e”.

Mă pregăteam să dau mâna politicos cu el, dar chiar atunci şi-a ridicat capul şi expresia de pe chip i-a devenit furioasă. Ochii parcă îi scânteiau când şi-a aţintit privirile în faţă, unde se afla greementul.

— Francis, puşlama neatentă! Dacă văd că pleci de lângă zbirul de macara ca să n-ai probleme, te mănânc fript! a ameninţat el pe cineva, întorcându-se apoi spre mine. Sunt mai răi decât copiii, domnule Talbot, iar dacă dumneavoastră era s-o păţiţi din ignoranţă, ei o fac din nesăbuinţă. Trebuie să-mi daţi voie să vă conduc la cabină nu, nu, domnule Talbot, niciun deranj…

— Dar aveţi de lucru pe corabie!

Drept răspuns, şi-a ridicat din nou privirile spre greement.

— Domnule Willis! Deşi eşti consemnat la gâtul de coloană al catargului, poţi să te consideri răspunzător de activitatea de-acolo şi de oamenii care o îndeplinesc. Străduieşte-te să nu pierzi arborele mare. Iar acum, domnule Talbot, haideţi s-o luăm la picior!

Spre surprinderea mea, m-am trezit ascultându-l pe acest tânăr cu o vioiciune de care nici măcar căpitanul Anderson nu reuşise să mă facă să dau dovadă. Mai mult decât atât, am ajuns pe coridor dintr-o săritură, cu sentimentul că făcusem o faptă de vitejie!

— Asta-i tot, Wheeler. Domnule Benet, vă rog să luaţi loc.

— Sunteţi bolnav, domnule. Eu sunt întreg la trup, dar poate că în minte am ceva ce nu-mi dă pace. Vântul durerii îmi umflă pânzele.

Femeie

Etern străluminată de-o magică scânteie.

Versurile astea şi altele la fel le-am compus la ultima ivire a lui Sirius. Aha, mi-am adus aminte. Sunau aşa:

Făptură mai frumoasă ca orişice femeie Etern străluminată de-o magică scânteie.

Sunt versuri pe care mi le-am smuls din suflet. Mi-au venit unul după altul.

Nu, sufletul nu ţi-l voi atinge Nici chiar c-o umbră vagă de regret.

Ideea „umbrei” e deosebit de inspirată, nu? O bănuială dureroasă mi-a săgetat inima.

— Sânteti de pe Alcyone\

— De unde altundeva, în toată întinderea asta de apă?

Destin lugubru, prelungit exil.

Vă place această aliteraţie? Ne vom întâlni din nou, fireşte. Acum însă trebuie să mă duc şi să stau de vorbă cu secundul în cală.

S-a retras cu repeziciune. L-am strigat pe Wheeler, care, ca de obicei, era chiar lângă cabină şi m-a ajutat să-mi dau jos hainele de ploaie.

— Asta-i tot, Wheeler.

Un tânăr cu bucle blonde şi chipul dalb, care avusese săptămâni întregi în care se putuse apropia de domnişoara Chumley! Iată că treceam acum şi eu prin toate acele sfâşieri pe care crezusem că poeţii le exagerează!

*

11

Mi-am venit din nou în fire si am auzit zgomote neobişnuite în cabinele aflate pe aceeaşi parte a coridorului cu a mea. Zgomotele s-au apropiat, iar în cele din urmă, după o bătaie în uşă, s-au dovedit a fi fost provocate de dulgher, domnul Gibbs, care avea nişte perniţe ciudate de piele prinse la genunchi.

— Iertare că vă deranjez, dom'le, dar trebui' să controlez podeaua.

— De ce naiba?

Domnul Gibbs s-a scărpinat în capul acoperit cu un păr roşcat. Am simţit izul de tărie de la niciun metru distanţă.

— Adevăru' e, dom'le iertare! că cică se cam mişcă lemnu' în ea, ceea ce-i normal, dacă stai să te gândeşti cât e de veche…

— E „ca o gheată de căpătat".

Domnul Gibbs a părut recunoscător fiindcă înţelesesem atât de bine cum stau lucrurile.

— Întocmai, dom'le. Atâtica şi nimic mai mult. Pasagerii n-au de ce să-si facă griji. E de mirare că un gentleman ca 'mneavoastră, care n-a mai pus picioru' pe-o navă, pricepe cum devine treaba. Domnu' Brocklebank habar n-a avut ce-am căutat la dânsu' când i-am aranjat cabina, chit că m-a cinstit cu una mică pentru osteneală…

Domnul Gibbs s-a întrerupt şi şi-a aţintit privirile asupra sticlei mele de coniac, însă n-am reacţionat în niciun fel. Prin urmare, s-a lăsat în genunchi şi s-a apucat să-mi scoată cele două sertare de sub pat, lucru deloc uşor într-un spaţiu atât de îngust.

— Ce naiba faci, Gibbs? Ai grijă! Alea sunt cămăşile mele!

— N-o să vă murdăresc ţoalele, dom'le, da' trebui' s-ajung cu mâna… ah!

— N-auzi ce-ţi spun?

— Trebui' s-ajung cu mâna unde se-mbină… Deodată a încetat să vorbească şi a început să scoată un fel de scheunat. S-a dat înapoi, şi-a vârât degetele în gură şi şi le-a supt, legănându-se de pe un picior pe altul şi gemând.

— Ce-ai făcut, Gibbs?

A continuat să se legene şi să geamă, ţinându-şi o mâna în gură cu ajutorul celeilalte.

— Coniac!

— Serveşte-te, dacă trebuie. Dumnezeule mare, omule, eşti alb ca varul!

Domnul Gibbs nu a binevoit să aprecieze eleganţa paharului meu mare şi fără picior. A luat sticla de pe suportul practicat în policioara de deasupra ligheanului îmbrăcat în foaie de cort, i-a scos dopul cu dinţii şi şi-a înfipt gâtul ei în gură. Cred că a înghiţit un sfert de sticlă înainte de-a respira din nou.

— O să te-mbeţi criţă!

Apus sticla la loc, şi-a îndoit degetele si a suflat peste ele.

— După atâţia ani, să mi le prind în halu' ăsta, ca un ucenic! Apăi, să ştiţi că-i crăpată zdravăn. Da' chiar dacă unii zic că aşa e, iar alţii că nu, n-are a face, este?

— E vreun pericol?

— Crăpată. Vedeţi 'mneavoastră, dom'le, nu i-a fost deloc bine c-a bătut-o vântu' şi n-a văzut-o nimeni cum arată. Da, e crăpată de-a binelea. Zău că nu-mi vine să zic ce s-ar putea alege de ea… chit că, după ce-ai bătut câte-un cui în fiecare scândură de pe corabie şi-ai stat cu nasu' lipit de duşumea ca un dulău care-şi caută căţeaua, ţi-o vâri în cap…

— _Ţi-o vâri?

— _Forma ei, de parc-ai fi însurat cu ea şi-ar fi mai frumoasă decât tot ce s-a construit vreodată pe-un şantier. Toate mişcările şi fiecare zvâcnet…

— Corabia noastră?

Domnul Gibbs s-a aşezat pe călcâie.

— A noastră, cum vă văd şi mă vedeţi. Iar după toate astea, zău că nu-i strică omului un păhărel-două, fir-ar să fie!

— Înseamnă că suntem în pericol!

Domnul Gibbs şi-a aţintit privirile asupra mea, încruntându-se, ca şi cum ar fi făcut un efort cu totul deosebit. Şi-a scărpinat din nou părul scurt şi roşcat şi a părut că-şi revine. S-a luminat la faţă şi a zâmbit. Cu toate acestea, nu era defel un surâs convingător.

— Pericol, dom' Talbot? Să nu care cumva să vă-ngrijaţi! Am văzut corăbii care credeai că se fac ţăndări şi-au ajuns fain-frumos acasă, de-ai fi zis că erau numa' din cherestea uscată prima-ntâi. Nu asta, ci…

S-a oprit şi şi-a supt încă o dată degetele.

— Hai odată, omule. Spune-mi! Domnul Gibbs a zâmbit vag în direcţia mea.

— E uscată taman cum trebe, dom'le. Peste tot unde-i nevoie, lemnu' are mai mulţi ani decât ăl mai bătrân de pe corabie, poate doar în afar' de

amărâtu' de Martin Davies. Vedeţi 'mneavoastră, dom'le, pericolu' ăl mare e când le-amesteci lemn uscat şi neuscat la un loc. Când eram uite-atâtica, am văzut un mugur care ieşea dintr-un guseu murise, cred, da' de unde era să ştiu? I-am spus tâmplarului, da' nu m-a luat în seamă şi s-a mulţumit să mă tragă de-o ureche.

Domnul Gibbs s-a uitat gânditor la sticla golită aproape în întregime.

— Nu te-aş sfătui să mai bei coniac, domnule Gibbs.

— Ce să-i faci? Eram un prăpădit de ucenic, da' mugurele ăla m-a umplut de vise negre. Odată m-am trezit urlând după ce căzusem din hamac, am pipăit cu mâna-n întuneric, doar-doar oi da de tâmplar Gilbert îl chemma da' mă punea să-i zic domnu' Gilbert şi tot orbecăind am ajuns la partea de jos a hamacului său şi l-am împuns niţel. „Ce mama dracu'?" zbiară el. „Domnu' Gilbert, urlu eu, mugurele ăla de colo i-o rămurică!" Se apleacă din hamac şi vrea să-mi dea vreo două, crezând că mă dibuie numa' că nu eram unde credea el. „Ţi-arăt eu rămurică ochi de cioară ce eşti", zice mai pe urmă. „Nu-mi place, îi răspund eu, a-nceput să-nfrunzească." Şi unde nu mă trezesc că-mi trage una, de n-am mai ştiut care-i stânga şi care-i dreapta. „Na, satură-te de frunze, îmi zice el dup-aia. Şi anunţă-mă când începe să-nflorească."

Domnul Gibbs a părut plăcut impresionat de această amintire, fiindcă a început să clatine din cap şi să zâmbească.

— A fost odată o corabie, domnule Gibbs, care a dat atâta verdeaţă, că nici nu puteai s-o mai vezi de frunze.

— Vă arde de glume, domle.

— O viţă a crescut din catarg şi i-a făcut să se îmbete pe toţi.

— Treaba cu-mbătatu' nu mă miră deloc, dom'le. Din ce port plecase?

— Cred că era o corabie grecească. Mitologică.

— Nu-i de mirare că oamenii de-acolo foloseau lemn neuscat, numa' că prin părţile alea nu prea se duce paharu' la gură! Să mă iertaţi, da' ştiu eu bine…

Omul a mai tras o duşcă din sticlă.

— Zău aşa, domnule Gibbs!

— Un stropşor, dom'le. Oricum, nu cred c-o să fiu la lucru când o să m-apuce. Aha, uite că-ncepe!

Continuând să stea pe călcâie, domnul Gibbs a închis ochii şi s-a legănat o dată cu mişcarea corăbiei. A urmat o pauză în care n-a spus nimic, dându-mi răgaz să mă gândesc iarăşi la noua mea pasiune.

— Domnul Benet pare un gentleman foarte plăcut, îmi închipui că ştie şi să li se facă agreabil doamnelor.

Agreabil nevoie mare, dom'le, numa' că părinţii-s nişte târâie-brâie. A scris niscai poezele pentru spectacol, da' erau atât de şcolite, că n-am priceput boabă. Coniacu' ăsta zău c-a-nceput să pişte. Mi-aţi face-un bine dacă nu i-ati spune secundului. Da, domnu' Benet e foarte agreabil şi Doamne, ar fi putut să fie de partea ailaltă a Capului mergând cu cinşpe noduri pe oră, de nu i-ar fi făcut ochi dulci Iu' madam căpitan!

— Fără îndoială că a… Cum ai spus?

— Iar am scăpat caii. Of, niciodat' n-am putut să-mi ţin fleanca. Toată lumea ştie, numa' că au vorbit cu toţii pe ascuns, nu de alta, da' şi el e tot ofiţer. Chiar căpitanu' i-a prins 'mnealui în genunchi, 'mneaei împingându-l şi nu prea.

— Lady Somerset! Iar eu care mă temeam că… Dar cum s-a-ntâmplat?

Domnul Gibbs s-a ridicat anevoie în picioare. S-a ciocnit taman de pupitrul acesta la care scriu. Chipul lui care fusese palid era acum roşu si lucea de sudoare. Dacă adăugai şi părul roşcat, îţi venea uşor să-ti închipui că ardea în alcoolul care-l mistuia pe dinăuntru! Şi-a atins cârlionţii de pe frunte cu două degete, cu un gest despre care sunt sigur că nu i se potriveşte unui om al mării, fie el şi un simplu meşter. S-a împleticit din nou, a deschis uşa şi s-a rostogolit „la vale", dacă pot să spun aşa, oprindu-se cam pe la jumătatea coridorului. S-a întors, s-a lovit de cabina alăturată, iar apoi l-am auzit din ce în ce mai slab, în timp ce-şi croia drum pe scări în jos. Wheeler, care probabil că stătuse lipit de peretele subţire de furnir al cabinei, mi-a închis uşa, iar pe urmă a deschis-o la loc si a anunţat pe un ton supus că o să pună sertarele la loc.

— Wheeler. Mai mult ca sigur că doamnelor de pe Al- cyone legănarea li s-a părut insuportabilă.

— Da, domnule, întocmai, domnule.

— Cred că domnişoara… domnişoara Chumley şi-a petrecut tot drumul din Anglia până aici în pat.

Wheeler n-a spus nimic. Mi-am dat seama stânjenit cât de necuviincios era să faci o asemenea remarcă adresându-te unui servitor. Am mai încercat o dată.

— Domnul Benet…

Cuvintele mi-au rămas în gât. Nu puteam cu niciun chip să abordez subiectul care îmi pricinuia atâta plăcere şi nelinişte! însă era cu neputinţă

să nu existe cineva căruia să-i pot mărturisi se părea că „a mărturisi” era termenul potrivit că mă îndrăgostisem şi că nu doream decât să vorbesc despre Fiinţa Preaiubită, chiar dacă nu puteam sta de vorbă cu ea!

— Wheeler…

Acesta îşi aţintise docil privirea undeva sub bărbia mea. Acum şi-a ridicat ochii şi a dat impresia că-mi cercetează curios fiecare parte a chipului pe rând, ca şi cum faţa unui om i s-ar fi părut un lucru nou şi ciudat.

— Foarte bine, Wheeler. Asta-i tot.

Preţ de câteva clipe acesta a continuat să se holbeze la chipul meu, după care a părut că „se trezeşte” cu o uşoară tresărire.

— Da, domnule. Vă mulţumesc, domnule.

— Şi încă ceva, Wheeler. Să ştii c-ai avut noroc cu carul, o şansă la un milion! Zău că s-ar cuveni să te arăţi recunoscător.

Omul a fost cuprins de un tremur extraordinar, din cap până-n picioare. Şi-a plecat capul şi a ieşit pe uşă fără să se mai uite la mine. Cu siguranţă că nu aveam cum să-l transform în confident iar pe de altă parte simţeam că nici Charles Summers, atât de înţelegător în multe privinţe, nu s-ar fi repezit să mă ajute în chestiunile de ordin sentimental! Singura variantă rămânea domnul Benet… Domnul Benet, care fireşte că o cunoştea pe domnişoara Chumley… Care era la rândul lui îndrăgostit… Care avea să mă înţeleagă…

Ce trebuia să fac ca să mă duc după el în cală? Dever dl Deverel, prietenul meu de altădată, pe care boala şi dragostea, ca să nu mai pomenesc de circumspec- ţie şi antipatie, mi-l scoseseră din minte! Deverel în fiare! O să cobor ca să-l caut şi o să dau ca din întâmplare peste domnul Benet şi peste Charles Summers. O să aduc în discuţie, în această adunare restrânsă, nu doar cererea comitetului, ci şi părerea mea despre ea. M-am dojenit în gând pentru lipsa de consideraţie şi pentru felul cum am uitat de prietenul aflat la ananghie. Doar loviturile la cap şi şocul decalat puteau să mă scuze. Mai târziu aveam să-l iau pe Benet de lângă Charles şi aveam să conduc cu grijă discuţia spre Alcyone şi doamnele de la bordul său!

M-am îndreptat poticnindu-mă şi în zigzag spre scări, repetându-mi micile discursuri pe drum. Ultima dată când ajunsesem acolo fusesem mânat de poftă, deşi expresia nu este foarte elegantă. Acum, în timp ce coborau din nou pe punţile şi podelele care săltau, scârţâiau şi şiroiau de apă, am înţeles perfect diferenţa dintre acea primă descindere şi cea de faţă. Mi-am dat seama cât de profund mă implicasem! Pedeapsa echilibrului, a

minţii chibzuite şi precaute, este că ziua primei şi a ultimei pasiuni întârzie, dar se dovedeşte cu atât mai intensă cu cât e mai neaşteptată!

Aşadar, închipuiţi-vă că am coborât la nivelul inferior al sălii de arme, care era însă cel mai luminat dintre toate. Cei care îşi asigură condiţiile cele mai bune pe o corabie sunt maiştrii de marină, iar cei de-aici aveau parte de mai multă lumină decât toţi pasagerii la un loc, obligaţi să se mulţumească doar cu câteva luminări. Nici mai mult, nici mai puţin decât trei felinare atârnau din tavan. Cele trei, care nu erau sticle cu gâtul retezat şi umplute cu seu de marinari, ci obiecte grele din alamă, aveau o mişcare pe care o poţi găsi doar pe o corabie sau eventual la un spectacol de balet. Se legănau exact în acelaşi ritm şi în acelaşi unghi. Sau mai bine zis e un lucru greu descriptibil, pentru care mi-ar trebui condeiul lui Colley părea că se leagănă. Corabia era cea care se mişca, firește, în timp ce felinarele stăteau pe loc, din cauza propriei greutăţi. Era ceva nefiresc, din cauza căruia te lua cu ameţeală. M-am uitat în altă parte şi am văzut că, în contrast cu acest iluminat strălucitor, colţurile din sala de arme erau extrem de întunecoase. Umbre vagi se mişcau şi îşi schimbau poziţia, în vreme ce felinarele îşi executau dansul bizar. Când am ieşit pe uşă, tustrele mi-au arătat fundurile de alamă, s-au retras, dând la iveală un licăr de lumină, au ezitat o clipă, iar apoi s-au legănat din nou spre mine. Şirul ăsta de lumini care dansau putea foarte uşor să scoată din minţi pe oricine. M-am străduit din răsputeri să rămân cu capul limpede şi să nu mă trezesc din nou cu gustul ăla scârbos în gură.

Domnul Gibbs era de negăsit. Dar în faţa mea, de cealaltă parte a unei mese fixate în podea, stătea domnul Askew, tunarul nostru şef, lângă care se afla domnul Davies, bătrânul miciman. Domnul Davies îşi odihnea pe masă mâinile zbârcite şi brăzdate de vinişoare. Avea gura uşor deschisă şi se uita în gol, de parcă felinarele solide şi totodată şovăielnice, cu jocul lor de lumini şi penumbre (umbre uriaşe, făcând aceleaşi mişcări şi în alte părţi ale sălii încăpătoare), l-ar fi amuţit şi hipnotizat ca pe unul dintre subiecţii domnului Mesmer, golindu-i mintea şi făcându-l să aştepte un ordin care putea foarte bine să nu mai fie rostit niciodată.

Domnul Askew m-a privit cu un aer ursuz. Avea în faţă un pahar şi nu părea bucuros că mă vede.

— Şi, mă rog, cu ce treburi pe-aici, domnu'? Omu' s-a culcat.

A făcut un semn din cap spre un colţ deosebit de întunecos. Un obiect ca un melc fără cochilie atârna din tavan, prins la ambele capete.

— Domnul Deverel…

— Ăl de colo, domnu' Talbot, este domnu' Gibbs. A venit pe trei cărări şi-a zis că l-aţi făcut să bea coniac, licoare cu care ţevăraia lui nu e obişnuită. A dat pe gât un rom si l-a luat apa atât de rău, că a trebuit să-i fixez hamacu' şi să-l salt în el. Dacă-l mai vedeţi de-acum pân' la cartu' de mijloc, cuţu să-mi spuneţi.

— Vreau să-l văd pe locotenentul Deverel. Domnul Askew m-a privit atent. Apoi a lăsat paharul din mână, a scos o pipă scurtă de argilă şi a început să caute pe sub masă.

— Martin! Ce-ai făcut cu păpuşa de tutun?

L-a înghiontit pe domnul Davies, care s-a legănat puţin, fără nicio altă reacţie. Domnul Askew şi-a vârât mâna dreaptă în buzunarul stâng al micimanului.

— Martin, puşlama hoaţă ce eşti!

A dat la iveală un obiect lung, înfăşurat în pânză, şi s-a apucat să taie o bucăţică de la unul dintre capete. A înghesuit-o în scobitura pipei, iar pe urmă a luat o bucată de fitil dintr-o sticlă retezată pe jumătate şi i-a apropiat capătul aprins de tutun. A pufăit şi a scos un val atât de înţepător şi puturos, încât a trebuit să închid gura, căci mi-a venit din nou să vărs. Mi-am dat seama că începusem să mă legăn sub tocul uşii, ţinându-mă cu amândouă mâinile şi arătând, probabil, de-a dreptul caraghios.

— Fii amabil şi spune-mi unde se află locotenentul Deverel, domnule Askew, şi o să mă retrag imediat, fiindcă se pare că nu sunt bine venit.

Domnul Askew a continuat să pufăie, fără să spună nimic. Deodată luminile, umbrele şi baletul nebunesc al felinarelor, care ilustrau mişcarea anevoioasă a corăbiei pe mare, mi-au cuprins capul, gâtul, stomacul şi genunchii.

— Dacă-mi dai voie…

Am înaintat împleticindu-mă, m-am prins de masă şi m-am prăbuşit pe banchetă. Fumul urât mirositor mă înconjurase din toate părţile şi simţeam sudoarea care începuse să mi se ivească pe frunte.

— Nu prea te simti în apele dumitale, nu, domnu' Talbot? N-ai mai fost chiar atât de „lord" în ultima vreme.

Asta era prea de tot. Am înghiţit în sec, uitând de gustul de care mă temeam să nu-l simt în gură.

— Chiar dacă nu am niciun titlu de nobleţe, domnule Askew, sunt împuternicit s-o slujesc pe Maiestatea Sa pe căi de care probabil că n-ai

auzit si pe care n-ai fi în stare să le pricepi. Te-aş ruga să arăţi faţă de această funcţie respectul cuvenit din partea unui maistru de marină, indiferent ce vechime ai.

Domnul Askew a continuat să pufăie. Sub tavan fumul începuse să se aşeze în straturi, îngroşându-se de parcă ar fi ieşit dintr-un coş care trebuia curăţat. Se făcuse stacojiu la faţă, însă nu cred că ajunsese la culoarea care apăruse pe chipul domnului Gibbs după ce băuse. Un rotocol de fum mi s-a apropiat obraznic de figură. Când domnul Askew a vorbit, vocea îi era spartă şi tremurătoare.

— Nu-i prea… nu-i prea plăcută, ai?

— Plăcută? Plăcută?

— Unduirea. Legănarea asta. Şi aerele pe care ţi le dai. Dacă tot am ajuns pân-aici şi nu ne-aude nimeni.

I-am aruncat o privire grăitoare domnului Davies, tăcut şi pierdut în lumea lui. Domnul Askew a scos pipa din gură şi i-a şters muştiucul cu un deget îngălbenit şi plin de bătături.

— Ştii ceva, mi-a plăcut cum te-ai buşit la tărtăcuţă şi te-ai adunat de pe jos, chitit să fii erou. Vreau să zic că ai făcut ce te-ai priceput, într-o bună zi o să crească mare, mi-am zis atunci, dacă n-o să-i vină careva de hac mai devreme. Atâta doar că habar n-ai de nici unele, nu? La spectacol, când a citit Joss rânduleţele alea despre „lordu' Talbot", dacă te-ai fi ridicat şi-ai fi făcut o plecăciune, zâmbiliu şi cu mâna la inimă, ţi-ar fi ciugulit cu toţii din palmă şi n-ar mai fi zis nimeni pâs. Numai că domnia ta te-ai îmbufnat şi te-ai acrit. A, ştiu că-i greu când eşti tânăr…

— Nu sunt doar…

— De-abia ţi-au dat tuleiele, asta e. Peste tot sunt ofiţeri, maiştri de marină, subofiţeri şi marinari de toate felurile şefi de gabie, şefi de arbore, bieţi matrozi care nu ştiu care-i stânga şi care-i dreapta, cum se zice…

— Nu permit continuarea acestei discuţii în faţa unui martor! Fă în aşa fel încât să avem o conversaţie între patru ochi, domnule, şi o să ştiu cum să-ţi răspund!

— Martor? Cine, Martin? Bată-te norocu', păi Martin nu ne-ncurcă defel. Ia ascultă!

L-a înghiontit pe bătrân, după care s-a aplecat spre el într-o parte şi i-a vorbit la ureche.

— Cântă, Martin! Hai, Martin, fii băiat de treabă! S-a oprit. Felinarele au continuat să danseze, însoţite de plescăitul apei şi de trosnetul podelelor.

— Cântă, Martin.

Cu o voce stridentă şi tremurătoare, bătrânul a început să bălmăjească: „Pe râu în jos, în plină zi…”

Era începutul şi totodată finalul cântecului. Un fel de sfârşit nesfârşit, reluat până la exasperare.

— Mai jos de-atit nici că se poate, nu? Cred c-ar fi ajuns locotenent dac-ar fi avut noroc sau dacă i-ar fi dat vreun amiral brânci de la spate. Acu’ însă, pentru el… nu mai contează, aşa-i? Nici ce-a fost, nici ce-ar fi putut să fie. Şi-a trăit traiu’, şi-a mâncat mălaiu’. Nu ne-aude, parcă nici n-ar fi de faţă.

— N-nu… nu ştiu ce să spun…

— Cât ai fi de tare şi tot te mişcă, este? în ce mă priveşte, e un burduhan în minus pe care să-l fereşti de gloanţe, chit că acu’, dacă tot nu mai avem niciun război, afar’ de joaca asta cu yankeii, or să fie o droaie care-or să trăiască mai mult decât merită nu şi domnia ta. El însă nu stă la nimeni pe cap. Din câte ştiu, încă nu s-a scăpat pe el. Gata, Martin băiete. Ajunge.

Probabil că rămăsesem cu gura căscată, fiindcă m-am trezit înghiţind în sec.

— Dar oare toată lumea…

— Ei, bată-te să te bată, nici vorbă, domnu’. Pe orice corabie se trăieşte, dar se mai şi moare. Şi-a mâncat mălaiu’, cum ti-am zis. Ăştia de-alde mine suntem tari ca stânca fiindcă n-am ştiut niciodată cum e să ai părinţi si alte mofturi de soiu’ ăsta. Numai că, vezi ’mneata, Martin îşi aduce aminte de părinţi, aşa că într-un fel are un’ să se ducă. Asta nu-nseamnă că pleacă acasă de-adevăratelea, da’ când e-n halu’ ăsta parcă-i totuna.

Spre propria-mi uimire, am început brusc să înjur în gura mare. După ce-am isprăvit, m-am trezit cu faţa ascunsă în mâini şi cu coatele pe masă.

— Zău aşa, domnu’ Talbot. Tocmai domnia ta, care-ţi duci zilele printre lorzi, de n-oi fi vreunu’ din ei. Am mai auzit că se zice „să te-mbeţi ca un lord”, da’ să vorbeşti atât de urât mai mare ruşinea!

— Ar trebui să-ţi spun, domnule Askew, că domnul Gibbs a băut spirtoase de la domnul Brocklebank, iar apoi şi de la mine, dar fără să-l îmbii eu.

— Aha. Chiar m-am întrebat dac-a început iar s-o ia pe ulei.

— După cum ştii, domnule Askew, am fost… nu m-am simţit bine. Acum sunt iarăşi pe picioare şi am venit să-i aduc mângâiere şi ajutor domnului

Deverel, în măsura în care nu încalc în niciun fel „regulile serviciului pe mare”. Unde-l găsesc?

A urmat o pauză îndelungată, timp în care domnul Askew a continuat să îngroaşe fumul care urca până în tavan.

— Bună întrebare, domnu’. Ştiu c-ai stat la pat multă vreme, da’ mă mir că n-ai auzit, mai ales că-ţi era prieten bun.

— „Era”? Să nu-mi spui c-a murit!

— Trebui’ să te-anunţ, domnu’, că locotenentu’ Deverel se află la bordu’ Iu’ Alcyone şi că, la ora asta, poate chiar a trecut de partea ailaltă a Capului.

— Dar credeam că…

— Credeai că şi-a vârât gâtu-n ştreang? Aşa păţeşti când n-ai habar de regulile locului unde-ai nimerit, domnu’. Nu-i vorba de treburile milităriei, ci de mersu’ lucrurilor, dacă pricepi. De când locotenentu’ ăla a fost pus în laţ de nu ştiu ce căpitan am uitat cum îi chema, undeva în Indiile de Vest căpitanii, ca să nu mai zic de înălţimile lor, au început să meargă pe burtă. Aşa că, vezi ’mneata, una e serviciu’ pe mare cu regulile lui si alta mersu’ lucrurilor pe corabie. S-a făcut un schimb.

— Locotenentul Benet!

— Te-ai prins, domnu’, aşa-i?

— Dar nu e de competenţa simplilor căpitani să ia asemenea hotărâri!

— Simpli căpitani? La noi e-o vorbă: când corabia a ieşit în larg, căpitanu’ ţi-e şi mamă, şi tată şi poate să facă ce vrea cu oricine. Lu’ Şir Henry nu i-ar fi picat bine să-l alunge pur şi simplu pe domnu’ Benet de pe navă, mai ales că era şi ofiţer de cart. Aşa c-a pus la cale-un schimb, ca să nu se plângă nimeni. De la o vreme-ncoace, înălţimile lor nu mai ştiu ce să facă, doar-doar le-or fi pe plac ofiţerilor. Prin urmare, cum căpitanu’ Anderson avea un ofiţer nemulţumit de care voia să scape, iar Şir Henry un altu’ pe care abia aştepta să-l facă pierdut, ne-am despărţit de Jack îndrăzneţu’, care ardea de nerăbdare să plece, si ne-am ales cu locotenentu’ Benet, mai ştiutor în toate cele decât orice gentleman. Cică domnu’ căpitan Anderson nu mai ştie cum să-i intre în voie. Domnu’ Benet a fost cu ideea să aducem cronometrele pe puntea superioară, far’ să ţină seama de ce credea domnu’ Summers, pe care n-a mai stat nimeni să-l asculte. Benet ăsta e tare iubit de ofiţeri, de doamnele-n vârstă, de copii şi de micimani ca să nu mai vorbesc de bătrâiorii care stau lângă prafu’ de puşcă şi meşteresc la artileria corăbiei.

— Deverel! Jack cel îndrăzneţ! Jack cel Chipeş!

— Întocmai, domnu'. Dacă te interesează o părere, Şir Henry a căzut din lac în puţ.

— Doamnele! Probabil că… o, nu. Lady Somerset e o femeie de ispravă, dar chiar dacă el are slăbiciuni spre acest gen…

Domnul Askew a râs.

— Că tot vorbim de asta, află că pentru Jack Deverel orice port e bun pe vreme de furtună, şi n-are a face dacă-i vorba de doamna unui lord sau de-o copilită.

— O copilită! Deverel!

— Jack al nostru-i floare rară.

Mi-am dat seama că mă ridicasem în picioare. Un felinar se bălăngănea primejdios foarte aproape de capul meu.

— Care vasăzică, domnu', n-are rost să-l cauţi nici aici şi nici în altă parte pe domnu' Deverel al 'mneatale, de nu cumva poti să-noti mai repede decât merge corabia. Că veni vorba, ştiu vreo câţiva de-ai noştri care tare-ar vrea să mai aibă veşti de la Jack îndrăzneţii', ca să tragă nădejde că-ntr-o bună zi or să-şi capete banii înapoi!

— Domnul Benet!

— Îl găseşti mai încolo, în cală, cu domnu' Summers, după arborele mare şi pompa de la pupa. Dumnezeu ştie ce-or să-i facă Iu' bietu' George dac-or să vrea să vadă cât de mult se mişcă podelele şi-or să trimită după dulgher. L-ai aranjat de mai mare dragu', domnu' Talbot.

— Cum ţi-am spus, domnule Askew, şi-a făcut-o cu mâna lui.

*

12

Locul era, într-adevăr, foarte întunecos, în precedenta vizită în această secţiune din adâncul navei, mi se îngăduise să-l folosesc pe tânărul domn Taylor drept călăuză, în plus, în zilele acelea alunecam lin pe întinsul apelor liniştite de la tropice. Acum mă găseam pe o corabie cuprinsă de pandalii si îmi croiam drum pe bâjbâite. Coborâsem cu nici doi metri sub nivelul felinarelor din sala armelor şi parcă mă cufundasem într-o lume unde nu existase vreodată o lumină sau o direcţie precisă. La aproape cinci metri dedesubt, mă simţeam mai rătăcit decât în cel mai sălbatic desiş! îmi ajungeau la urechi doar sunete un scârţâit permanent, trosnete, scrâşnete, dar totodată şi bolboroseala apei, ca şi cum m-aş fi trezit făcut covrig pe prundişul unui pârâu! Am aşteptat câtva timp, cu speranţa că ochii mi se vor obişnui cu întunericul, având astfel timp să aud zgomotele amenințătoare ce vesteau situaţia grea în care ne aflam! Cu toate acestea, aprecierea mea nu putea fi cea a unui om cu experienţă, iar ignoranţa mi-a transformat teama aceea firească în ceva înrudit cu teroarea. Auzeam între timp apa care plescăia, picura sau susura prelingându-se prin cală, dar nu astea erau zgomotele care mă speriau. Ceva şi mai amenințător pândea dincolo de ele, mai în adânc. Am pus mâna pe ceva îmbibat de umezeală, iar apa mi s-a revărsat printre degete şi s-a scurs undeva mai jos, fără să văd nici de unde venea şi nici unde se oprea. M-am prins cu o mâna de o margine de lemn, iar cu cealaltă de un fel de pânză. Inter- valul pe care mă deplasam avea doar lăţimea unei scânduri, aşa că m-am ghemuit si am aşteptat până când am înţeles, cu chiu cu vai, care era motivul obiectiv şi îngrozitor care împiedica înaintarea şi aşa poticnită a corăbiei. Am simţit aici un ritm ce nu se făcea auzit nici pe punte şi nici la mine în cabină, unde şuiera vântul şi vâjâiau valurile. Era un sunet constant, care venea de la o distanţă anume parcă dinspre prova, din câte îmi dădeam seama şi dacă mă orientasem exact. M-am oprit în loc şi m-am chircit la pământ, bazându-mă doar pe urechi şi câtuşi de puţin pe ochi. Mi-am dat seama că armoniile complicate ale unui brizant se apropiau de mine cu o viteză din ce în ce mai mare! Apoi a trecut, fără ca umezeala din jur să fi crescut în vreun fel. Şi-a continuat drumul, exact în direcţia din care venisem eu şi cu vuietul stingându-i-se în depărtare, aşa încât am auzit din nou lângă mine doar apa care picura şi se prelingea la întâmplare. Pe urmă, în timp ce mi-am încleştat instinctiv mâna dreaptă pe marginea de lemn, ca să mă sprijin cu toată greutatea, apa a

început să se reverse de sub mine, dintr-o parte în alta a navei, după care am auzit cum se apropia un alt val, scurgându-se sigur pe el de-a lungul corăbiei! M-am agăţat strâns de ce-am găsit la îndemână, m-am împiedicat de-o funie şi am îngenuncheat preţ de o clipă pe ceva ce ar fi putut să fie nişte pânză de sac. Într-un târziu, o lumină binecuvântată s-a ivit deasupră-mi, de parcă s-ar fi deschis puntea şi aş fi rămas sub cerul liber.

— Cine-i acolo? a întrebat o voce.

— Eu sunt!

Apoi am reuşit să-mi dau seama că rămăsesem cu privirea aţintită asupra biroului improvizat al intendentului. Acesta stătea în dreptul deschizăturii şi dăduse pânza într-o parte ca să se uite în jos la mine.

— Te-am auzit strigând. Încă o dată, cine eşti?

— Eu sunt, domnule Jones, Edmund Talbot.

— Domnule Talbot! Ce faci acolo? Vino sus, rogu-te. M-am ridicat peste nodurile masive care ţineau scara fixată de o traversă şi mai solidă.

— Nu prea ai fost în apele tale, domnule Talbot, de când ne-am văzut ultima dată. Te rog să stai. Cred că e bine şi pe cutia aia. Aşa. Ce pot să fac pentru dumneata, domnule? Să nu-mi spui c-ai umplut registrul pe care am reuşit să ţi-l vând!

— Nici vorbă. M-am…

— Rătăcit?

— Zăpăcit.

Domnul Jones a clătinat din cap şi a zâmbit binevoitor.

— Pot să-ţi spun exact unde te afli din punctul de vedere al construcţiei navei, dar nu cred că te-ar ajuta. Te-ai chinuit să ajungi taman dincolo de cabestanul de manevră de la pupa.

— Nu, nu prea mă ajută, îmi trag sufletul, dacă-mi dai voie, iar pe urmă o iau din loc. Îl caut pe domnul…

— Domnul?

— Domnul Summers… sau domnul Benet. Domnul Jones m-a privit pe deasupra ochelarilor cu ramă metalică. Apoi şi i-a scos şi i-a pus pe birou.

— Îi găseşti pe ambii gentlemeni acolo, de partea cealaltă a pompei, care la rândul ei se află de partea asta a arborelui mare. S-au întâlnit pentru un fel de discuţie mai serioasă.

— Vorbesc cumva despre siguranţa navei?

— Nu mi-au adus la cunoştinţă, şi nici eu nu i-am întrebat.

— Dar nu se poate să nu-ţi faci griji, ca toţi ceilalţi!

— Sunt asigurat, a spus el, clătinând din cap şi zâmbind, aparent încântat de sine. Vezi dumneata, eu sunt mai ciudat de felul meu.

— Însă, indiferent de măsura în care rezolvă asta problema celor pe care-i ai în grijă…

— Nu am pe nimeni în grijă, domnule. Nu m-ai înţeles. Mi-am încredinţat siguranţa personală celor pe care-i consider cei mai folositori în eventualitatea unei catastrofe marinarii puternici şi pricepuţi în ceea ce fac.

— Asta e valabil pentru noi toţi!

— Nu, domnule. De ce m-ar interesa soarta celorlalţi?

— Nu se poate să fii atât de egoist şi de sigur pe dumneata!

— Vorbe, domnule Talbot.

— Dacă siguranţa dumitale nu e doar închipuită, ar trebui să ne bucurăm cu toţii de ea!

— Asta nu se poate. Câţi dintre oamenii de pe corabie sunt în stare să adune o mie de lire? Poate dumneata, domnule. Dar nimeni altcineva.

— Drace!

— Ai priceput? Am o învoială, parafată şi semnată. Mă rog, au pus degetul, dacă altfel n-au ştiut, în cazul în care corabia asta o să aibă o soartă nefericită, valorez o mie de lire pentru câţiva dintre cei mai zdraveni şi mai iscusiţi marinari din lume. Nici Banca Angliei nu mi-ar putea oferi garanţii mai mari.

La aceste cuvinte, am râs în gura mare.

— Nu-mi vine să cred că un om de afaceri, care învârte bani serioşi, poate să fie atât de naiv! Păi bine, domnule, dac-o să aibă loc o catastrofă, ei sau mai bine zis noi trebuie să salvăm vieţile femeilor si copiilor, şi n-o să se mai gândească nimeni la unul ca dumneata!

Domnul Jones a clătinat din cap, dând impresia unei atitudini compătimitoare.

— Doar nu crezi că, atunci când s-o scufunda corabia, o să dau aurul la iveală şi-o să fac împărţeala pe loc. Nu ştii ce-i ăla credit, domnule Talbot. Eu nu am pe nimeni în grijă, însă marinarii mei au. Banii îi aşteaptă după ce mă duc la ţărm, niciun minuţel mai devreme. Pe legea mea, domnule Talbot, în bărcile noastre nu încape nici a zecea parte din numărul oamenilor de pe corabie! Fără un aranjament de genul ăsta, pe care de altfel sunt obişnuit să-l fac, întreaga noastră viaţă pe mare ar fi o loterie si nimic mai mult!

— Am impresia că visez. Nu se poate să existe atâta… Până şi nişte oameni necugetaţi ca marinarii ar trebui în mod normal să aibă… E

imposibil să ţină mai mult la viaţa dumitale decât la a lor!

— Barca mea e acolo sus, prinsă de tangon, domnule Talbot.

— Dar căpitanul Anderson…

Domnul Jones a părut să-şi înăbuşe un căscat, după care a clătinat din cap încă o dată si a surâs, de parcă şi-ar fi adus aminte de o bucurie de demult poate chiar de propria ciudăţenie.

— O să mai ţin pânza într-o parte încă puţin după ce pleci, în felul ăsta, o să vezi cât de cât, până o să dai de lumina celorlalţi.

Spre surprinderea mea, felul în care m-a expediat m-a lăsat fără grai. Am încercat să introduc o doză de dispreţ într-o plecăciune abia schiţată, în timp ce am trecut pe lângă el, dar nu sunt deloc convins că a observat. Intr-o singură privinţă a avut dreptate, înainte de-a mă întoarce într-un întuneric desăvârşit şi era ciudat felul în care lumina părea să atenueze plescăitul neîntrerupt al apei din navă, al micuţului nostru val lăuntric! am surprins licărul unei alte luminiţe dincolo de ceea ce ar fi putut fi conturul îmbrăcat în pânză de sac al unei trăsuri.

— Hei! Hei! E cineva acolo?

A urmat o pauză în care nu s-a auzit nimic, în afara plescăitului gâlgâitor şi parcă pofticios al apei ce ne înconjura. Apoi am desluşit o voce familiară răzbătând prin freamătul valului din cală.

— Cine-i acolo?

— Charles? Sunt Edmund.

Timp de câteva clipe s-a lăsat liniştea, după care licărul a prins viaţă si s-a transformat într-un felinar ridicat de tânărul domn Taylor deasupra capului. Lumina sa a căzut pe roţile, hamurile şi osia unei trăsuri înconjurate de nişte saci plini în care fusesem proiectat de mişcarea navei, în timp ce apa se revărsa dintr-o parte în alta. Mă aflam în apropierea unei structuri care semăna cu o colibă.

— Domnule Talbot, asta le-ntrece pe toate! Trebuie să pleci imediat!

— Cu tot respectul, domnule Summers, crezi că e bine? Domnul Talbot este un emisar…

— Dacă-mi dai voie, domnule Benet. Am fost şi rămân secundul acestei nave până când înălţimile lor vor găsi de cuviinţă să mă schimbe!

— Din nou cu respect, domnule, dat fiind că aduce un mesaj din partea comitetului…

S-a lăsat liniştea, timp în care cele două chipuri palide s-au întors unul spre celălalt. Charles Summers a făcut primul gest, ridicând mâna ca şi cum

s-ar fi recunoscut învins.

— Roberts, Jessop, înapoi la posturi, ca să intraţi de cart. Domnule Taylor, lasă felinarul aici şi întoarce-te la domnul Cumbershum. Nu uita să-i mulţumeşti. Aşa, domnule. Ah, pentru Dumnezeu, Edmund, stai jos! Pe balotul ăla. Ai fost bolnav şi n-ai voie să te plimbi când se mişcă nava.

— O să mă sprijin de coliba asta…

— Adică de magazia de muniţii. Nu, te implor, nu-ţi mai odihni picioarele pe cutia aia. E locaşul unde ne ţinem cele trei cronometre.

— Cu respect, domnule, le ţinem doar temporar.

— De unde ştii de comitet şi de mesaj de presupusul mesaj?

— Crezi cumva să poţi ţine secrete asemenea lucruri? întâmplător, ai nimerit în cel mai bun loc de pe corabie pentru o discuţie confidenţială! Nepreţuitul tău comitet ar fi trebuit să se întrunească tot aici.

— Cu respect, domnule, o să fac doi paşi ca să văd dacă nu cumva Roberts şi Jessop tândălesc cine ştie pe unde şi trag cu urechea.

— Aşa să faci, domnule Benet. Ei bine, Edmund, să te-aud, care-i mesajul?

— Ei, deşi cred c-ar trebui să spun „noi”, vor să-şi facă publică părerea potrivit căreia, de dragul femeilor şi al copiilor, cursul navei ar trebui reorientat spre America de Sud.

— Ai auzit vreodată de punctul zero?

— Din câte ţin minte, nu.

Chipul domnului Benet a reapărut, palid în lumina felinarului.

— Totul este în regulă, domnule. Charles Summers a dat din cap.

— Marea, Edmund, căreia popoarele antice, triburile sălbatice şi poeţii de genul domnului Benet i-au atribuit gânduri si sentimente, are câteodată anumite caracteristici care fac ca această greşeală să fie explicabilă şi în ziua de azi. Cei ce pornesc pe mare cu corăbiile se pot găsi uneori într-un concurs de împrejurări care produce impresia că marea are o atitudine malefică! Nu mă refer la furtuni şi la acalmii, oricât ar fi de periculoase, ci la întâmplări neînsemnate şi la particularităţi mărunte, la excepţii ciudate şi la comportamente neobişnuite mă asculţi, domnule Benet?

— Ochi şi urechi, domnule.

— … care, indiferent cât sunt de concrete şi de lipsite de suflet, pot totuşi să stimuleze apariţia unei situaţii în care oamenii sunt cu capul pe umeri, puternici si pricepuţi dar în acelaşi timp sunt nevoiţi să asiste neputincioşi la felul cum o forţă distrugătoare şi tăcută se îndreaptă inexorabil spre ei.

Am tăcut tustrei câteva clipe, în timp ce apa din cală se scurgea şi se prelingea în jurul nostru. Am avut impresia că valul a mai trecut o dată pe sub mine.

— N-am fost pregătit pentru aşa ceva. Ce sunt împrejurările astea? Aşa arată răspunsul pe care trebuie să-l duc comitetului?

— Mai întâi, ar fi cazul să înţelegi împrejurările.

— O să-ncerc. Însă din cauza ta deja îmi vâjâie capul.

— Punctul zero. Termenul este folosit câteodată pentru linia unde două rnaree se întâlnesc şi-n felul ăsta determină apariţia unei ape nemişcate, în locul curentului care ar trebui să se facă observat în mod normal. Nu găsesc nicio formulă mai potrivită pentru situaţia în care ne aflăm. Poate point non plus? Vezi tu, problema nu e dac-o să ne îndreptăm sau nu spre America de Sud. Bănuiesc că te referi la fluviul La Plata. Nici măcar nu putem să purcedem în direcţia aia. În plus, n-avem cum să ne apropiem nici de Capul Bunei Speranţe. Am coborât prea mult spre sud…

— El ne-a împins prea mult spre sud, lua-l-ar naiba! Charles s-a întors spre domnul Benet.

— Reţine, domnule Benet, că îmi exprim totala dezaprobare faţă de remarca făcută de domnul Talbot la adresa căpitanului nostru.

— Am reţinut, domnule.

— Dar corăbiile pot să meargă si mai mult spre sud! Dumnezeule mare, cum se face că… Păi, balenierele petrec ani în şir pe Mările Sudului!

— N-ai înţeles. Ai de gând… nu să omiţi, dar să minimalizezi gravitatea situaţiei în ceea ce-i priveşte atât pe pasageri, cât şi pe ceilalţi?

— Ar fi bine să te explici.

Charles Summers s-a aşezat pe un balot, domnul Benet pe ceva ce semăna cu un capăt de bancă, eu m-am rezemat de balotul meu, iar felinarul a rămas pe lădiţa cu cronometrele, scăldându-ne pe toţi trei în lumina lui palidă.

— Trebuie să ne întoarcem la… da, la perioada în care a fost construită corabia!

— Se spune despre corăbiile astea, domnule Talbot, că au fost construite cam în pripă şi finisate după bunul plac al fiecăruia!

— Construcţia pripită e foarte frecventă în cazul navelor de război, domnule Talbot. Câteodată buloanele de aramă sunt înlocuite de două imitaţii: una în exterior, alta în interior. Vezi dumneata, se face economie de aramă şi cineva îşi garniseşte buzunarul. De obicei, bineînţeles, lucrurile

astea se descoperă abia când corabia e făcută bucăţi, după ce-ajunge în şantier.

Domnul Benet a râs vesel.

— Sau pe mare, domnule, când ţâşneşte apa prin găuri, numai că nu mai apucă nimeni să raporteze, bineînţeles!

— Sunt oamenii în stare de asemenea lucruri? Bine, dar e…

— Nu ştim dacă şi corabia noastră are asemenea hibe. Nu ne-am putut uita foarte atent. Dar simţim că se mişcă prea mult şi că a scuipat o cantitate prea mare de câlţi ca să nu aibă nimic la structura de rezistenţă, iar în plus e veche. Adaugă la astea, Edmund, că vântul a binevoit să se schimbe cu nici mai mult, nici mai puţin decât douăsprezece grade chiar în clipa când un ofiţer nedemn de acest nume, amicul tău Deverel, a şters-o să tragă un gât de tărie şi a lăsat cârma unui nepricopsit, unui amărât de stagiar…

— Willis.

— … care n-o s-ajungă marinar nici dac-o să trăiască o sută de ani.

— Vrei să continui dumneata, domnule Benet, sau mă laşi pe mine? Şi-ar mai fi atâtea, Edmund. Nava a fost surprinsă de vânt şi întoarsă din drum, lucru pe care orice ofiţer competent l-ar fi putut împiedica. A fost supusă unei torsiuni foarte mari şi ar fi putut ceda, dacă nu s-ar fi rupt arborii gabieri. Dar chiar şi aşa, arborele trinchet s-a lovit de talpa catargului şi a distrus-o. Uită-te la trinchet, Edmund, şi-o să vezi fălcile de arbore ce-a mai rămas în partea de sus care se mişcă şi descriu un cerc. Nu putem folosi arborele trinchet şi, în virtutea unui echilibru de forţe de care o să-ţi dai seama imediat, nu avem ce să facem în consecinţă nici cu arborele artimon. Acum te rog să observi un lucru. Acelaşi vânt care ne-a schilodit a profitat de faptul că eram neputincioşi şi ne-a adus înapoi, în nişte ape mai calde. Am rămas pe loc o vreme şi ne-au năpădit ierburile. Din cauza asta suntem şi mai neajutoraţi. Iar rezultatul este că nu avem încotro, pricepi? Nu prea mai putem decât să ne lăsăm duşi într-o direcţie sau alta, după cum vrea vântul.

— Şi ce-o să se întâmple? înseamnă că s-a zis cu noi!

— Nici vorbă. Dacă ne supunem în faţa forţelor naturii, le putem păcăli.

— Mai mult decât atât, după cum ştiţi, domnule, am propus să luăm măsuri împotriva ierburilor…

— Să îndrăznesc să termin ce am de zis, domnule Benet?

— Vă rog să mă iertaţi, domnule.

— Foarte bine. Aşa, Edmund. Ia spune-mi, ai văzut vreodată un atlas pe care sunt trecute liniile ce arată cursul ideal al unei nave de la un punct la altul?

— Nu.

— Cred c-o să ţi se pară curios. De pildă, o corabie cu destinaţia India nu alege drumul drept de la Cap, străbătând Oceanul Indian, ci face un ocol amplu, care o aduce în apropierea Australiei…

— Ne-am putea reîntâlni cu Alcyonel Charles a surâs, însă a clătinat din cap.

— Te rog să mă crezi că-mi pare rău, Edmund, dar n-o să ne întâlnim. Şi ei or să profite de vânt la fel ca noi. Cursul pe care trebuie să-l urmăm din punctul nostru zero de acum ne duce iar spre miazăzi, pe întinsele Mări ale Sudului. Acolo vânturile predominante or să-şi modifice direcţia şi or să bată dinspre vest. Cu ajutorul lor, o să fim împinşi spre Australia. Aşa că, vezi tu, dacă ne supunem împrejurărilor, e posibil să ajungem la destinaţie.

— O să fie ca atunci când o iei la vale, domnule Talbot, şi când, neputând să urci, n-ai încotro şi cobori. O s-o luăm la vale până la antipozi!

— Am înţeles. Zău, domnilor, chiar cred că am înţeles.

— O să fie o călătorie lungă, Edmund.

— Şi există riscul să ne scufundăm?

Cei doi ofiţeri s-au privit unul pe altul, după care Charles s-a întors spre mine.

— Pot să am încredere în tine? Atunci, da, există şi riscul ăsta.

N-am spus nimic, dar am încercat să-mi dau seama dacă simţeam ceva după ce primisem această informa- ţie dură şi am izbutit mai repede decât credeam. Am îngheţat, ca atunci când Jack Deverel îmi pusese în mână un cuţit de abordaj. Dar Summers a râs uşor.

— Curaj, Edmund! N-o să fie nici azi, nici mâine şi, dacă ne ajută Dumnezeu, n-o să se întâmple niciodată!

— Si cronometrele, domnule. Nu uitaţi de cronometre!

Charles Summers s-a făcut că nu-l aude pe tânărul ofiţer într-un fel care li s-ar fi putut părea jignitor celor nedeprinşi cu serviciul militar din marină.

— Nu suntem de părere că informaţia asta trebuie adusă la cunoştinţa pasagerilor şi a emigranţilor.

— Dar ne-am comportat destul de bine când ne-am organizat apărarea împotriva navei duşmane care s-a dovedit a fi până la urmă Alcyonel

— A fost o situaţie neaşteptată, deznădăjduită si de scurtă durată. Acesta e un pericol de cu totul altă factură. O să-i distrugă pe toţi, cu excepţia spiritelor celor mai puternice de parcă nu ne-ar fi ajuns efectul mişcării navei!

— De acord, Charles. Dar asta mă pune într-o situaţie delicată. Trebuie să mă întorc în faţa comitetului ăstuia de imbecili, nu pot să mă fac c-am uitat de ei. Numai că acum ştiu prea multe!

— Domnule, n-ar putea domnul Talbot să adopte metafora mea şi să le spună că ne-am hotărât s-o luăm la vale până la capăt?

Charles i-a adresat un surâs palid în lumina felinarului.

— Fireşte că pe moment e de dorit ca gentlemenii să nu afle tot adevărul si cred că domnul Talbot este foarte indicat pentru o asemenea treabă.

— Dar ce trebuie să le spun, fir-ar să fie?

— Păi, că o să ne îndreptăm spre sud şi că or să se simtă mai în largul lor…

— Aş propune ca domnul Talbot să pomenească şi de parâma de dragare, domnule.

— Dacă le spun că nu putem ajunge nici în Africa şi nici în America de Sud, pe bună dreptate că or să se gândească la ce-i mai rău. Dacă-i anunţ pur şi simplu că nu vrea căpitanul Anderson, se prea poate să mă creadă şi să-l condamne doar pe el, fiindcă îi expune după bunul lui plac acestei încercări şi acestui pericol autentic!

— Nu e bine. Poate că sarcina asta te depăşeşte a, te invit să nu-ţi ridici bărbia spre mine ca un roman, Edmund! Sunt convins că ai face tot posibilul, dar crede-mă că asta ar fi doar o expresie a propriei tale ignorante…

— Ce vrea să spună secundul, domnule Talbot, este că ar trebui să le dai nişte informaţii ceva mai vagi şi să-i asiguri doar că o să fie bine şi că facem tot ce depinde de noi în situaţia dată. Mărturisesc că perspectiva Mărilor Sudului e de natură să mă sperie! Dacă ajungem acolo, ne vede sfântul. Ce se scrie despre locurile alea e îngrozitor. Cică ar fi nişte valuri cum nu mai există nicăieri pe glob. Chiar şi pe o navă bine echipată…

— Asta e crăpată ca o gheată de căpătat. Charles a râs, însă fără urmă de veselie.

— Înălţimile lor s-au mulţumit cu ce-au găsit. Din cauza neatenţiei amicului tău, domnul Deverel, am rămas fără arborele gabier, trinchetul a fost smuls din locaş, iar corabia e ca vai de ea.

A în tins mâinile şi a făcut un gest care sugera condiţia jalnică a navei.

— Căpitanul Anderson ar fi trebuit să refuze s-o comande!

Domnul Benet a clătinat din cap.

— Un căpitan care refuză comanda unei corăbii nu mai vede alta.

Charles s-a întors spre el.

— Reţine, domnule Benet, că nu am de formulat nicio critică la adresa căpitanului Anderson. E un marinar iscusit. Ai noroc, domnule Talbot, că te afli în mâinile unui asemenea ofiţer. Dacă vrei să găseşti cuiva vreo vină, ar fi bine să-ti îndrepţi atenţia asupra funcţionarilor Amiralităţii, care te-au împins cu nepăsare la bordul acestei… acestei…

— L-am auzit pe domnul Talbot folosind cuvântul „vechitură”, domnule.

— Întocmai, domnule Benet. Termenul îi aparţine domnului Talbot.

— Ce trebuie să fac?

— Explică-le că o să ieşim puţin de sub vânt şi o să pornim cât putem de repede spre sud, unde e posibil să dăm peste un vânt susţinut, care să sufle dinspre un bord sau altul.

— Iar mişcarea o să fie mai suportabilă? Ofiţerii au avut un nou schimb de priviri.

— Secundul e dispus să afirme că o să fie întru câtva diferită, domnule Talbot. Şi chiar ar prefera să foloseşti cuvântul „diferită”.

— Mă rog, sunt gata să fac orice, dat fiind că e vorba de o situaţie atât de gravă. Vreţi să am grijă şi să menţin o atmosferă destinsă şi plăcută în salonul pasagerilor? Eventual chiar veselă?

— Pentru Dumnezeu, domnule Talbot, parcă te văd plimbându-te pe corabie cu o veselie atât de nebunească, încât nimeni n-o să mai ştie ce să creadă!

— Şi ce pot să fac? N-am cum să stau cu mâinile-n sân!

— Nu lăsa să se vadă că s-ar fi schimbat ceva. Comportă-te la fel ca înainte de… cucuie. Singurul rezultat o să fie că toată lumea o să te felicite fiindcă te-ai însănătoşit!

— Să mă comport ca înainte? Dar cum mă comportam înainte?

A urmat o pauză, după care atât Charles, cât şi domnul Benet au început deodată să râdă, primul dând impresia că e pe punctul de-a face o criză de isterie. Nu-l mai văzusem niciodată aşa. Lacrimile începuseră să-i strălucească pe obraji în lumina felinarului. Cu capul pe genunchi, a întins o mână şi a pus-o pe una dintre ale mele. Am tresărit la acest contact

neobişnuit, aşa că şi-a retras mâna şi şi-a şters lacrimile de pe faţă cu dosul palmei.

— Te rog să mă ierţi, domnule. Actuala ta dorinţă de cooperare, sau poate că ar trebui să spun „complicitate”, n-a făcut să uit cât de înţepat poţi să fii. Domnule Benet, cum sugerezi să se comporte domnul Talbot, aşa încât ceilalţi pasageri să nu observe nici urmă de schimbare în felul lui de-a fi?

Domnul Benet a zâmbit cu gura până la urechi. Şi-a dat părul blond pe spate cu amândouă mâinile.

— Îl cunosc de puţin timp pe acest gentleman, domnule, dar am auzit de apelativul „lord Talbot”. Un comportament arogant, poate chiar dispreţuitor…

— Ei bine, domnilor, văd că aveţi de gând să vă bateţi joc de mine. Cred şi eu că nu-i uşor pentru un om de statura mea să meargă aşa cum trebuie în lumea asta plină de traverse de punte şi de cazane cu smoală. Dacă-şi ascunde înălţimea, trebuie să stea cocoşat, ca un invalid, pe când dacă se ţine drept cum l-a făcut Dumnezeu şi priveşte lucrurile în faţă, se loveşte întruna la cap şi se poticneşte de… piticaniile astea ale tale, lua-te-ar naiba să te ia!

— Călătoria asta o să te facă om, domnule Talbot. Sunt momente când desluşesc cu adevărat o puternică tendinţă umanizantă în felul cum te porţi, de parcă ai fi… om, ca toţi ceilalţi!

— Dacă tot suntem oameni, dă-mi voie să mă mai bucur de o informaţie. S-a pomenit ceva de cronometre.

— Adevărat. Ştiai că instrumentele astea ne permit să calculăm mişcarea navei spre est şi vest, adică longitudinea? Ţinând cont de condiţia în care se află corabia, ne gândeam dacă ar fi bine să le aducem pe puntea superioară. Dar…

— Valul!

— Care val?

— Păi, ăla pe care îl avem… îl are… în ea. Ala pe care 1-am auzit când mă chinuiam să ajung la voi!

— Nu există niciun val înăuntrul ei, Edmund. Înainte de-a o lăsa să ajungă într-un asemenea hal, am pune tot echipajul să pompeze…

— Iar pe pasageri la carturi succesive, domnule…

— Dacă e cazul, trecem pe sub navă nişte vele ca să astupăm găurile şi chiar ne chinuim să aruncăm tunurile peste bord. N-a existat niciun val. Ne-au prins nişte ploi torenţiale. Punţile noastre au început să scuipe câlţi. O

parte din apa de ploaie s-a infiltrat în punte, fiindcă nu toată apa şi nu toată bura ajung direct în puţul de santină. Din când în când, se strâng în băltoace în diverse locuri pe punţi şi se produc scurgeri dintr-o parte în alta, care provoacă mici neplăceri, dar atâta tot. E o problemă măruntă în comparaţie cu adevăratul pericol care ne paşte.

— A mai fost si grâul, domnule.

— Am aruncat câteva tone, domnule Talbot. Era ud şi se umflase. Avem destule necazuri şi fără el.

— Domnul Talbot ar putea să amintească şi de parâma de dragare, domnule. Perspectiva creşterii vitezei o să le mai micşoreze cât de cât neliniştile.

L-am privit calm pe Charles.

— Oare m-am înşelat? Am fost făcut să cred că ia atâta apă încât între pompări se formează un val care spală fundul calei?

S-a lăsat o tăcere îndelungată. Charles Summers şi-a dus mâna la gură, după care şi-a luat-o de acolo.

— N-a fost niciun val. Urechile ţi-au jucat o festă. A fost rândul meu să tac o vreme, după care am întrebat:

— Şi parâma de dragare?

— Domnul Benet l-a convins pe căpitanul Anderson că am putea să folosim parâma de dragare aici, în larg, ca să mai scăpăm de ierburi, în privinţa asta, mă conformez ordinelor. Pe urmă o să vedem dac-o să putem pune în practică şi sugestia mea de a-i lega coca zdravăn cu toate parâmele de care ne putem lipsi. Dacă avem grijă şi o legăm cum trebuie, avem şanse să diminuăm riscul de apariţie a altor crăpături.

— Înţeleg. O perioadă interminabilă de primejdii sâcâitoare… şi poate chiar perspectiva unei catastrofe. Ei bine, s-a zis cu cariera mea! In plus, s-a zis şi cu… Dar chiar nu se mai poate face nimic?

— Ai putea să te rogi.

— Cum a făcut Colley! N-o să mă las îngenuncheat!

M-am ridicat în picioare. O lumină s-a ivit de dincolo de arborele mare, aidoma unui revărsat al zorilor.

— Ce-i cu lumina aia?

— Se schimbă cartul. Cei pedepsiţi coboară la pompe cincisprezece minute înainte de-a intra în tură.

Lumina a devenit mai strălucitoare. Oamenii s-au aliniat în faţa unor minere lungi, care ieşeau în evidenţă de-o parte şi de alta a arborelui mare.

Au început să deplaseze mânerele în sus şi în jos cu mişcări mecanice.

— Credeam că pompele scot un fel de clămpănit.

— După ce-au absorbit şi merg în gol. Astea însă ridică apa.

— Trebuie să vă mulţumesc, domnilor, fiindcă aţi avut încredere în mine. N-o să abuzez de ea.

— Cu permisiunea dumitale, domnule, o să-i luminez calea domnului Talbot până la sala armelor.

— Eşti amabil, domnule Benet.

— Câtuşi de puţin. Vă stau la dispoziţie, domnule Talbot…

— Şi eu la fel, domnule Benet…

Mi-a făcut semn să-l urmez, extrem de politicos.

— Dumnezeule, domnule Talbot, se arcuieşte ca o nuia.

— Se arcuieşte, domnule Benet?

— Şi în sus, şi în jos, domnule. Când aşa, cind aşa. Se îndoaie de la mijloc şi coboară tot de-acolo.

— Ca şi cum ar încerca să smulgă din pământ un ţăruş bine înfipt.

— Întocmai, domnule. Se arcuieşte în sus pe creasta valului şi în jos când cade între valuri.

— N-am observat până acum.

— Mă rog, e normal. Nu e o mişcare foarte puternică, aşa că nu se observă decât dacă o studiezi cu atenţie. E la fel ca deplasarea lunii, domnule, despre care îţi imaginezi că e un simplu arc descris în văzduh, în realitate, este infinit de complexă. Mi-am închipuit câteodată că luna e o corabie care scârţâie din toate încheieturile, arcuindu-se când în sus, când în jos şi suportând fie ruliul, fie tangajul solicitată la maximum şi deci incapabilă să se mişte cum trebuie. Având, adică, aceleaşi necazuri ca noi.

— Înseamnă că de asta a dat George Gibbs pe gât ditamai paharul de coniac şi pe urmă a mai ars şi unul de rom! Cică verifica scândurile punţii! Sunt sigur că se prefăcea că munceşte acolo unde ştia că există băutură, din cauză că s-a speriat zdravăn când şi-a dat seama de starea în care se găseşte corpul navei! O să vină să-ţi dea raportul?

— Nu mie, secundului. Ar fi trebuit deja s-o facă. Eu sunt un simplu subaltern.

— Nu s-ar spune. Vrei să vii la mine în… era să zic „bârlog” şi să guşti din coniacul pe care ni l-a lăsat domnul Gibbs?

— Sunt de serviciu, domnule, şi trebuie să mă întorc la domnul Summers. Dar altă dată, avec beaucoup de plaisirl

Şi-a trecut mâna prin părul cârlionţat, şi-a pus pălăria şi a salutat atingându-şi borul, cu palma întinsă moment în care felinarele din sala armelor, ca şi cum ar fi fost pătrunse de spiritul „regulamentului serviciului pe mare”, s-au aliniat toate în acelaşi unghi cu cel al rruinii lui după care s-a răsucit pe călcâie şi a făcut cale întoarsă. Domnul Askew stătea cum îl lăsasem, sprijinit de peretele de lemn. M-a privit pe sub sprâncene.

— Am auzit că l-ai turnat pe George Gibbs la ofiţer. George n-o să moară de fericire când o să afle.

I-am răspuns mai scurt ca niciodată, întrucât mi s-a părut că mişcarea navei se accentuase.

— N-o să fie singurul motiv de nefericire!

Mi-am croit drum pe scările care păreau impregnate nu atât de serviciul pe mare, cât mai ales de spiritul mării, încât parcă trebuia să te lupţi cu ele până să le urci. Mişcarea se accentuase, într-adevăr, însă n-a trecut mult şi mi-am dat seama de ce. Cât timp discutaserăm în cala corăbiei, stătuserăm în jurul cronometrelor, care fuseseră ţinute în locul unde mişcarea atingea pragul minim. Acum eu, unul, mă îndepărtam de locul acela şi eram la discreţia furiei vântului, a apei şi a lemnului, persoana mea ne- fiind nici pe departe la fel de importantă ca obiectele acelea lucrate atât de meşteşugit! Când am ajuns în cabină, mă dureau pulpele, iar asta era doar slăbiciunea mai mică a unui corp sleit brusc de neliniştea mişcării continue a navei, de boală şi de prea multele frământări ale minţii. Pe când mă apropiam de uşă, am auzit deodată un zgomot făcut în pripă, venind dinăuntru. Am dat uşa în lături.

— Wheeler, ce mama dracului! Mă bântui!

— Tocmai făceam curăţenie, domnule…

— A treia oară în aceeaşi zi? Când o să am nevoie de tine, o să te chem!

— Domnule…

S-a oprit, după care a vorbit pe cealaltă voce a lui, fiindcă altfel nu pot să-i spun: o voce din care răzbăteau urme curioase ale unei alte lumi, din alt loc şi cu alte obiceiuri.

— Sunt în iad, domnule.

M-am aşezat în scaunul de pânză.

— Ce mai e şi chestia asta?

Spre deosebire de ceilalţi servitori de pe corabie, Wheeler avea în mod normal o atitudine supusă, ca să nu zic linguşitoare. Nu-şi ridicase niciodată privirile ca să mi se uite în ochi, dar de data asta a făcut-o.

— Dumnezeule mare, omule, ai văzut o stafie? Nu! Nu-mi răspunde!

Chiar atunci, mişcarea de pendul cu care mă luptasem, atât de departe de centrul liniştit din preajma cronometrelor, m-a înfrânt. M-am aruncat pur şi simplu spre găleata de sub ligheanul acoperit cu foaie de cort şi am vomitat în ea. Câtva timp după aceea, aşa cum îşi amintesc toţi cei care au trecut prin aşa ceva, n-am mai ştiut nimic despre ce se petrecea în jurul meu şi mi-a venit întruna să vărs. În cele din urmă, m-am întins pe pat cu faţa în jos şi mi-am dorit moartea. Probabil că Wheeler a luat găleata de acolo. Ştiu că s-a întors cu ea şi că a rămas lângă mine. Cred că m-a îndemnat să încerc efectul calmantului şi mă văd nevoit să bănuiesc că, la un moment dat, am cedat şi am înghiţit o doză, bucurându-mă apoi de obişnuitele consecinţe magice. Am impresia că Wheeler si-a petrecut tot timpul cât am fost inconştient stând pe scaunul meu, fiindcă memoria mea parcă-i reţine prezenţa ca pe un vis. Prima dată când m-am scuturat de viziunile tulburi ale narcoticului, l-am văzut acolo. Se lăsase în scaun, într-o parte, sprijinindu-si capul de marginea patului meu, într-o atitudine de istovire deplină.

*

13

Mi-am revenit ceva mai târziu, cu o vagă durere de cap şi un gust rău în gură. Wheeler se afla tot în cabină, dar se ridicase în picioare. Am mormăit ceva la adresa lui, însă n-a plecat. M-am sculat în capul oaselor şi mi-am dat seama că, de bine de rău, puteam să suport mişcarea corăbiei.

— Cred c-ar fi cazul să te explici, Wheeler. Dar nu acum. Apă fierbinte, te rog. Scoate-mi şi o cămaşă curată… ce mai aştepţi?

Şi-a lins buzele. Nava s-a decis să-şi schimbe mişcarea neîntreruptă de pendul, zvâcnind acum înainte. Wheeler s-a clătinat şi ar fi căzut, dacă nu s-ar fi prins de marginea patului meu.

— Ce se-ntâmplă cu tine, omule?

— Iertaţi-mă, domnule. O cămaşă curată, domnule. Sertarul acesta… poftiţi, domnule. Dar apa fierbinte…

— Ce-i cu ea?

— Focurile-s stinse, domnule. Nu cred c-o să aveţi decât apă călduţă!

— Şi cafea. Tot fierbinte.

Ochii lui se fixaseră undeva departe. Indiferent ce-şi imagina, dădea impresia că nu-i plăcea defel.

— Wheeler!

— Domnule? Aş putea să-l rog pe Hawkins să pună o oală pe foc în bucătăria Iu' dom' căpitan.

— Foarte bine.

Ce lume este de fapt o navă! Un univers! Era prima dată în decursul întregii călătorii când mă gândeam la simplul fapt că pentru apa caldă, ca să nu mai zic de mâncarea caldă, e nevoie de foc. Iar focul, la rândul lui, înseamnă, ah, cărămidă refractară, metal, mă rog, ceva de genul ăsta, plus un fel de coş sau horn! Pe durata acestor săptămâni, echipajul îşi văzuse de-ale lui, ştiind nişte lucruri de care eu habar n-aveam! Abia astăzi, dacă nu cumva ieri, am dat cu ochii pentru prima dată de anumite părţi ale navei, care, din când în când, mi-au apărut cu sus-n jos, ca într-un caleidoscop: cronometrele fixate în locaşurile lor, magazia de muniţii, pompele aflate la pupa şi dincolo de arborele mare. Tocmai eu, care mă hotărâsem cândva, demult să ajung mare meşter în „treburile marinăreşti"! Eram supărat pe mine însumi fiindcă îi îngăduisem lui Wheeler să-mi administreze calmantul, ca şi cum aş fi jurat să mă las de băutură şi m-aş fi trezit mahmur de pe urma unei beţii. Simţeam că trebuie să mă purific! Deşi mă aflam la

bordul unei nave unde-mi puteam găsi moartea, aveam impresia că mă lăsasem mânjit de o murdărie adevărată, de calmantul cu pricina şi de neputinţa de a controla împrejurările iar toate astea din cauza imaginii îndepărtate a lui Marion Chumley! Ne păştea pericolul scufundării, dar gândul îmi zbura din nou la Marion Chumley!

Wheeler s-a întors cu mâna goală.

— Ce mai e?

— S-a stins şi focul căpitanului, domnule.

— Ce dracu'… cum s-a stins?

— Tinând cont că o să rămânem pe mare mai mult decât ne-am fi aşteptat, căpitanul a dat ordin să se stingă focul şi să se facă economie de combustibil pentru bucătăria navei, domnule.

— Căpitanul Anderson? A rămas fără foc de dragul pasagerilor?

— Hawkins a zis că pentru echipaj, domnule.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată.

— Căpitanul Anderson este un căpitan bun, domnule, de asta nu se îndoieşte nimeni.

— O să-mi spui că, de fapt, dinele care latră nu muşcă.

— Nu, domnule. Ba chiar muşcă mai mult decât latră, ceea ce e destul de rău. Aşa că… fără cafea, domnule. Am venit să vă spun. L-am rugat pe Bates să aducă din bucătăria navei, dar o să fie doar călduţă.

S-a retras si sunt sigur că s-a oprit pe coridor. M-am aşezat pe scaun si am aşteptat, în timp ce în minte mi se învălmăşeau o sumedenie de lucruri. Aveam conştiinţa murdăriei atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. Exista apoi mişcarea ca de pendul a navei, care, chiar dacă nu mă mai făcea să vomit, se dovedea o cazină obositoare, care mă istovea minut după minut. Mai era şi Jack Deverel cel îndrăzneţ, aflat acum în libertate, exact în locul unde voiam să ajung eu, pe cealaltă corabie, lângă făptura aceea frumoasă şi speriată…

Am simţit ceva ciudat sub picioarele goale. Era adevărat, Dumnezeule mare, duşumeaua prinsese viaţă! Mişcarea era furişă si pulsatilă ca a unui muşchi! Faptul că observasem acest lucru era chiar mai neliniştitor decât mişcarea extrem de inegală a întregii corăbii, în timp ce sălta pe crestele valurilor.

Wheeler a intrat şi mi-a adus o cană de cafea. Nu mai era nici măcar călduţă, dar am băut-o. A turnat puţină apă în ligheanul îmbrăcat în foaie de cort şi am lăsat imediat cafeaua ca să mă spăl. Îmboldit de o adevărată

pasiune pentru curăţenie, m-am frecat vârtos peste tot cu apa care a devenit în scurt timp nu doar murdară, ci şi rece ca gheaţa de parcă, f ăcând aşa ceva, aş fi scăpat nu numai de murdăria mea, lăuntrică sau exterioară, ci şi de mizeria navei şi de neliniştea care o înconjura, în timp ce îmi vâram poalele cămăşii curate între picioarele goale, m-am simţit mai aproape de eul meu adevărat, cum nu mi se mai întâmplase de când mi se dăduse brânci şi încasasem vreo două peste spate şi după cap. M-am îmbrăcat, iar apoi am deschis caietul ăsta şi m-am uitat în grabă peste ce scrisesem în el. Mai mult decât atât, am scos din sertar pachetul în care se găsea relatarea primei părţi a călătoriei şi l-am cântărit în mâini, neştiind dacă se cuvenea să-l deschid şi să citesc cu un ochi critic tot ce povestisem, însă gândul că trebuia să-l împachetez la loc m-a făcut să mă răzgândesc.

Ah, unde era tânărul încrezător, care urcase la bord senin şi hotărât să înveţe şi să stăpânească totul? în perspectivă, se gândise că expediţia asta teribilă, aventura asta, urma să semene cu o simplă plimbare cu diligenta, având pe deasupra şi un punct terminus previzibil, ca după drumul de la Londra la Bath! Urma să ajungă la Sydney Cove deplasându-se cu o viteză constantă, pe o mare lină ca oglinda şi la bordul unei capodopere a construcţiei navale. Dar războiul se sfârşise, corabia se dovedise găunoasă ca un măr putred, Deverel şi Willis fuseseră neglijenţi şi lăsaseră mărul corabia diligenta fără o roată, Alcyone îl ajunsese din urmă şi-l fulgerase, făcându-l să simtă acum chinurile pasiunii, ale despărţirii şi ale geloziei…

— Deverel! Jack cel Chipeş!

După câtva timp, nu mai ştiu cât anume, mi-am venit din nou în fire, ca un săritor care iese la suprafaţă. M-am uitat în oglinjoară şi mi-am cercetat chipul schimbat peste poate, în clipele acelea, când îmi priveam figura suptă şi palidă, mi-am spus că naşul meu s-ar amuza şi totodată m-ar condamna dacă ar da cu ochii de mine. Edmund îndrăgostit de cine nu trebuia, de o fată imposibilă… Bătrânul cinic ar fi preferat să dau atacul la Lady Somerset! Iar pe urmă, colac peste pupăză, Edmund pe punctul de-a se scufunda la bordul unei nave ca vai de ea…

Ca şi cum nava asta ca vai de ea ar fi simţit că o insultasem, duşumeaua de sub picioarele mele s-a cutremurat deodată.

— Nu cumva…

M-am oprit. Mi-am spus în gând că exista un lucru pe care nu-l înţelegeam în spatele acestui „nu cumva” rostit cu jumătate de gură şi care-mi ieşise de pe buze în ciuda voinţei mele. Era nu atât un gând, cât mai

degrabă sentimentul că eu trebuia să fiu în stare să fac ceva într-o asemenea situaţie şi că, dacă eu nu eram capabil, cineva tot se cuvenea s-o facă! Mă credeţi sau nu, gândurile au început să mi se concentreze asupra mohorâtului nostru căpitan! Iar la urma urmei exista un comitet, oricât de ad-hoc ar fi fost, care îmi ceruse să am o întrevedere cu dânsul! îmi respectasem deciziile şi mă dusesem la Charles Summers; acum însă aveam să le respect pe ale lor! L-am strigat pe Wheeler, care a deschis uşa de îndată ce am apucat să-i rostesc numele. M-a înfofolit şi m-a îmbrăcat cu hainele de ploaie. Am ieşit pe uşă încălţat cu cizmele de cauciuc şi am simţit cum îmi fuge nava de sub picioare. Am continuat să merg anevoie spre puntea superioară, aplecat în faţă, aşa cum îi văzusem pe marinari. Nu ştiu dacă imaginaţia mea a fost de vină, dar mi s-a părut că aud pe cineva plângând cu suspine în ultima cabină de pe aceeaşi parte a coridorului unde se afla şi cuşeta mea. Am rămas locului pe puntea superioară, ţinându-mă de parapetul de la pupa. Ruliul navei era într-adevăr mai pronunţat. Mişcarea ei devenise un balans constant, întrerupt din când în când de câte-o smucitură care parcă sugera nerăbdare sau o furie greu de stăvilit. Ploaia şi stropii împrăştiaţi de valuri, care străbăteau orizontal spaţiul de deasupra copastiei bordului din vânt, îmi cădeau pe faţă ca găinaţul slobozit din zbor de păsări. Nava sălta cu fiecare val, ca şi cum s-ar fi pregătit să înainteze, însă apoi revenea cam în acelaşi loc. Pânzele, ploaia şi pulberea de apă iscată pe la colţurile de scotă, care însufleţeau statura impresionantă şi singuratică a arborelui mare, păreau acum un răspuns nevolnic la îmboldelile vânrului. Cu toate acestea şi în ciuda vremii vitrege, marinarii începuseră să-şi facă serios de lucru cu parâmele pe teugă. Se părea că încercau să efectueze o anumită operaţiune cu ajutorul lor, deşi n-aş fost în stare să pricep despre ce era vorba. O bună parte din timp erau acoperiţi de apă, motiv pentru care îmi părea bine că eram doar pasager şi nu ofiţer sau mai rău marinar. M-am întors şi am început să urc spre dunetă. Deasupra şi în spatele timonei, încadrată de cei doi timonieri şefi cu mantalele lucind de ploaie şi parţial vizibilă dincolo de parapetul frontonului dunetei, se afla căpitanul Anderson. Acesta purta nişte haine de ploaie ponosite şi o pălăria de muşama si se uita gânditor în ochiul furtunii, nedând atenţie apei care-l înconjura din toate părţile. Tocmai mă pregăteam să-i ocolesc cu grijă pe bărbaţii de la timonă, când m-a observat căpitanul. Iar pe urmă a zâmbit! A fost o imagine groaznică licărirea slabă a câtorva dinţi, ca şi cum ar fi aruncat cineva cu o pietricică si i-ar fi destrămat proasta dispoziţie pentru o

clipă. Am deschis gura, însă el se întorsese şi o luase din loc. L-am urmat, alergând în sus pe scările destul de primejdioase şi vrând să-l prind din urmă, dar, când am ajuns pe punte, coborâse şi se furişase deja pe tambuchiul pe care numai el avea voie să-l folosească si dispăruse. Mesajul era limpede: nu te apropia! Totuşi, îmi zâmbise, indiferent cât de scurt şi de prefăcut. Era un lucru pe care nu-l mai făcuse până atunci.

Ca într-un vis, mi-am închipuit nişte plete blonde şi o piele netedă şi am auzit vocea domnului Benet spunând: Sunt de părere, domnule, că într-o situaţie atât de dificilă s-ar cuveni să vă obişnuiţi să-i întâmpinaţi pe pasageri cu zâmbetul pe buze. Dacă apucă să simtă că însuşi căpitanul are motive să-şi facă griji, or să se întreacă în prostii şi n-o să mai poată nimeni să-i stăpânească!

Oare chiar ar fi îndrăznit? Cum să nu, eram convins că un tinăr ofiţer capabil să „dea atacul" la Lady Somerset, în timp ce soţul ei îşi făcea rondul de inspecţie printre marinarii intraţi de cart, avea un tupeu vecin cu nesăbuinţa!

De cart era domnul Smiles, micuţul nostru ofiţer cu navigaţia. Imediat după ce-a coborât căpitanul, a plecat de la tribord şi s-a oprit cu faţa în bătaia vântului.

— Ei bine, domnule Smiles, după cum vezi, m-am însănătoşit şi n-aş vrea să mă aflu în altă parte nici pentru o mie de lire!

Domnul Smiles mi-a cercetat cu răceală chipul, de parcă nu m-aş fi găsit la doi paşi de el, ci undeva la orizont. Avea ochii înroşiţi pe margini din cauza pulberii de apă. A dus un deget la buze, ca şi cum mi-ar fi cerut să tac.

— Cum adică, domnule Smiles? Am spus o mie de lire. Uite ce-i, domnule. După ce-am încasat câteva lovituri la tărtăcută, am crezut că mi-am pierdut minţile, însă jos se află un nebun în carne şi oase, care crede că poate să-şi cumpere siguranţa în tot prăpădul ăsta din largul mării!

Domnul Smiles şi-a luat degetul de la buze.

— Există nave, domnule Talbot, unde toţi sunt cu mintea dusă, numai unul nu.

— Drept să-ţi spun, încep să cred că toţi cei care-şi aleg imensitatea asta cumplită drept adăpost şi loc de muncă sunt nebuni, aşa că e foarte posibil să ai dreptate! Măiculită, ce ruliu are, lua-o-ar naiba! îmi pierd vremea sărind ca o maimuţă de la o balustradă la alta. Mă minunez că poţi să-ţi

păstrezi echilibrul şi să tratezi hurducăturile navei cu o asemenea indiferenţă.

Ofiţerul cu navigaţia n-a răspuns, întorcându-se să cerceteze marea. Dădea impresia că se uită atent la cât mai mult din întinderea brăzdată a apelor, ca şi cum şi-ar fi ales un drum anume pe care să-l străbată. Mi-a trecut prin minte că discuţia purtată cu acest om nu fusese o simplă încălcare, ci o adevărată nesocotire a ordinelor permanente ale căpitanului. Poate că de aceea îşi dusese degetul la buze! Timpurile şi vremea se schimbaseră! însă nu voiam să complic în niciun fel o situaţie şi aşa destul de delicată. L-am salutat din cap pe domnul Smiles şi am coborât din nou pe coridor, dat fiind că mă săturasem de prospeţimea aerului curat.

L-am văzut pe Wheeler strecurându-se la mine în cabină. Nu mai suportam să am iar de-a face cu el, aşa că m-am folosit de balustradele fixate de pereţi şi am intrat în salon. Acolo însă nu se afla comitetul, ci doar micuţul domn Pike. Regret că trebuie s-o spun, dar m-am prăbu- şit pe bancheta de sub geamul de la pupa şi am rămas aşa, cu capul pe masă.

— Eşti la fel de bolnav ca toţi ceilalţi, domnule Talbot. Am mormăit un răspuns, după care omul a continuat:

— N-as fi crezut una ca asta şi despre dumneata, domnule Talbot. Însă e adevărat c-ai fost rănit. Sper că te-ai vindecat la cap. Şi eu m-am lovit de pragul de sus al uşii când s-a pornit ruliul, dar acum mă simt mai bine. L-ai văzut pe domnul Summers?

— Unde-i comitetul?

— Balansul ăsta le-a venit de hac. Domnul Prettiman a tras o căzătură zdravănă. Dar mă duc să-i chem, dacă vrei.

Am clătinat din cap.

— O să aştept până or să-şi revină şi-or să se întoarcă singuri. Pe Bowles îl consider un om superior, înzestrat cu ceea ce romanii numesc gravitas. Mă şi mir de unde.

— N-ai de ce, domnule. A studiat Dreptul.

Era extraordinar cât de puţin îi trebuia micuţului Pike ca să te enerveze.

— Ar trebui să te odihneşti ca toţi ceilalţi, domnule Pike.

— A, nici vorbă. Vezi dumneata, eu nu prea am fost aruncat de colo-colo. Cum sunt scund şi uşor, chiar dacă-mi pierd echilibrul, de obicei tot reuşesc să mă ridic. Nu ca bietul domn Brocklebank, care pe vremea asta nu îndrăzneşte să iasă din cabină decât ca să… Ştii ceva, domnule? Zău că prefer să stau aici şi să vorbesc cu domnia ta decât să fiu cu restul familiei.

E oribil, absolut oribil, ştiu, dar vine-o vreme când pur şi simplu nu mai suport, oricât aş fi de îngrijorat şi oricât i-aş iubi.

— Îngrijorat? De ce Dumnezeu?

— Nu prea se odihnesc, domnule Talbot. Din când în când se joacă în cuşetă în pat, în patul de sus, domnule Talbot, fiecare la câte-un cap. Cum spuneam, încep să se joace, dar imediat se lasă cu smiorcăieli şi-atunci se strică treaba. Nu se joacă mai mult de câteva clipe, după care zac în pat… mă rog, scâncesc, ăsta-i cuvântul şi e bine să nu mă feresc de el, chit că doamnei Pike nu-i place. Nici ea nu se simte grozav, domnule. Şi eu ce să mă fac? Doamna Pike crede că pot să fac ştiu eu ce, motiv pentru care mă şi aflu aici, de fapt, dar uite că nu pot. Iar asta mă doare mai mult decât orice.

Mi-am amintit de sfaturile pe care mi le dăduse Charles.

— Încrederea pe care-o are în dumneata ar trebui să te măgulească, domnule Pike.

— O, nu.

— Trebuie să-ţi spun că n-aş vrea să fiu în altă parte nici pentru o mie de lire!

— Nu vrei să-mi zici Dicky, domnule Talbot? Ştiu că nu am ceea ce cred romanii despre domnul Bowles…

— Gravitas. Nu-ţi face griji, domnule, unii o au, alţii nu şi cu toate astea se simt la fel. Şi despre mine s-a crezut că aş face întru câtva dovada acestei însuşiri, dar se pare că e un lucru cu care te naşti sau nu te naşti. Ei bine, domnule Pike, o să-ţi spun Richard, dacă asta te face fericit.

— Mulţumesc, domnule Talbot. Dumneata cum preferi, Ed sau Eddy?

— Domnule Pike, mi te poţi adresa cu „Edmund” în această neno… în situaţia în care ne aflăm. Prin urmare, fruntea sus, omule!

— O să încerc, Edmund. Însă, orice-am face, copiii nu par să se simtă deloc mai bine.

— Aici pot să-ţi aduc niţică alinare. Pe legea mea, domnule, şi fraţii mei mai mici îşi julesc întruna coatele, genunchii sau ambele mai bine zis, pe toate patru, în plus, se îmbolnăvesc de colici, le apar spuzeli pe corp şi răcesc ca nişte căţeluşi. Aşa cresc copiii, domnule Pike, adică Richard, iar dacă te interesează părerea mea, ei bine, e o treabă al naibii de lungă si chinuitoare!

— Cică vântul nu bate din direcţia din care ar trebui. Mişcarea corăbiei…

— Vântul poate să se schimbe, omule! S-ar putea să ne trezim pe nesimţite că o luăm din loc cu viteza unui poş- talion. Curaj, ştii doar că

Britania înfruntă orice val! N-aş vrea să fiu în altă parte nici pentru…

— Mi-e frică, ăsta-i adevărul.

— … o mie de lire.

— Şi dacă se scufundă…

— Fii serios! Ofiţerii m-au asigurat…

— Zău că mi se pare că se scufundă, azi mai puţin, mâine mai mult. Ah, Edmund, chiar nu e nimic de făcut? L-am implorat pe medic să ne transfere pe cealaltă corabie, deşi habar n-am ce s-ar fi ales de noi în India, dar n-a vrut. Iar atunci încă era timp frumos.

— Nici vântul potrivnic nu poate ţine la nesfârşit. Când o s-ajungem în Mările Sudului…

— Dar nu-i aşa că nava nu se mişcă din loc?

— Încet-încet, tot o s-ajungă. Marinarii or să folosească parâma de dragare, iar în felul ăsta o să scăpăm de ierburi şi-o să avem o viteză mai mare. Ah… n-ar fi trebuit s-o spun… înţelegi? Nu avem de ce să ne facem griji, domnule, absolut deloc.

— Şi încă ceva, Edmund. Mi-e imposibil să nu simt că nava s-a lăsat ceva mai mult în apă. Nu-i spun nimic din ce bănuiesc doamnei Pike, însă azi-dimineaţă i-am surprins privirea… şi am ştiut, Edmund! Se gândea la acelaşi lucru!

Am râs în gura mare, uşurat că puteam să-i aduc totuşi o mângâiere acestui biet omuleţ enervant.

— Şi mai zici că eşti bărbat, Pike! Mărturisesc că, atunci când m-am simţit rău şi am fost deprimat, mi-am închipuit şi eu acelaşi lucru despre navă! Dar azi marinarii n-au pompat mai mult decât când am ancorat la Spithead!

— Ştiu asta, Edmund, şi tot ce spui e adevărat, însă Bates susţine că mai are multă apă înăuntru.

— Află atunci că însuşi secundul mi-a zis că n-au pompat mai mult decât atunci. De vină sunt ploaia şi pulberea de siaj. Apa s-a strâns în nişte locuri unde nu se poate ajunge cu pompele. E un lucru supărător, dar nicidecum periculos! Te previn că situaţia pare mai gravă decât e în realitate din cauza balansului. Jos în cala navei, dacă n-ai experienţă, poţi să confunzi zgomotul apei de ploaie care spală bordajul corăbiei cu un val care mătură puntea de la un capăt la altul!

— Asta secundul ţi-a spus-o, nu? Adică vrea ca toată lumea să-şi păstreze calmul ca să nu înceapă balamucul, însă a fost frumos din partea dumitale

că mi-ai vorbit aşa, Edmund. In parte te cred şi o să-i spun şi doamnei Pike, cum mă pricep şi eu.

— Cred c-ar fi bine ca, înainte să te-ntorci în vizuină… în cabină, fir-ar să fie, doar nu eşti iepure… mă rog, cred c-ar fi bine să vii să bei o tărie.

— A, nu, Edmund. Cum ţi-am spus, mă arde pe gât şi mă face s-o iau razna. Să ştii că m-am şi rugat, Edmund, dar nu s-a întâmplat nimic. Mă tot gândesc la suferinţa copilelor. Nu-i nicio scofală că sunt tinere şi mici, nu? Vreau să spun că sunt si mai puţin capabile să se apere. Cum bine-ai zis deunăzi, când am crezut că nava cealaltă putea fi franceză, sunt prea mici pentru francezi. Dar nu pot să-mi scot din cap că nu sunt prea mici pentru Domnul Dumnezeul nostru, Edmund, şi dacă ne dă drumul din braţe în locul ăsta diavolesc, pe imensitatea asta pustie, n-o să pot să le las să se scufunde, ci o să sar şi eu după ele…

— Pike! Vino-ţi în fire, omule! Richard! Richard, am spus! Termină cu smiorcăielile! Cine te-aude zice că eşti o fetişcană, fir-ar să fie!

— Aduceţi mângâiere, domnule Talbot?

M-am ridicat anevoie în picioare. Era domnişoara Granham. Întinsese o mână în faţă, iar cu cealaltă îşi ţinea fustele ridicate cât să nu atingă duşumeaua şiroind de apă. Am ocolit masa împleticindu-mă, însă ea s-a apropiat de cea de lângă uşă şi s-a lăsat moale pe o banchetă. O smuci tură a navei m-a împins cu totul spre cealaltă parte şi m-am trezit şezând în faţa ei.

— Domnişoară Granham, zău că nu se cade! O doamnă… Unde este domnul Prettiman? Ar trebui…

Domnişoara Granham a vorbit pe un ton dezgustat.

— Îi e rău, şi mie la fel. Numai că el a căzut. Destul de urât.

— Ce pot să fac? Să mă duc la el? Domnul Pike a ricanat printre lacrimi:

— Edmund vizitându-i pe bolnavi!

— Recunosc că e un lucru comic, domnule, însă aş spune că, în situaţia noastră, tot ce ne distrează e un câştig.

Omuleţul a dat ocol mesei dinspre pupa şi s-a ghemuit pe bancheta mea. Ca şi cum ar fi fost la fel de enervată din cauza lui ca şi mine, corabia s-a zdruncinat, orizontul închis de valuri s-a înclinat într-un unghi bizar în dreptul ferestrei de la pupa, iar micuţul Pike a alunecat cu viteză pe banchetă şi s-a ciocnit de mine. A mormăit nişte scuze şi s-a dat mai încolo. Domnişoara Granham 1-a privit compătimitor.

— Se simt mai bine, domnule Pike?

— Deloc. Vreţi să vă duceţi la ele?

— Mai târziu, domnule Pike. Cred c-ar trebui s-o rugaţi pe doamna Pike să mă invite. Ţin cont cât pot de mult de nefericirea ei firească, dar orişicât!

— Zău că regretă din suflet, domnişoară Granham, şi-i pare extrem de rău că a avut ieşirea aia nenorocită. Sunt chiar cuvintele ei. Vă implor!

Domnişoara Granham a scos un oftat.

— O să fac tot ce depinde de mine, dar mai târziu. Acum domnul Prettiman s-a lovit…

— O s-o anunţ. Şi o să-i comunic şi ce mi-ai spus tu, Edmund.

Pike a reuşit să se ridice în picioare. Parcă se legăna pe panta unui acoperiş, aşteptând până când acoperişul ăla diabolic s-a răzgândit şi s-a înclinat în cealaltă parte. A ieşit împleticindu-se pe uşă şi a izbutit s-o închidă în urma lui. Domnişoara Granham stătea rezemată de spetează, tinându-se strâns cu ambele mâini de marginea mesei, închisese ochii, iar obrajii îi erau brăzdaţi fie de lacrimi, fie de dâre de transpiraţie.

— Voiam să cer putină apă fierbinte, însă adevărul e că am o voce atât de slăbită…

— Asta se rezolvă imediat, domniţă, fiindcă vă ofer raţia mea. Bates! Bates! Unde eşti, omule? Ieşi odată din cămăruţă, dar-ar dracii vă rog să mă iertaţi, nu tu, Bates, pe dumneavoastră, domniţă ne trebuie apă fierbinte şi cât mai repede.

— Nu mai avem deloc.

— Când vorbeşti cu mine, mi te adresezi cu „domnule”!

— Cum v-a spus şi Wheeler, domnule, nu mai avem deloc.

— Vedem noi acuşi! Wheeler! Wheeler! Wheeler, am spus! A, iată-te. Cum îţi permiţi să-i aduci apă fierbinte unui gentleman fără să-i spui că au şi doamnele nevoie de ea?

— Domnişoara Granham nu este pe partea mea de coridor, domnule.

— Păi, nici eu nu mai sunt, după ce mi-am schimbat locul!

— Da, domnule, dar să vedeţi, domnule…

— Apă fierbinte, Wheeler, şi cât mai repede! La nevoie aprinde iar focul ăla afurisit şi spune-i cui te-ntreabă că ai făcut-o fiindcă ţi-am dat… ţi-am dat…

— Sunteţi cum nu se poate mai amabil, domnule Talbot, dar vă rog!

— Fiţi pe pace, domniţă! I-o aduci domnişoarei Granham în cabină, Wheeler.

— Măcar să înghit puţină apă fierbinte şi să simt că mă învăluie căldura, în zilele când ţineam atât de mult să pregătesc singură ceaiul, nu m-am

gândit niciodată c-o să ajung să preţuiesc apa chiar şi fără ceai!

— Ceai aţi spus Dumnezeule mare, domniţă, sunt cel mai mare uituc, fără pereche-n lume, nepăsător ca nimeni altul…

Puntea a devenit pentru câteva clipe orizontală. Am sărit în picioare, am străbătut în goană coridorul până la cabina mea, am căzut în genunchi, am umblat grăbit la ser- tarul de jos, am scos pacheţelul de-acolo şi m-am întors fugind la domnişoara Granham, înainte ca puntea să aibă timp să se răzgândească. Chiar dacă n-am fost prea elegant, am manifestat totuşi o remarcabilă sprinteneală şi mi-a părut bine că, până la urmă, tot am reuşit să păcălesc bătrâna carapace din lemn la bordul căreia ne aflam şi, în acelaşi timp, să nu-mi mai fac niciun cucui.

— Poftiţi, domniţă, cu scuzele mele!

— Ceai!

— L-am pitit chiar în ziua îmbarcării şi, sincer să fiu, n-am prea avut motive să-mi amintesc de el de-atunci. Sper doar că aerul mării ăsteia învolburate nu l-a distrus cu totul. V-am văzut la un loc cu alte doamne pe timp frumos, adunate în jurul ibricului şi al… cum îi spune… „al ceştii care înveseleşte fără a ameţi”…

— Nu pot să-l primesc.

— Domnişoară Granham, pentru numele lui Dumnezeu!

Îşi întorsese deja capul în cealaltă parte. Mi-a întins peticul de hârtie pe care îl scosese din buzunar. Am recunoscut imediat scrisul familiar. „Pentru Micul Duce de la Bătrâna Debbie, cu dragoste, în speranţa că nu va bea nimic mai tare.”

— Ah, cerule, domniţă, pe legea mea. Adică… credeţi-mă… ce aiurită! Măcar ar fi putut s-o împăturească, fir-ar să fie uite că am început să înjur ca un soldat. Vă cer iertare, zău aşa, domniţă, nu-mi place ceaiul şi-l beau doar din politeţe. Domnişoara Dobson ar fi foarte supărată, dacă ar şti… o fanatică a disciplinei, vă asigur! M-ar ţine la colţ o oră, cu ochii pe ceas, dacă i-ar trece prin cap… bănuiesc că m-ar lega de vârful catargului, dacă am avea aşa ceva, ceea ce de fapt probabil că avem, totuşi, din moment ce tânărul Willis îşi petrece atât de mult timp la cucurigu. După cum vă puteţi da seama, e o prietenă devotată, însă poate că s-a lăsat influenţată prea mult de sentimentalisme…

— Domnule Talbot.

— … doar o fanatică l-ar fi învăţat pe un băieţel să citească din Şir Charles Grandisonl Presupun că a crezut că un asemenea exemplu perfect

de atitudine creştinească o să-mi prindă bine, dar vă asigur, domniţă, că povestea aceea, dacă îi putem spune aşa, având în vedere pe câte volume s-a întins, m-a marcat pe viaţă!

Preţ de o clipă am avut impresia că domnişoara Granham încerca să facă eforturi să nu râdă. Însă nu era doar asta. Avea chipul schimonosit de efort şi, cu toate acestea, lacrimile i-au ţâşnit efectiv din ochi. Iar pe urmă s-a pus pe hohotit. Era prima şi poate că şi ultima oară că vedeam o doamnă scrâşnind din dinţi, în orice caz, lacrimile continuau să-i curgă în voie. N-am ştiut cum să-mi ascund uimirea, ca să nu mai vorbesc de stinghereală. Ea a început să bată cu pumnul în masă.

— Nu vreau! Nu vreau să-mi îngădui…

Şi boneta, şi umerii începuseră să i se zgâlţâie. Nu mai văzusem niciodată o doamnă căzută pradă unor sentimente atât de contradictorii!

— O, Doamne! Stati puţin, domniţă! Zău că nu e cazul… n-am vrut să spun că am fost silit să citesc Şir Charles Grandison în întregime! Abia atunci aţi fi avut motive să-mi plângeţi de milă! Mă îndoiesc că a citit-o până şi gânsacul ăla înfumurat! N-a spus chiar el că n-a ajuns niciodată la sfârşitul unei cărţi? Şi pun prinsoare pe orice că se gândea la Richardson…

Domnişoara Granham a început să râdă. Cred că era un râs aproape isteric, pentru care fireşte că remediul unanim acceptat era o pereche zdravănă de palme peste faţă. Însă adevărul este că n-am îndrăznit.

— Domniţă, cred c-ar trebui să-mi daţi voie să vă conduc la vizuină… vreau să zic la cabină.

— Ce neghiobie!

— Zău aşa… a sperat să mă crească în stilul lui Şir Charles, dar, după cum vedeţi, a dat greş. Wheeler o să aducă apa. Daţi-mi voie. Prin firea lucrurilor, o doamnă nu prea se pricepe să contracareze balansul unei nave şi probabil că veşmintele fac ca încercarea să fie şi mai grea, ca să nu zic primejdioasă. Permiteţi-mi, domniţă.

S-a arătat supusă. I-am oferit braţul, însă era limpede că nu ajungea. Prin urmare, am luat-o de mână, însă înainte de-a ajunge pe coridorul propriu-zis, mişcările dezordonate ale navei m-au obligat să-i încolăcesc talia zveltă cu braţul drept şi s-o ajut să rămână în picioare.

Un fapt neaşteptat mi s-a dezvăluit atunci cu o forţă uluitoare. Chiar dacă avea între treizeci şi patruzeci de ani şi începuse să-şi dea aere de mare doamnă, era totuşi femeie! Mai mult decât atât si rog să-mi fie iertată lipsa de eleganţă domnişoara Granham nu purta corset! Nu exista nici urmă de

îndoială. Sfinte Dumnezeule, avea talia şi pieptul unei fetişcane! Asta a făcut ca stânjeneala mea să nu cunoască limite, aşa că abia aşteptam să termin ce aveam de făcut. Numai că lucrurile nu aveau să stea chiar aşa. Cealaltă prezenţă feminină, despre care probabil că poeţii ar spune că era geloasă pe feminitatea dezvăluită chiar în clipele acelea, ne-a atacat cu sălbăticie, aidoma câinelui de vânătoare plecat în urmărirea vulpii. Prima mişcare m-a făcut să mă învârt ca un titirez pe coridor, aşa încât am fost nevoit să-mi folosesc toată forţa şi o agilitate pe care nu mi-o cunoşteam ca să-mi păstrez mai bine zis, să ne păstrăm echilibrul. A doua mişcare ne-a adus cât ai clipi din ochi pe panta unui munte, sau, ca să fiu mai exact, în albia unui pârâu alpin. Am înşfăcat una dintre balustrade, ca să nu cădem în partea aflată în clipa aceea jos. Ne-am răsucit în loc. Apoi am căzut, trăgând balustrada după noi; ba mai mult lucru groaznic de descris întregul perete de compartimentare, din care rămăsese o foaie subţire de placaj, s-a prăbuşit după noi. Când ne-am apropiat de tamburul din lemn al artimonului, am reuşit să mă sucesc în aşa fel încât să mă lovesc doar eu cu umărul de el, nu şi domnişoara Granham. Ne-am dat seama că acum ne încurca tocmai foaia de placaj gălbui. Silit să dau drumul balustradei şi să ţopăi, din cauza mişcării în sens opus a navei, ca un clovn cu o păpuşă în braţe, am zbughit-o spre cabina deschisă şi rămasă fără un perete. N-a trecut mult şi am văzut că înăuntru zăcea o bătrână cu părul cărunt şi năclăit de sudoare, cu gura deschisă şi cu nişte ochi adânciţi în orbite, care ne fixau îngroziţi! Nici nu ştiu cum am izbutit să fac o plecăciune şi să mormăi nişte scuze înainte ca nava să ne mătură din loc. M-am prins de balustrada aflată de cealaltă parte a coridorului, fără să ştiu în ce fel ajunsesem acolo, şi m-am împleticit anevoie de-a lungul ei până când am reuşit s-o las pe domnişoara Granham în siguranţă în faţa propriei uşi.

— Daţi-mi voie, domniţă. Cred c-a fost un val de travers. Trebuie să-mi cer iertare pentru… acum sunteţi la adăpost de pericole. Dacă-mi permiteţi.

Am reuşit s-o fac să intre în cabină şi am închis uşa cu o imensă recunoştinţă. Mi-am croit drum spre cămăruţa mea, ferindu-mi ochii de cabina expusă tuturor privirilor şi unde se afla, aşa cum mi-am dat seama cu o oroare egală cu a ocupantei, nimeni alta decât iubirea mea de altădată, Zenobia Brocklebank!

Trec peste mârâielile scoase de marinari când li s-a ordonat să repare imediat peretele de compartimentare, peste ţipetele Zenobiei până când s-a văzut ascunsă din nou şi peste ciocănitul asurzitor de care a fost nevoie ca

să se ducă totul la bun sfârşit. M-am întors în salon pradă furiei si hotărât să nu mă las înfrânt nici de corabie şi nici de vreme. L-am strigat pe servitor şi am comandat de mâncat şi de băut. Hrana s-a dovedit a consta în carne sărată de vită, însoţită de murături şi de o bere. Şi să-i mai crezi pe marinarii care se plâng de mâncare! Pentru unul cu toţi dinţii în gură, ăsta era un ospăţ regesc în toată regula, indiferent cât de mult a trebuit să mă lupt cu el! E de la sine înţeles că, înainte de-a da farfuria la o parte, am ras o porţie zdravănă de carne, ca să nu mai zic de murăturile pe care le-am cules direct cu mâna dreaptă! Mai mult decât atât, m-am lins pe degete cu mare plăcere. Nu-mi dau seama cum, însă episodul absurd în care o condusesem pe domnişoara Granham mi-a redat buna dispoziţie care cred că mă caracterizează şi pe care cred că acel mal de mer o înfrânsese temporar! Când m-am gândit, cuprins de dor, la domnişoara Chumley, chiar şi aleanul acela s-a transformat într-un soi de hotărâre de a trece peste orice obstacole! Iar aici nu mai era vorba de însănătoşire, ci de o adevărată răbufnire de elan! O dată ajuns în cabină, am îndrăznit să sfidez legile echilibrului şi mi-am pus o cămaşă de noapte şi o scufie, după care m-am vârât în pat, decis să petrec o noapte cum scrie la carte! Surprinzător, fiindcă n-am avut niciun fel de criză care să-mi dea de furcă, m-am cufundat aproape instantaneu într-un somn din care nu m-au mai putut trezi durerile trupului şi nici chiar umărul care mă ustura al naibii din cauza afurisitului ăluia de arbore artimon.

*

14

M-am trezit după ce o dâră slabă de lumină începuse să răzbată prin ochiul de geam din uşa cabinei şi pentru câtva timp am rămas nemişcat, surprins de repeziciunea cu care îmi revenisem. Bănuiesc că „trecusem pragul", cum se spune după boală, şi că efectul loviturii dispăruse. Mă simţeam plin de energie şi hotărâre. Chiar m-am aşezat, pe jumătate îmbrăcat, la măsuţă si am scris în registru, cât timp mi-a permis flacăra unei luminări, despre domnul Askew, domnul Benet, domnişoara Granham si domnul Gibbs! între timp, lumina zilei a ajuns cât de cât şi în cabina mea sordidă, aşa că am stins luminarea care oricum era pe terminate. Trăiam în continuare în buna dispoziţie pe care ţi-o dă faptul că te-ai însănătoşit, dar nu pot să spun că, după ce m-am îmbrăcat cu hainele de ploaie şi am ieşit prudent ca să iau o gură de aer, priveliştea de afară a fost de natură să-l mulţumească pe unul ca mine, care se săturase până peste cap de mare! Şi acum stropii de apă sărată zburau cu repeziciune pretutindeni. Mi-am ridicat privirea ca să văd dacă nu cumva căpitanul Anderson şonticăia încoace şi-ncolo pe bordul dinspre vânt, însă n-am reuşit să dau de el. In schimb, o siluetă înveşmântată într-un fel de manta mi-a făcut cu mina de la parapetul dunetei, după care o voce slabă a răzbătut până la mine în ciuda vântului.

— Ziua bună!

Era locotenentul Benet.

— Bună! Urâtă dimineaţă!

— Vin la dumneata imediat.

Cumbershum şi-a făcut apariţia din partea de jos a navei. A mormăit ceva în direcţia mea şi i-am întors mormăitul. E genul de om căruia acest lucru îi este suficient. A urcat pe puntea dunetei, iar clopotul de navă a bătut de opt ori. Ceremonia a durat puţin. Gentlemenii s-au făcut că îşi ridică puţin pălăriile, însă purtau cu toţii nişte şepci de muşama fixate cu o bandă elastică, numite „şarturi de bărbie". A fost, aşadar, un gest pur simbolic, o ridicare a două degete ale mâinii în dreptul sprâncenelor. Oamenii de la timonă le-au arătat direcţia celor veniţi să-i înlocuiască. Benet a coborât scara portabilă. S-a ţinut de copastie cu amândouă mâinile şi s-a aplecat în faţă.

— Urcă, domnule.

— Te văd bine dispus în dimineaţa asta, domnule Benet.

— Poate că e doar o impresie.

— Aşa cum am început să descopăr, despărţirea…

— Te-nţeleg. Wilson! Nu scăpa din ochi afurisitele alea de vele! Ei bine, domnule Talbot, tot timpul cartului m-am gândit la cele două versuri pe care ţi le-am recitat şi le-am îmbunătăţit substanţial. Esenţa frumuseţii în orişice femeie, intens străluminată de-o magică scânteie. Nu-i aşa că-i un progres?

— Nu sunt poet.

— De unde ştii, domnule? Mi s-a spus că ai plâns când a cântat doamna East…

— Doamne Dumnezeule! Au fost simple lacrimi, lacrimi fără rost, şi nici nu ştiu cum se face că… sau ce anume… şi în plus, mă lovisem la cap!

— Dragă domnule Talbot. Când eşti pus în faţa nevoii de comunicare cu cea mai sensibilă şi gingaşă făptură, poezia e singura care îţi poate fi de ajutor. E limbajul femeilor, domnule. Iar limbajul ăsta al lor e şi al viitorului. Au început să se ridice femeile. Din clipa când vor fi înţeles că de pe buzele lor îşi iau zborul silabe de poezie, nu fragmente de proză, femeile se vor ridica în toată splendoarea lor, aidoma soarelui!

— Mă uimeşti, domnule Benet.

— Proza? O folosesc negustorii când îşi vorbesc unul altuia, domnule, e limba războiului, a comerţului şi a creşterii vitelor.

— Dar poezia…

— Proza e bună ca să-i convingi pe bărbaţi, domnule. Păi, abia ieri am reuşit să-l fac să înţeleagă pe căpitan că o mică schimbare de drum ar fi evident benefică. Ei bine, dacă i-aş fi comunicat în versuri că se înşală…

— Mă mir că mai eşti în viată.

— Ba nu, ba nu! Nu vezi că balansul navei e mai blând?

— Credeam că mă ţin mai bine pe picioare şi sunt mai bine dispus fiindcă mi-am revenit complet.

— Am ieşit cu un grad de sub vânt, iar creşterea vitezei, oricât de mică ar fi, compensează distanţa suplimentară, însă absenţa Fiinţei Preaiubite…

— Te referi la Lady Somerset.

Locotenentul Benet şi-a scos şapca de muşama şi şi-a scuturat coama blondă.

— Dar la cine?

— Am presupus, am spus eu râzând, că ai putea avea pe Altcineva în minte…

— Nu există altcineva!

— În ochii dumitale nu, însă în ai mei… Locotenentul Benet a clătinat din cap, zâmbind binevoitor.

— Nu se poate să existe.

— M-am gândit că ai avut eventual ocazia să-ti formezi o părere despre caracterul domnişoarei Chumley.

— Nu are.

— Cum ai zis?

— Nu poate să aibă. E doar o şcolăriţă, domnule Talbot.

— Domnişoara Chumley…

— Nu am păreri despre şcolăriţe. E inutil să încerci să găseşti la ele înţelegere, compasiune sau vreun alt sentiment. Se înclină după cum bate vântul, domnule. Păi, şi surorile mele ar fi în stare să plece cu primul soldat englez care le-ar ieşi în cale, dacă n-ar fi draga de mama cu ochii pe ele.

— Domnişoara Chumley nu mai e o şcolăriţă!

— E drăguţă, ce-i drept, cumsecade şi are ceva minte…

— Ceva!

— Maleabilă…

— Domnule Benet!

— Ce e, ce s-a-ntâmplat?

— Locotenentul Deverel se află la bordul lui Alcyone… E recunoscut pentru…

— Un cocosel, domnule Talbot. Nu mi-a plăcut deloc, deşi l-am văzut foarte puţin.

— Domnul Askew m-a informat… mi-a spus că Jack cel Chipeş…

— În orice caz, trebuie să-i mulţumesc că mi-a îngăduit să aleg acest exil în melancolie!

— Să-mi fie cu iertare, domnule Benet, dar de ce exil?! Pari un om fericit! Atitudinea dumitale obişnuită şi chiar expresia feţei sunt senine, domnule!

Locotenentul Benet a părut deopotrivă uimit şi revoltat. Şi-a pus şapca de muşama la loc pe cap.

— Nu pot să cred că vorbeşti serios, domnule Talbot. Eu, fericit!

— Lartă-mă!

— Dacă aş fi destul de puţin la minte, domnule Talbot, chiar în clipa asta te-aş invidia pentru situaţia în care te afli! O iubeşti pe domnişoara Chumley, nu-i aşa?

— Întocmai.

Chipul domnului Benet era ud, însă asta din cauza ploii şi a apei spulberate de vânt, nicidecum a lacrimilor. Cârlionţii blonzi îi fluturau pe frunte. Ocheanul de sub braţ părea să facă parte atât de mult din fiinţa lui, încât când l-a scos brusc şi a urcat în goană pe puntea dunetei, de parcă ar fi întins încă un braţ care până atunci rămăsese îndoit, ca picioruşul unei insecte. A îndreptat ocheanul spre orizont. A vorbit cu Cumbershum, iar timp de câteva clipe cei doi şi-au aţintit instrumentele în paralel în zare, reuşind totodată să rămână drepţi într-un mod care mi-a stârnit admiraţia. Domnul Benet şi-a strâns ocheanul si s-a întors lângă mine la carena pupa.

— O balenieră, domnule Talbot. O să ne evite chiar şi dacă o să semnalizăm că suntem în pericol.

— Dar, domnule Benet, parcă vorbeai de „situaţia în care mă aflu”!

— Păi, scrisoarea, domnule. Trebuia să ţi-o înmânez personal, dar nu te simţeai bine şi atunci i-am dat-o servitorului.

— Wheeler!

— Nu, nu. Celuilalt. Găligan nenorocit ce eşti, nu-ţi lua ochii de la orizont, că te jupoi de viu! Nici nu mi-ai semnalat nava aia!

Cuvintele au fost urlate într-o manieră foarte asemănătoare celei a căpitanului Anderson, numai că au ieşit din gâtlejul locotenentului Benet. Îşi dăduse capul pe spate şi vorbise în direcţia părţii de sus a ceea ce rămăsese din arborele mare. Apoi s-a întors şi mi s-a adresat pe tonul lui obişnuit.

— E un găgăuţă. Sper să mai stăm de vorbă şi altă dată.

M-a salutat ridicând o mână, după care a coborât scara grăbit, înainte să am timp să-i răspund. La rândul meu, m-am îndreptat aproape în fugă spre coridor şi l-am strigat pe Phillips. Acesta a venit, iar când i-am cerut scrisoarea s-a lovit cu palma peste frunte, mustrându-şi respectivul organ pentru faptul că era, cum singur a declarat, ca un ciur. Insă fusesem bolnav, iar el avusese de făcut o groază de lucruri… L-am ascultat nerăbdător, iar în cele din urmă l-am trimis să găsească misiva, pentru a cărei descoperire a pierdut destul de mult timp. Acest răgaz mi-a îngăduit să anticipez ce comori nepreţuite ar putea cuprinde! Poate că era o scrisoare lungă de la domnişoara Chumley, scrisă după bal, într-o noapte în care nu închisese un ochi! într-o recunoaştere mai sinceră decât a mea a afecţiunii nutrite pentru mine, o să-mi dăruias- că jurnalul ei. Şi acesta o să se dovedească mai franc decât al meu, care fusese cenzurat de un fel de simţ al măsurii în variantă masculină! O să dau cu ochii de tulburătoarea relatare a morţii iubitei ei

mame! O floare presată din parcul de la Wilton House, o schiţă delicios de stângace a profesorului aceluia de muzică foarte, foarte bătrân! Ah, ce ţi-e şi cu optimismul şi imaginaţia unui tânăr îndrăgostit! E o stare care te înfierbântă cu totul, la fel cum se întâmplă cu apa pe care-o pui într-o tigaie încinsă! însă deşi căutarea a durat atât de mult, mi s-a părut că Phillips mi-a adus prea devreme misiva aceea mică, subţire, pe hârtie scumpă şi atât de parfumată, încât parcă mi s-a oprit inima în loc când am înţeles cu ce aveam de-a face. De fapt, cum putusem să fiu atât de naiv şi să mă aştept la altceva decât la un bileţel de la „cea mai adorabilă femeie" a domnului Benet? Am intrat grăbit în cabină. — Ieşi afară, Wheeler! Afară cu tine! Am despăturit hârtia, iar parfumul ei a fost atât de puternic, încât parcă m-a ameţit de-a binelea. A trebuit să clipesc des ca să scap de lacrimile cuibărite sub pleoape. „Lady Somerset îi transmite toate cele bune domnului Edmund FitzH. Talbot. Lady Somerset acceptă ideea corespondenţei dintre domnia sa şi domnişoara Chumley, atâta timp cât se face sub directa ei supraveghere. Domnia sa presupune, iar domnul Talbot ar fi bine să n-o îndemne să mai facă şi altceva, că schimbul de misive are loc între cunoştinţe şi poate fi întrerupt şi suspendat la dorinţa oricăreia dintre părţi."

Oare femeia asta chiar credea că nu o să scriu, cu sau fără voia ei? Dar era ceva ia să vedem mai departe! în faţa mea pe pat se mai afla o hârtie şi mai mică. Mai mult ca sigur că fusese împăturită şi vârâtă în scrisoarea mai mare. Nu avea niciun fel de parfum, în afara izului dobândit prin contactul cu hârtia mai scumpă lângă care stătuse. Cu o nebunie si o patimă de care nu m-aş fi bănuit niciodată, mi-am apăsat-o de buze înainte s-o citesc. Apoi am despăturit-o cu degete tremurătoare. Care ar fi bărbatul sau femeia a cărei inimă va fi bătut mai repede la vederea unui asemenea mesaj şi care nu-mi va fi înţeles bucuria?

O tânără persoană îşi va aminti tot restul vieţii întâlnirea a două corăbii, rugându-se ca într-o bună zi ele să arunce ancorele în acelaşi port.

Extaz nesăbuit, până la lacrimi! Nu voi repeta promisiunile generoase, nebuneşti si spontane care mi-au ţâşnit de pe buze pe nepusă masă la gândul acelei „viziuni îndrăgite si îndepărtate". Cine avea urechi de auzit să audă. Era cu siguranţă cea mai frumoasă perioadă a vieţii mele şi nici nu voiam să fie altfel!

O tânără persoană îşi va aminti tot restul vieţii. Ea însăşi scrisese cuvintele acestea poate chiar înlăcrimată, fiindcă se vedeau şi nişte urme pe verso. Stătuse lipită de o altă hârtie cât timp cerneala fusese udă, înainte să

se presare nisip uscat. Niciun cuvânt nu putea fi citit uşor, fiindcă toate erau mânjite şi caligrafiate de-a-ndoaselea. Existau şi câteva pete. La vederea scrisorii, am simţit o apropiere desăvârşită şi pioasă faţă de autoarea ei. Ce n-aş fi dat să-i sărut cerneala rămasă pe degetele subţiri! Am pus mâna pe oglinjoară, am tinut-o în unghiul adecvat şi m-am uitat la ce fusese scris. Mintea trebuia să refacă un întreg cuvânt pornind de la o literă şi o pată, iar pe urmă să ghicească sensul cu o pasiune de care puţini învăţaţi sunt în stare! într-un târziu, am descifrat ceea ce era cu siguranţă primul vers. Greşeli cu carul şi virtuţi deloc. (Am trecut cuvântul „virtute" la plural cu de la mine putere. Nu credeam că domnişoara Chumley ar fi putut scrie ceva neN potrivit despre „virtutea" unei doamne, dat fiind că era şi ea tot femeie, şi încă una foarte tânără.)

S-a spus că pentru ele n-arfi loc Şi ori de câte ori un domn apare, Sentoarce precum floarea după soare. Iar dacă…

În acest loc, manuscrisul a devenit de-a dreptul ilizibil. Însă era un fragment încântător, scris chiar de mâna aceea. Jur că prima mea părere a fost că nici Pope n-ar fi reuşit să scrie mai bine nişte versuri din care răzbătea o ironie atât de blinda! Parcă-i auzeam vocea şi-i vedeam zâmbetul! Aidoma locotenentului Benet, şi ea era devotată poeziei. Oare nu spusese chiar el că muza era cea mai scurtă cale spre inima unei femei, sau ceva de genul ăsta?

Nu ştiu dac-o să am curajul să descriu ce s-a întâmplat imediat după aceea, întotdeauna am crezut despre mine şi, vai! pe bună dreptate că mă pricep mai bine la proză. Acum, totuşi, fără să mai stau pe gânduri şi pradă unui puternic sentiment vecin cu ruşinea, am intrat şi eu în tagma celorlalţi. Sau măcar am încercat! Era cel mai scurt drum spre inima ei, şi ce altceva puteam face pe o corabie pierdută undeva în larg, în mijlocul acestui ocean al timpului şi despărţit de tot ceea ce face ca viaţa să fie… aş spune tolerabilă, dacă n-aş avea chiar acum acest motiv copleşitor pentru care merita să trăiesc! Să trăiesc. Declar cu mâna pe inimă că până şi mişcarea scândurilor şubrezite sub picioare, dovadă a pericolului ascuns care ne pândea, a stârnit în mine doar un fel de nerăbdare faţă de lucrurile astea banale, care mă despărţeau de ceea ce doream.

Însă din singurul prilej când am căzut, cum s-ar zice, în braţele Muzei s-au născut nişte versuri elegiace scrise în latină şi greacă, asa-numitele cvintete şi sextete. Cu toate acestea… roşesc al naibii de mult când îmi aduc aminte, dar adevărul trebuie spus chiar şi acum am sentimentul nelămurit că

jurnalul ăsta trebuia să-ţi fie adresat ţie, dragul şi isteţul meu înger! Mi-am dezbrăcat hainele de ploaie, m-am aşezat la măsuţă, am sărutat misiva ei de câteva ori şi am purces daţi-mi voie să mărturisesc să scriu o Odă Preaiubitei! Ah, zău că domnul Smiles are dreptate! Suntem cu toţii nebuni! E adevărat, depun mărturie că nu poezia, ci strădania de-a scrie poezie te mai alină, oricât de puţin, pentru absenţa persoanei iubite. Reuşisem să-mi depăşesc condiţia şi vedeam lucru- rile clar, ca şi cum aş fi stat în vârful unui munte. Indiferent dacă e vorba de Dumnezeul lui Milton, Doamna Brună sau Domnul şi mai Brun al lui Shakespeare, indiferent dacă e vorba de Lesbia, Amaryllis sau Corydon, fir-ar să fie, Fiinţa înalţă spiritul într-o sferă unde singurul limbaj coerent e cel iraţional. Aşadar, pe jumătate ruşinat, simţind că nu sunt în toate minţile, însă mânaţ de o dorinţă cât se poate de adevărată, mi-am aţintit ochii asupra colii albe de hârtie, ca şi cum aş fi putut găsi acolo uşurarea şi totodată împlinirea. O cercetez acum, cu toate acele biete urme ale unei pasiuni neprefăcute pete si ştersături, corectări, variante, însemnări amănunţite ale silabelor scurte şi lungi, sugestii pentru mine sau pentru ea: în ochii celor ce înţeleg, acestea erau, cu toată stângăcia lor, adevărata poezie a pasiunii.

Candida pentru „albeaţă”, înţr-adevăr, o inefabilă albeaţă o înconjura şi o acoperea ca un nimb, exact aşa cum trebuie să arate o tânără fără prihană, a cărei frumuseţe e cunoscută tuturor, dar nu şi sieşi! Candida, ah, nimic nu se ofileşte Candidior lună, prin urmare, lumină pentru mine mea lux vector e un călător, nu, nu, fără vechituri şi vorbe-atât de triste, puella, nympha, virgo… Nu cumva există şi forma nymphe?

Si iată că, deodată şi de nicăieri, a prins contur un hexametru!

Candidior luna mea lux O vagula nymphe!

Dar nymphe nu înseamnă „mireasă”? N-are importan- x ta. Apoi: Pelle mihî nimbos ei mare mulce precor penta- metrul mi-a venit în minte pe nerăsuflate, însă nu mi-a plăcut, nu avea muzicalitate, era necizelat si monoton.

Marmora blanditiis aşa mai mergea. Prin urmare:

Marmora blanditiis fac moderare tuis! Ba nu moderare mihâl

Iată că aveam un hexametru si un pentametru cu alte cuvinte, un cuplet elegiac. Pentru câtva timp, am avut im- presia că efortul nu îmi epuizase cunoştinţele de latină, ci capacitatea de-a inventa. După ce-o implorasem pe domnişoara Chumley să ia aminte la întinsul mărilor, nu prea îi rămânea de făcut decât…

Nu. N-o să ating imaginea aceea a inocenţei nici măcar cu cea mai vagă aluzie la pofta trupească!

Dacă o să ajungem pe uscat şi dacă, la un moment dat, în viitor, o să recitesc registrul ăsta dacă o să-l recitim împreună, ah, cât de mult mi-o doresc! Să cred oare că lucrurile pe care le-am aşternut pe hârtie sunt purul adevăr? Căci abia când m-am lăsat în scaun şi am ieşit din tensiunea care îmi însoţise strădaniile poetice mi-am adus aminte că latina nu figura pe lista numeroaselor cunoştinţe pe care mi le împărtăşise domnişoara Chumley! Trebuia să fie ori în engleză, ori deloc, fiindcă franceza mea nu se putea ridica la pretenţiile scrierii de versuri!

Mai aprinsă decât luna, domniţă rătăcitoare, Farmecele ţi le-mprăştii pe această dalbă mare!

Transpuse în engleză, primele mele eforturi lirice s-au dovedit destul de anemice. Am citit multă poezie la vremea mea, silindu-mă să înţeleg o latură a vieţii pe care o credeam apropiată de mine graţie remarcabilei temeinicii a propriei minţi şi firii mele cumpănite! Mi-am îngrămădit în memorie versurile altora şi „le-am stivuit în cală”, cum se spune în marinează, de parcă simpla lor prezenţă cantitativă ar fi însemnat ceva. Şi iată-mă acum, la primul licăr al unui motiv adevărat şi conştient, la discreţia sorţii care mă obliga să lipesc laolaltă elementele unei limbi moarte, când doar una vie mi-ar fi fost de folos. Efectul era uşor de sesizat citind versurile în latină. Abia acum am înţeles cu adevărat constrângerile prozodice pe care le acceptasem cu atâta nepăsare şi fără cea mai mică intenţie de-a face vreo schimbare…

— Nu, nu, domnule Talbot. Versurile sunt redactate conform regulilor, însă n-ar fi putut fi scrise nici în ruptul capului de Properţiu!

M-am lămurit şi cu regulile. Cât de mişcat am fost înţelegând acum că poezia presupune o vrajă. Avem de-a face cu o nebunie, însă cu una de esenţă divină.

Şi cum învaţă torţele să ardă!

E cu neputinţă, e lipsit de noimă, dar aşa se întâmplă când vocea limpede, însă şovăitoare a fiecărui tânăr neghiob care a fost fulgerat de patimă îşi distruge şi îşi repudiază toate convingerile anterioare. Şi haideţi să adăugăm în josul versurilor Edmund Fitzhenry Talbot, MAGISTER ARTIUM!

Era evident că îmi epuizasem argumentele poetice. Abia pe urmă am mai făcut o descoperire din cauza căreia am început să râd ca prostul, îi cerusem domnişoarei Chumley să ia aminte la întinsul mărilor, când biata fată

suferea şi mai rău decât mine de mal de meri La rândul ei, cred că n-ar fi nimerit-o mai rău nici dacă şi-ar fi dedicat versurile lui Şir Henry! Mi-am îndreptat iar atenţia asupra hârtiuţei primite de la ea şi am învăţat imediat pe de rost propoziţia scurtă pe care o conţinea. Am întors-o pe verso şi am recitit cele câteva cuvinte pe care le descifrasem cu atâtea eforturi.

Privirea mi-a fost atrasă de alte câteva cuvinte. Acestea nu fuseseră scrise cu cerneală, ci imprimate pe pagină, iar acum, ca şi cum ar fi vrut să se joace cu mine, dispăruseră imprimate chiar printr-o altă pagină, cu un condei cu vârful de plumb sau de argint, motiv pentru care deveneau vizibile doar dacă hârtia era ţinută într-un anumit unghi faţă de lumină:

El a părăsit corabia iar eu

Cine părăsise corabia? Singurii oameni care plecaseră de la bordul ei fuseseră Wheeler şi… Benet! Era oare… putea să fie… fusese cumva…l

Benet era arătos. Mult mai arătos decât mine. În plus, era poet, iar părul lui… pielea foarte albă… vioiciunea aceea…

O fată impresionabilă, maleabilă şi lipsită de orice altă perspectivă, în afara căsătoriei!

Am sărit în picioare. Era o orbire de moment! Nimic mai mult! Cu toate acestea, înainte de-a abandona şi de-a da uitării acest episod lamentabil, mai exista o persoană care putea face lumină în această situaţie. M-am dus repede pe puntea superioară. Norii se ridicaseră, iar noua direcţie sugerată de domnul Benet îngăduia navei să aibă un ruliu şi un tangaj puternice, însă mult mai regulate. Orizontul era de un albastru intens, modelat în rotunjimi delicate, ca şi cum ar fi fost ajustat cu o pereche de foarfece. Domnul Benet însuşi se întorsese din locul unde „îmbucase ceva”, iar acum stătea lingă arborele mare şi vorbea cu un marinar. Corabia părea împodobită cu funii, parâme şi întinzătoare de şart care se aflau în marea lor majoritate pe teugă, unele coborând însă spre părţile inferioare ale navei. Domnul Benet şi-a terminat discuţia, s-a întors, m-a văzut şi s-a apropiat de parapetul dunetei, alergând uşor, după cum avea obiceiul. Părea extrem de fericit.

— Totul merge bine, domnule Talbot. În curând o să putem face o încercare cu parâma de dragare, iar pe urmă o să folosim parâmele de strângere ale domnului Summers.

— Domnule Benet, vreau să stau de vorbă cu dumneata despre o problemă foarte serioasă.

— Ei bine, domnule, îţi stau la dispoziţie.

— Ai spus „şcolăriţă”…

— Zău? îmi pare rău, domnule Talbot, dar mintea mea e prinsă cu parâma de dragare, dacă mă-nţelegi. Am vorbit cumva de surorile mele?

— Nu, nu.

— Aha, mi-am adus aminte! Mi-ai cerut părerea despre tânăra Marion, aşa-i? E total necultivată, domnule, cum de fapt sunt toate. Recunosc însă că e fată bună şi dispusă să înveţe. Iar între noi, bărbaţii moment în care locotenentul Benet a aruncat un ochi în jur —, dacă micuţa

Marion nu şi-ar fi ţinut de vorbă „unchiul", cum îi zice lui Şir Henry, ca să i se plângă de felul cum se legăna corabia cred că voia să se mai strângă din pânze mărturisesc că aş fi fost într-un pericol mult mai mare de-a fi prins în flagrant delict decât fusesem iniţial!

— A ştiut! A înţeles! O legătură vinovată!

— Era obişnuită să ne acopere.

Dinspre scara de tambuchi ce dădea spre cabina căpitanului s-a auzit ceva care putea fi considerat un urlet moderat. Locotenentul Benet i-a răspuns la fel de vesel şi de prompt cum îmi răspunsese şi mie.

— Imediat, domnule!

Şi-a dus mâna la frunte, mi-a oferit acel salut al mării care câştigă atât de repede teren acum, iar apoi a pornit în goană, bine dispus şi vioi ca de obicei, spre puntea care se înclina.

Am ridicat şi eu mâna. Peticul de hârtie cu mesajul de la domnişoara Chumley mi-a scăpat printre degete, urcând în văzduh, învârtindu-se de câteva ori şi lipindu-se cu un tremur uşor de unul dintre şarturi, îmboldit de o pasiune necontrolată, m-am hotărât să-l las să se ducă ducă-se! însă fără să i se ordone, unul dintre marinari a lăsat din mâna coada de curăţat puntea, s-a căţărat sus la fel de sprinten cum ar fi făcut-o şi domnul Benet şi mi-a adus hârtia înapoi. Oare cum de plăsmuisem o fantasmă din nimic? Şi cum se face că fantasma aceea devenise cel mai important lucru din lume? Ajunsese să mă facă pe mine, om întreg la minte şi cu scaun la cap, să comit veritabile acte nebuneşti versificări, aflarea unor adevăruri nedorite din gura unor oameni de genul locotenentului Benet… Păi, nu era exclus (iar asta a însemnat încă o picătură de otravă adăugată celorlalte) ca Marion să-i fie devotată chiar lui, iar el să nu-şi dea seama din cauza necugetatei obsesii pentru o femeie suficient de vârstnică să-i fie mamă!

— Afară cu tine, Wheeler! Ce dracu', omule, chiar trebuie să mă împiedic peste tot de tine?

— Domnule.

— Şi oricum, pe partea asta a coridorului ar trebui să servească Phillips!

— Nu, domnule, cu respect. Secundul a fost de acord ca, dacă mă înţeleg cu Phillips, aranjamentul să fie valabil până vă mutaţi la loc în cabina dumneavoastră.

— Fir-ar să fie, te-ai făcut prea şmecher ca să te mai suport!

Am ieşit în grabă din cabină, am fost la un pas de-a mă lovi cu capul de arborele artimon si l-am strigat pe Phillips. Lucru inutil, întrucât acesta tocmai străbătea cu grijă coridorul, îndreptându-se spre salon şi ţinând în mâna o mătură.

— Phillips, poţi să începi din nou să mă serveşti. Omul şi-a făcut ochii roată prin salon preţ de o clipă.

— Pot să vă spun un secret, domnule? Aici a murit, domnule.

— Pe Dumnezeul meu, omule, au murit o mulţime de oameni pe vechitura asta de corabie.

Phillips a dat încet din cap, căzând pe gânduri.

— Da, domnule, dar Colley era latinist.

Cu acestea spuse, şi-a dus mâna la frunte, a salutat şi a ieşit cu mătura din salon. Am rămas pe loc, pradă nedumeririi. Era din ce în ce mai clar că domnul Smiles avusese dreptate, încă unul care nu era în toate minţile. Wheeler părea în aceeaşi situaţie. Am avut apoi revelaţia faptului că era posibil ca eu însumi să completez trioul. Orizontul parcă şi-a dezvelit colţii spre mine, după care a dispărut. Aveam sentimentul că înnebunisem. Şi eu eram tot latinist, şi poate că tocmai duhul neliniştit al lui Colley, dând târcoale corăbiei ca un miros urât, ne silise să ne ţinem gura si ne făcuse să alunecăm absurd pe tărâmul fanteziei!

Am intrat ţanţoş în salon, l-am strigat pe Bates şi mi-am asigurat încă o provizie de coniac. După aceea am mai mâncat nişte carne rece de vită şi, încă o dată, aidoma unui muritor ce-şi înfulecă prânzul la umbra unui gard, am fă- cut economie de bucate pe seama murăturilor cu care mi-am pătat până şi lenjeria. Oldmeadow, tânărul ofiţer de armată, a luat masa cu mine, după care ţin minte că am purtat o discuţie încâlcită despre sensul vieţii. S-a chercheh’t de-a binelea, bietul de el, nefiind la fel de tare de cap ca mine. După ce l-am ajutat într-un târziu să ajungă la el în cabină, m-am împiedicat şi ne-am întins amândoi cât eram de laţi pe duşumea. Mi-am oblojit un cot învineţit în cabina mea câteva minute („asta-i tot, Wheeler”) şi nu m-am împotrivit nici măcar când s-a oferit pentru prima oară să mă urce în pat. Totuşi, aşa ameţit de băutură cum eram, am intrat în vorbă cu el, făcându-l

să-mi elucideze motivul misterios pentru care ţinea morţiş să-mi bântuie cabina. Nu dăduse niciun fel de informaţii despre Billy Rogers, însă membrii echipajului credeau că trădase, îşi puseseră în gând să-i vină de hac, dacă nu avea grijă să se ţină prin preajma gentlemenilor. Fusese o neînţelegere, fireşte. Nu, nu-l aruncaseră peste bord. Adevărul era că alunecase singur, îşi pierduse echilibrul. Nu acuza pe nimeni. Şi chiar credeau ofiţerii că o să se scufunde corabia? Indiferent care ar fi situaţia, ştia foarte bine ce avea de făcut…

Sunt foarte indignat la gândul că, în ciuda educaţiei mele alese, nu m-am purtat cu acea circumspecţie recomandabilă chiar şi în relaţiile cu servitorii cei mai devotaţi şi mai demni de încredere. Ba chiar am căzut la un soi de învoială n-avea decât să mă „bântuie” prin simpla lui prezenţă acolo, cu condiţia să-mi spună ce i se întâmplase de fapt lui Colley! A fost de acord, rugându-mă însă să nu mai transmit nimănui ceea ce urma să-mi spună atâta timp cât se mai afla la bord. Informaţiile au fost de aşa natură încât nu am de gând nici măcar să le consemnez în acest jurnal.

*

15

Am ieşit devreme din cabină pe puntea centrală, după ce fusesem trezit de strigătele care veneau de afară.

— Aveţi grijă la capătul trăgător! Atenţie la palane, Rogers!

După care, de undeva din faţă, a venit şi răspunsul, sub forma unui strigăt:

— Puneţi-o jos pe toată, cu grijă!

Şi iată că o vedeam cât se poate de clar de la prova tribord: Alcyonel Rămăsese complet fără catargele care pluteau în jurul ei, în timp ce pânzele albe erau întinse pe suprafaţa apei, iar marinarii trăgeau de parâme şi se îndemnau cântând. Melodia pe care-o îngânau a ajuns limpede până la noi peste ape.

„Unde-ai fost toată ziua, Billy Boy?”

Am făcut ce-am făcut şi ne-am apropiat de ea, bord lângă bord. Mateloţii noştri aveau o dexteritate miraculoasă în ce priveşte reducerea velaturii.

— Strânge rândunica acolo!

Şir Henry urcase deja pe şarturi şi pe ceea ce mai rămăsese din arborele artimon.

— Anderson, vezi ce-i aici? Afurisitul ăla de secund ne-a băgat în rahat. Şi doar i-am zis: Bellamy, ai grijă de vela mare sau rămânem fără catarge.

Şi iată că Ea se afla pe punte, cu braţele întinse! Lacrimi de bucurie îi brăzdau obrajii! S-a apropiat de mine! Ne-am contopit…

Era domnişoara Granham. Nu avea corset şi m-am luptat cu ea, dar n-am reuşit să scap. Nu-i de mirare că oamenii de pe ambele corăbii râdeau, iar eu eram dezbrăcat…

Era dimineaţă, iar Wheeler stătea lângă patul meu, ţinând în mână o ceaşcă de cafea.

— E destul de caldă, domnule.

Simţeam că-mi pocneşte capul şi îmi era rău de la stomac. Wheeler îşi coborâse modest privirile, cum îi sade bine unui servitor. Am deschis gura ca să-i spun să iasă, dar apoi m-am răzgândit. M-a ajutat să mă îmbrac, dar m-am bărbierit singur. Mişcarea navei era regulată. L-am lăsat pe Wheeler să facă ordine în cabină şi m-am îndreptat spre salonul pasagerilor. Domnul Bowles se afla deja acolo. Şi-a cerut scuze pentru absenţa de la întrunirea comitetului, deşi, sincer să fiu, uitasem că se organizase o asemenea şedinţă. Mi-a spus că domnul Prettiman avea dureri mari şi că domnul Pike

era foarte preocupat de starea în care i se găseau copilele. Am scos puţine cuvinte, mulţumindu-mă cu un mormăit, unde mi s-a părut indicat. Am avut impresia că domnul Bowles (un om destul de inteligent, care cred că ne va fi de folos o dată ajunşi la Sydney Cove) înţelesese că nu prea aveam chef de vorbă. De la el am aflat că ratasem o interesantă manevră marinărească. A fost un motiv în plus ca să-mi pară rău că mă îmbătasem criţă, iertată să-mi fie exprimarea neelegantă. Mi-ar fi plăcut să urmăresc operaţiunea efectuată de locotenentul Benet sau cu aportul său! Cât timp Oldmeadow şi cu mine ne văzuserăm de băutură, acesta contribuise la grearea unei părţi a navei care nu mai fusese greaţă până atunci! Echipajul a manevrat „o parâmă de dragare pe coordonate longitudinale", în felul ăsta, marinarii au îndepărtat ierburile din „zona moartă a chilei". A fost un lucru propus şi inventat de domnul Benet. Din informaţiile primite, operaţiunea s-a dovedit extrem de migăloasă, implicând „virarea şi legarea" simultană a parâmei, precum şi o „unduire pe sens axial" care la rândul ei a reclamat o veritabilă orchestrare a celor aflaţi la bordul navei, sub bagheta şi ordinele prietenului meu, locotenentul Summers. Această informaţie a aruncat lumină asupra unei observaţii pe care o făcusem pe când stăteam şi beam cu Oldmeadow în salon. Căci uitându-mă din când în când pe geamul de la pupa, văzusem cel puţin de două ori un ghem de ierburi închise la culoare (care nu semănau cu ierburile verzi aflate pe linia de plutire) rostogolindu-se şi rămânând în siajul navei. M-am gândit cu oarecare invidie că, în cazul în care continua aşa cum începuse, domnul Benet avea să termine călătoria la conducerea corăbiei!

Când am asimilat toate informaţiile de la domnul Bowles, mi-am dat seama că începusem să simt ceva mai puternic decât mişcarea navei şi că aveam nevoie de o gură de aer curat! Prin urmare, m-am îmbrăcat cu hainele de ploaie şi m-am dus pe puntea superioară, iar de acolo la postul meu de observaţie obişnuit, lângă parapetul dunetei. Corabia părea în continuare împodobită cu funii, dar de data asta numai în faţă. Am văzut grupuri de marinari si de ofiţeri de ocazie lângă singura parâmă întinsă pe teugă şi greaţă cu un întinzător de şart. Când vine vorba de funii, te gândeşti de obicei la cele folosite la fixarea învelitorii unei căpiţe de fân sau la refacerea unui acoperiş, însă ceea ce am văzut acum era cu totul altfel. Era o funie noduroasă, împletită şi răsucită într-un mod curios, cu o înfăţişare pe care nu pot s-o numesc altfel decât „dinţată", întinzătoarele de şart erau dispuse la intervale foarte mici şi se părea că fiecare fusese dat în grija a doi

oameni. Am înţeles mai bine cât de grea era operaţiunea abia când am văzut că trebuia efectuată trecerea parâmei dintr-o parte în alta a navei, dar totodată pe sub bompres şi prin saborzii de furtună situaţi în stânga şi în dreapta punţii superioare. Aparent era uşor să cobori parâmă, dar nu şi s-o tragi pe axa longitudinală, lucru pe care-l făceau sau încercau să-l facă marinarii. Mişcarea navei mai mult îi stânjenea. Am pornit de-a lungul parapetului bordului dinspre vânt ca să cercetez operaţiunea mai îndeaproape, însă domnul Benet a apărut dinspre pupa, s-a oprit şi mi s-a adresat direct.

— Cred că nu ai ce să cauţi aici, domnule!

— O să mă-ntorc după ce-o să-mi satisfac curiozitatea şi după ce vântul o să înlăture efectele băuturii de azi-noapte. Îmi propun să nu mai beau niciodată.

— Qui a bu, boira.

— Pe toţi dracii, domnule Benet, vorbeşti franceza de zici c-ai supt-o la sân. Un englez n-ar face aşa. Însă, revenind la subiectul şcolăriţelor…

— O, Doamne. Nu, te implor, domnule Talbot. Cred că tragem nădejde la încă două noduri. Ai observat ce mare e diferenţa după ce-am îndepărtat ierburile de lângă chilă? Am apreciat-o la un nod bătut pe muchie, deşi domnul Summers nu e de acord. O să vedem la amiază, fireşte. E din cale-afară de prudent, nu? Căpitanul Anderson a fost de acord cu mine. Mi-a şi spus: „Un nod întreg, domnule Benet. O să te trec în jurnalul de bord.”

— Meriţi felicitări.

— Înainte de-a părăsi serviciul pe mare şi de-a mă dedica în întregime condeiului, sper să arăt marinei că nici inteligenţa nu e de dispreţuit, domnule, şi că virtutea nu este privilegiul ofiţerilor superiori.

— Apropo de virtute…

— Te rog să nu începi iar, domnule. L-am suportat destul pe Şir Henry, care mi-a repetat până la exasperare ce părere are despre subiectul ăsta. Iar distanţa care mă desparte de el e singura mea consolare pentru distanţa care mă desparte de Ea!

Domnul Benet a scos un suspin, în timp ce eu am continuat:

— Domnişoara Chumley… Domnul Benet m-a întrerupt.

— Ai vreo soră, domnule Talbot?

— Nu, domnule.

Domnul Benet nu a spus nimic, mulţumindu-se să dea grav din cap, ca şi cum ar fi obţinut o confirmare. Gestul şi cuvintele care l-au precedat erau

atât de criptice, încât n-am ştiut ce să răspund.

— Iar acum, domnule, cred că trebuie să te întorci la parapetul dunetei. În scurt timp pasagerii n-or să mai aibă ce să caute pe-aici.

Charles Summers a strigat de la castelul prova.

— Domnule Benet! După ce termini conversaţia, fii amabil şi întoarce-te la locul dumitale. Te aşteptăm.

Am coborât şi m-am ţinut de balustrada aflată la capătul coridorului. Scena care mi se înfăţişa privirii nu era deloc interesantă, ci mai degrabă confuză. Cumbershum se pare că se ocupa de un bord al teugii, iar domnul Benet de celălalt. Charles Summers coordona întreaga operaţiune. Mai mulţi marinari stăteau aliniaţi lângă copastie în partea aceea a navei, aplecaţi puţin cu toţii şi cu feţele îndreptate în direcţia opusă celei din care veneam eu. Am avut impresia că o bună parte dintre eroii noştri mânjiţi cu smoală vomitau peste bord. De fapt, am presupus că ţineau parâma care avea să-i ajute să cureţe ierburile de pe cocă. Chiar când mi-am dat seama de lucrul ăsta, Summers a ordonat pe un ton răstit:

— Daţi-i drumul!

Bărbaţii aliniaţi de-a lungul copastiei s-au îndreptat din şale. Benet şi Cumbershum au început să strige, iar grupurile de marinari aflaţi în subordine au prins să se mişte ritmic. Nu pot să descriu mai bine ce făceau, fiindcă în clipa aceea nici eu nu am înţeles. Acum, ţinând cont că a mai trecut ceva timp şi m-am mai deşteptat, cred că trăgeau de parâma de dragare, mişcând-o ca pe un ferăstrău, în rest, nu prea se mai întâmpla mare lucru. M-am întors şi mi-am ridicat privirea spre pupa. Se părea că ofiţerul de navigaţie, domnul Smiles, era de cart, împreună cu tânărul domn Taylor, care îl însoţea ca un căţeluş. Domnul Taylor făcea impresia că era mai supus ca de obicei Şi poate că asta se datora faptului că, la doi paşi mai în- colo, lângă partea din faţă a dunetei, se afla căpitanul, cu mâinile împreunate la spate şi cu picioarele răşchirate cât mai mult cu putinţă. Asista în tăcere de pe puntea dunetei la operaţiunea care avea loc dedesubt.

La castelul prova s-a produs o agitaţie bruscă. Se părea că membrii grupului lui Cumbershum căzuseră claie peste grămadă, iar şeful lor putea fi auzit înjurându-i în timp ce-şi ocupau poziţiile iniţiale. A urmat o pauză îndelungată. Unul dintre capetele unei funii indispensabile operaţiunii le scăpase din mână, aşa că trebuia reluat totul de la început. Locotenentul Benet avea o discuţie în contradictoriu cu Charles Summers, care nu părea din cale-afară de fericit. Am avut impresia că figura lui, de obicei arsă de

soare, era mai palidă ca altădată poate de mânie. Teuga s-a transformat într-o încâlceală de funii şi scripeţi, printre care oamenii făceau nişte lucruri pe care sunt sigur că le pricepeau. Aveam destul de mult de aşteptat. M-am întors şi m-am urcat pe puntea dunetei, unde căpitanul mi-a primit salutul dacă nu cu amabilitate, cel puf in fără o ţâfnă făţişă.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan. Deşi nu prea cred c-o să fie o zi la fel de bună! Spuneţi-mi, ce face echipajul?

Preţ de câteva clipe am crezut că n-o să-mi răspundă. Apoi însă a deschis gura şi a şoptit ceva. Mi-am dat seama că nu avea secrete faţă de nimeni şi că atitudinea asta flegmatică era într-un fel rezultatul faptului că nu-şi deschisese gura posomorită mai mult decât era normal la o fiinţă omenească. S-a apropiat de copastie, a tras un scuipat în apa mării, iar pe urmă s-a întors şi s-a oprit lângă mine, fără să mă privească.

— Pregătesc parâma de dragare.

Păi, asta ştiam şi eu! Dar se părea că trebuia să scot unul câte unul de la el toate detaliile acestei interesante operaţiuni.

— Cum puteţi fi sigur că funia atârnă suficient de mult în josul navei? Probabil că există multe zone inaccesibile.

Deschisesem gura fără să vreau!

— Există, într-adevăr, domnule Talbot, deşi partea de sub apă a oricărei nave are secţiunea aproape semicirculară. Insă ofiţerii grijulii îşi frământă mintea până găsesc o modalitate de depăşire a acestor dificultăţi. Parâma de dragare poate fi manevrată din mai multe direcţii, nu numai dintr-o parte în alta, ci si de la un cap la altul. Domnul Benet a propus un plan care credem c-o să dea roade. Folosirea parâmei de dragare în larg şi în timp ce nava se deplasează este extrem de neobişnuită. De fapt, nici nu ştiu de câte ori a mai fost încercată până acum. Însă dată fiind situaţia în care ne aflăm… domnul Benet a reuşit deja să îndepărteze ierburile de lângă chilă, ceea ce mi se pare o realizare unică.

— Aţi profitat de pe urma schimbului de ofiţeri. Căpitanul Anderson m-a privit chiorâş pentru o clipă, însă mi s-a părut că invitaţia de-a continua să vorbească despre favoritul lui a fost irezistibilă.

— Cred că domnul Benet a hotărât să facă lună pe corabie, cum n-a mai fost de la primul drum, domnule Talbot. O să avem mai multe parâme transversale şi longitudinale, ridicate cu ajutorul capetelor de vergă. Domnul Benet e un marinar adevărat, domnule, şi se pricepe la toate funii, scripeţi, tende, absolut orice. N-ai ce să-i reproşezi domnului Benet,

domnule. Şi nici n-o să-l vezi vreodată cu lanţuri de ancoră sau cu parâme metalice!

— În momentul ăsta văd că foloseşte destule parâme. Nici n-am ştiut că aveam atâtea la bord.

— Dacă un căpitan nu poate face un anumit lucru având ofiţeri de nădejde, funii, tende, şcondri si un echipaj dispus să tragă, înseamnă că lucrul ăla nu se poate face!

— Mă rog, domnule căpitan, nu vreau să vă contrazic. Domnul Benet este un tânăr foarte energic şi trebuie să mă încred în părerea domniei voastre despre calităţile lui marinăreşti.

Căpitanul a vorbit cu o evidentă însufleţire.

— O să ajungă departe!

— În orice caz, vorbeşte franceza exact ca la Paris.

— E firesc, domnule. Părinţii lui sunt emigranţi.

— Desigur că înfăţişarea şi felul lui de-a fi sunt foarte plăcute. Părul blonziu şi o piele rezistentă la efectul sării e un veritabil Adonis marin.

Căpitanul m-a privit cu răceală, încercând la rândul lui să pronunţe numele cu pricina.

— Adonis. Acum te rog să mă scuzi, domnule Talbot. Sunt ocupat.

Dumnezeule mare, individul chiar credea că-mi făcuse vânt!

— Nici prin cap nu-mi trece să vă reţin, domnule căpitan. Sunt profund interesat de ceea ce faceţi.

Drept răspuns, căpitanul Anderson a scos un mârâit discret, a făcut un pas spre partea din faţă a parapetului şi s-a prins de el cu ambele mâini, de parcă ar fi vrut să-l folosească în loc de măciucă. Şi-a ridicat privirea spre marginea de învergare şi a urlat la domnul Taylor, care la rândul lui a sebs un soi de scheunat în direcţia timonierilor. Aceştia s-au uitat întâi la marginea de învergare, iar pe urmă la habitaclu, după care şi-au trecut cu toţii tutunul de mestecat dintr-o parte în alta a gurii şi au mişcat o dată timona, fără ca asta să afecteze în vreun fel mersul corăbiei, din câte mi-am dat seama. Am continuat să privesc operaţiunea de la castelul prova. Manevra decurgea foarte lent, şi chiar şi căpitanul a renunţat după un timp şi a început să şonticăiască încolo şi-ncoace pe partea dinspre babord a punţii, nesocotind ruliul şi tangajul cred că ar trebui să spun arcuirea şi contraarcuirea într-un mod ce amintea de anii în şir petrecuţi făcând acest lucru. Am avut convingerea că ar fi fost capabil, în eventualitatea răsturnării navei ferească-ne Dumnezeu de aşa ceva! —, să păşească gânditor peste

bord în momentul rostogolirii, urmărindu-i mişcările, iar apoi şonticăind înainte şi înapoi de-a lungul chilei. Şi după aceea probabil că ar fi aşteptat ca locotenentul Benet să pună în funcţiune o îmbârligătură de funii, scripeţi, şcondri şi tende ca să readu- că nava pe linia de plutire. Si el, şi certitudinile lux semănau foarte bine cu mişcarea cerului înstelat.

Micuţul Pike începuse să urce scara. Chipul îi era brăzdat de lacrimi. Vântul i le-a şters de pe obraji, însă din ochi i s-au prelins altele. S-a apropiat împleticindu-se, s-a ciocnit de mine, m-a ţinut strâns cu amândouă mâinile şi a început să plângă, ţinându-şi capul în dreptul stomacului meu şi vorbind în şoaptă.

— Phoebe! Of, micuţa mea Phoebe…

— Sfinte Dumnezeule! A murit?

Căpitanul s-a oprit din mers, apropiindu-se rapid şi coborându-şi privirile spre Pike.

— Cine a murit?

— Au spus că e pe moarte. Of, micuţa mea Phoebe!

— Dânsul este domnul Pike, domnule căpitan. Phoebe e fetiţa lui. Vino-ţi în fire, Pike!

— Cine-a spus că fata dumitale e pe moarte, domnule? Pike s-a smiorcăit şi a sughiţat.

— Doamna Pike, domnule, şi domnişoara Granham.

— Asta-i bună, Pike, am intervenit. Ştii bine că niciuna nu-i doctoriţă! Doar ţi-am povestit despre fraţii mei mai mici, nu? Mereu în războaie şi…

— Ce vrei să fac pentru fiica dumitale, domnule Pike? Pike s-a eliberat din strânsoarea mea, s-a clătinat şi şi-a încleştat mâinile pe copastie.

— Dac-aţi putea micşora cât de cât balansul, domnule căpitan! Vedeţi dumneavoastră, asta le vine de hac…

Căpitanul Anderson i-a răspuns pe un ton care, raportat la felul lui de-a fi, era de-a dreptul amabil.

— Este imposibil, domnule Pike. Nu pot să-ţi explic motivele, însă crede-mă că nicio putere pământeană n-ar fi în stare să oprească balansul navei.

Am tăcut tustrei. Pike s-a murdărit pe faţă, încercând să şi-o şteargă cu o mânecă, după care s-a scurs încet şi plin de tristeţe sub punte.

Acesta a fost momentul când mi-a venit ideea!

— Domnule căpitan!

Însă căpitanul îşi aţintise din nou privirile undeva înainte.

— Domnule căpitan! Domnule căpitan! Nelson…

Căpitanul s-a întors şi, scoţând un şuierat în toată regula printre dinţi, a trecut grăbit pe lângă mine şi a dispărut în josul sacrosanctei scări personale de tambuchi, unde eu nu aveam voie să ajung!

— Fir-ar a dracului!

Căci era o idee bună, eram sigur! Am coborât anevoie scara în urma lui Pike, m-am apropiat în grabă de uşa cabinei lor… şi am ezitat! Nu-mi stătea în obicei să ezit, dar de data asta am făcut-o. Am ridicat mâna ca să bat… iar apoi am lăsat-o pe lângă corp. Însă biata copilă se găsea într-o situaţie cumplită! Am deschis uşa pe furiş.

Sora ei stătea la un capăt al patului, sprijinindu-se pe nişte perne de culoarea granitului. Ciupea de obrăjori o păpuşă zdrenţuită şi mi-a aruncat o privire nesuferit de mohorâtă. Doamna Pike şi domnişoara Granham erau aplecate deasupra celuilalt capăt al patului. Am deschis gura ca să-mi explic ideea, însă n-am apucat să scot niciun cuvânt, fiindcă probabil că domnişoara Granham a auzit sau a simţit ceva. S-a întors spre mine era să spun „asupră-mi” cu repeziciune şi m-a privit ţintă. Chipul parcă i se descărnase, iar ochii i se înfundaseră în orbite.

— Plecaţi, domnule Talbot. Nu spuneţi nimic.

Era un ordin rostit pe un ton inflexibil, care l-ar fi intimidat chiar şi pe Anderson. Mi-am dat seama că închisesem uşa fără să fiu atent la ce făceam. M-am îndreptat prudent spre salonul pasagerilor. Domnul Pike se afla deja acolo, sub geamul de la pupa. Din când în când se mai smiorcăia, însă în rest era calm. Mi-am adus aminte de singurul om de pe corabie în care aveam deplină încredere. Am plecat grăbit, am alergat riscant pe puntea care sălta ameninţător şi l-am prins de braţ pe Charles Summers.

— Charles, trebuie să vorbesc cu tine…

— Edmund! Domnule Talbot!

— Copilul lui Pike… Nelson…

— Domnule Talbot, asta le-ntrece pe toate! întoarce-te în cabină, sau pun pe cineva să te ducă!

— Charles!

Şi-a smucit braţul din strânsoarea mea şi a început să dea nişte ordine apăsate.

Am făcut cale întoarsă, ţinându-mă de partea dinspre vânt a copastiei.

Ideea mea era bună. Nelson, care suferea intens de mal de mer, dormea de obicei într-un pătuţ care fusese atârnat ca un hamac. Ar fi trebuit să se

întindă un alt hamac mai mic pentru fetiţă, iar ea ar fi stat acolo fără grijă, aşa cum făcea etern ameţitul domn Gibbs în sala armelor! Asta i-ar fi putut aduce odihna atât de necesară şi poate chiar i-ar fi permis să doarmă şi să mai prindă puteri. M-am gândit atunci că, dacă l-aş putea aborda pe domnul Benet însă acesta era prins acum între funii şi comenzi. Cu toate acestea, nu m-am întors în cabină, aşa cum îmi ordonase Charles, ci am mai zăbovit niţel în preajma parapetului, ca să văd cum se desfăşura operaţiunea, însă treaba mergea foarte încet. Prin urmare, m-am înapoiat într-un târziu în cabină şi l-am găsit pe inevitabilul Wheeler frecând podeaua cu o cârpă şi prefăcându-se că şterge apa de mare care însă acoperea imediat la loc duşumeaua, venind de pe coridor.

— Ieşi afară, Wheeler!

Uitasem de învoiala făcută la beţie, aşa că ordinul ăsta devenise ceva obişnuit, în loc să se conformeze, Wheeler s-a ridicat din genunchi, cu cârpa în mână, şi s-a apropiat de mine, întrebând în şoaptă:

— Se mişcă şi mai rău, nu-i aşa, domnule?

— Nu eşti în toate minţile, Wheeler. Acum ia-ţi tălpăşiţa!

— Nu pot să mă înec, domnule. Zău că nu mai pot încă o dată!

Omul părea calm, în ciuda bazaconiilor pe care le debita. N-am ştiut ce să-i răspund şi am mormăit ceva la în- tâmplare. Am rămas amândoi pe loc, iar el a continuat să mă privească ţintă, animat de o dorinţă arzătoare şi poate chiar de speranţă, însă ce putea să facă „lordul Talbot”?

Clopotul de navă a bătut, urmat de îndată de tot felul de zgomote, pretutindeni pe corabie strigăte şi paşi apăsaţi acolo unde se schimba cartul. Wheeler s-a întors oftând din toţi rărunchii şi a plecat. Să fii neputincios în faţa unui om aflat atât de limpede la ananghie! Pe de altă parte, să ai o idee cu adevărat preţioasă şi să nu ţină nimeni seama de ea! Să vezi că nava nu se scufundă, ci se descompune! Şi pe deasupra să constaţi că şi unii oameni Charles Summers, Wheeler, domnul Gibbs dădeau impresia că se schimbă, modelaţi parcă de aceleaşi forţe! Tot ce prevăzusem sau plănuisem în zilele acelea îndepărtate din Anglia, când mi se adusese la cunoştinţă ce urma să fac, mi se părea acum o ghiceală copilărească, depindea întru totul de modul în care depăşeam sau nu actualele primejdii şi putea foarte bine să fie zădărnicit de ele! Mi-am dat seama imediat că munca mea era condiţionată de o lume devenită brusc mult mai aspră şi mai complicată decât îmi imaginasem.

Mi-am amintit cu un soi de fior rece, care m-a cuprins ca atunci când se schimbă vremea pe neaşteptate, ce era „amararea”! Charles Summers îşi propunea de fapt să strângă corabia, s-o lege laolaltă! Avea de gând să folosească parâmele mari ca ultimă soluţie pentru a împiedica scândurile corăbiei să se desprindă una de alta! Ofiţerii încercaseră deja să mă liniştească, dându-mi tot felul de asigurări! Minţiseră pentru ceea ce considerau o cauză nobilă! Adevărul este că eram într-un pericol de moarte! într-un târziu am respirat adânc, mi-am şters fruntea şi m-am aşezat la măsuţa de scris. După ce m-am gândit puţin, am scos acest jurnal şi l-am răsfoit, citind câteva paragrafe pe sărite, de parcă înţelepciunea lui Edmund Talbot consemnată pe hârtie mi-ar fi putut oferi o soluţie pentru necazurile pe care le aveam. Poate că într-o bună zi cartea asta o să fie legată frumos şi o să stea în rafturi, eventual şi în cele ale urmaşilor mei. Jurnalul lui Talbot? Aici însă nu aveam acea naraţiune dezordonată pe care Colley şi destinul mi-o impuseseră în celălalt volum! Mă gândisem la un moment dat că, în acest caz, aş fi putut organiza totul în jurul aventurilor lui Jack Deverel. Dar, exact în clipa când era cel mai îndreptăţit să ocupe locul din centrul scenei, individul se făcuse nevăzut! Părăsise pe furiş acest teatru şi pătrunsese într-un altul unde, din păcate, nu aveam cum să-l urmez. Pe de altă parte, jurnalul ăsta fusese şi o relatare romantică şi totodată stânjenitoare a felului cum se îndrăgostise tânărul domn Talbot numai că îndrăgitul Obiect al pasiunii îmi fusese răpit fără milă, iar eu am rămas robul viselor şi al versurilor latineşti! Adâncirea şi fructificarea acestei legături erau atât de îndepărtate, încât am avut un moment de panică paroxistică la gândul că era posibil ca întreaga relaţie să se destrame de la sine şi să se dovedească a nu fi fost decât un flirt prilejuit de o masă festivă şi de un bal! Am respins însă imediat ideea, considerând-o nedemnă de noi. Chiar în clipa când acest gând ignobil mi-a trecut prin cap, chipul, silueta şi întreaga făptură a Obiectului nepreţuit a acelei Minuni! mi-au apărut pe ecranul memoriei şi şi-au recăpătat adevărata poziţie. Ultima privire pe care mi-o aruncase şi cele din urmă cuvinte şoptite o, nu, pe ea o visasem, pe nimeni altcineva! Cu toate acestea, amintindu-mi de o altă fantezie, deloc poetică şi întruchipată de o tânără doamnă cât se poate de reală, care vorbea, simţea şi respira, o tânără foarte inteligentă şi plină de esprit, n-am avut niciun fel de îndoială că o să se apuce la rândul ei să vadă în ce măsură persoana mea i-ar fi putut oferi o relaţie potrivită, armonioasă, posibilă şi probabilă. Am încercat în treacăt să ghicesc cum arătam în ochii ei: tânărul

acela atât de epris şi pe care îl vedea acum rămas undeva în urmă, la bordul unei nave care se legăna neputincioasă pe valuri, nu mai avea niciun catarg şi cine ştie unde urma să ajungă! Era un gând ca un ecou al deznădejdii.

În plus, Lady Somerset declarase că schimbul de scrisori putea fi întrerupt la dorinţa oricăreia dintre părţi! Nimeni nu era obligat să-l continue la nesfârsit.

Şi, mă rog, ce mă aştepta? Funcţia pe care urma s-o deţin la Sydney Cove şi un birou dichisit în cadrul reşedinţei! Acolo urma să mă dedic studiului aplicat, abordării metodice prin care aveam să ajung expert în orice domeniu, indiferent cât de complex şi de nou sau dacă nu expert, măcar mai priceput decât toţi ceilalţi! Iar apoi, în viata socială din jurul Excelenţei Sale, aveam să fiu autoritatea dezinvoltă în tot ce se discuta, ferindu-mă să arăt în vreun fel că siguranţa asta era rodul atâtor ore de muncă pe brânci! Aveam să fiu ceea ce fusese Burghley pentru Maiestatea Sa Regina Elizabeta.

*

16

Era curată nebunie! Am dat să mă ridic în picioare, însă cabina în care mă aflam nu era menită să potolească frământările unui om obişnuit să se plimbe de colo-colo fără astâmpăr. M-am îndreptat, cât de repede şi sprinten mi-a îngăduit corabia, spre spaţiul mai mare din salonul pasagerilor, însă nici n-am apucat să deschid bine uşa şi l-am văzut pe Oldmeadow, ofiţerul de armată, ajungându-mă din urmă şi intrând imediat după mine. S-a trântit pe unul dintre scaunele de la capătul dinspre vânt al mesei principale. Purta haine civile şi arăta într-adevăr mai bine, dând impresia unui tânăr educat şi cu scaun la cap.

— Talbot, prietene…

Însă chiar în clipa aceea izbitura violentă a unui val, mişcarea pupei şi ruliul accelerat spre tribord l-au făcut să se sprijine cu amândouă mâinile de masa din faţa lui.

— Dracu’ s-o ia de mare şi de marină!

Cât despre mine, a trebuit să mă prind de celălalt capăt al mesei şi să mă ţin cât mai strâns cu putinţă.

— Marinarii fac tot ce depinde de ei, Oldmeadow!

— Ei bine, nu cred că ajunge. Dac-aş fi ştiut ce călătorie lungă şi grea ne aşteaptă, aş fi refuzat misiunea!

— Trebuie să ne împăcăm cu situaţia.

— Aşa o fi, Talbot. Dar ştii bine că ne scufundăm, sau că e posibil s-o facem, fie acum, fie mai încolo crede-mă că nu vorbesc prostii. Oamenii mei sunt la curent cu toată povestea. Ştii doar că aşa se întâmplă mereu.

— Ce le-ai spus?

— Dumneata ce crezi? Le-am spus că sunt soldaţi şi că nava e treaba marinei, nicidecum a lor, a rostit el, râzând brusc şi hârşâit, cu bărbia în piept. Le-am mai spus că, dacă tot e să se înece, măcar s-o facă având uniformele îngrijite şi muschetele curăţate cum se cuvine. Totodată, i-am ordonat caporalului Jackson ca, în caz că descoperă că ne scufundăm, să-i alinieze în formaţie şi să aştepte noi ordine.

— Şi asta la ce ajută?

— Ai vreo soluţie mai bună?

— Cică n-ar trebui… Summers m-a asigurat că n-o să ne scufundăm.

Tocmai voiam să insist asupra acestui fapt, când uşa s-a deschis brusc, aşa cum se întâmpla de obicei pe o asemenea vreme, iar în cadrul ei şi-a

făcut apariţia corpolentul domn Brocklebank, sprijinit dintr-o parte de doamna Brocklebank, iar din cealaltă de Phillips. Cei doi l-au transportat până la un scaun aflat la jumătatea distanţei dintre mine şi Oldmeadow, după care au plecat. Am avut impresia că bietul om fusese redus la jumătate. Carnea de pe obrajii bucălaţi îi atârna acum caraghios, făcându-l să semene cu un personaj al Casei Regale, deşi extrema sa corpolenţă nu avea termen de comparaţie.

— Domnule Brocklebank! Mi s-a spus că ai fost silit să rămâi la pat! Ne dai voie să te felicităm amândoi pentru însănătoşire?

— Nu m-am însănătoşit, domnule Talbot. Se crede însă că puţină mişcare mi-ar putea face bine. Sunt într-o situaţie jalnică, însă din ce mi-a zis doamna Brocklebank, şi corabia noastră se prezintă la fel. Încerc să-mi adun puterile care mi-au mai rămas ca să fiu pe fază când o să încercăm să manevrăm parâma de dragare. Ochiul artistului…

— Te admir pentru cât îi eşti de devotat artei, domnule, însă nava nu se prezintă rău defel! Am cuvântul secundului! Ce naiba, crezi c-aş fi atât de vesel dac-aş şti că urmează să ne scufundăm?

Am încercat să râd uşor, însă am dat greş atât de clar încât şi Oldmeadow, şi domnul Brocklebank au hohotit din toată inima, fapt care m-a făcut să le urmez exemplul. Şi iată cum, în timp ce marea se înclina nebunește dincolo de geamul de la pupa, iar soarele pătrundea intermitent în salon, în funcţie de mişcarea navei, noi râdeam cu toţii ca la balamuc.

— Ei bine, a spus Oldmeadow într-un târziu, noi, soldaţii, avem noroc fiindcă ştim ce să facem!

— Îţi spun că n-o să ne scufundăm! Brocklebank nu m-a băgat în seamă.

— M-am gândit îndelung la situaţia asta, domnilor. Cocoţat în vârful patului şi nefăcând nimic atâtea zile, am avut timp berechet să mă gândesc la viitor. Vedeţi, era vorba de o întrebare. Iar eu am fost în stare s-o formulez.

M-am uitat la Oldmeadow ca să văd dacă credea şi el, la fel ca mine, că domnul Brocklebank făcea, ca de obicei, dovada unui consum insistent de băuturi alcoolice, însă Oldmeadow îl privea fără să spună nimic. Bătrânul a continuat.

— Adică, domnule, ştiu cum dispar navele. Se izbesc de stânci, după care se fac încercări de ajungere la ţărm, et cetera, et cetera. Sau sunt scufundate în misiune. Probabil că aţi văzut zeci de tablouri fumul care se înalţă de unde trebuie, iar undeva în fund un ciot dintr-un catarg, de care stau agăţate

trei siluete. O barcă se îndreaptă spre ele ca să le culeagă din larg, cu Şir Henry pe post de miciman printre pânzele de la pupa undeva departe, prin fumul pictat aşa cum se cuvine, se vede cum arde nava militară engleză Cutărică toate astea au fost văzute şi consemnate.

— Nu ştiu, domnule, unde anume…

— Întrebarea? Asta e. Cum se scufundă o navă care n-a fost văzută şi consemnată, în fiecare an domniile voastre, care sunteţi nişte gentlemeni mai tineri, nu ţineţi minte cum e pe timp de pace, însă chiar şi atunci dispar corăbii. Nu se ciocnesc de stânci şi nu se împotmolesc în nisip. Nu se transformă în nave dezafectate, unde stau deţinuţii sau proviziile, iar coastele lor nu se desprind de corpul navei, pentru a-şi pierde urma prin cine ştie ce estuar. Trec dincolo de orizont şi intră într-un mister, domnilor. Devin „întârziate". Nimeni nu pictează un tablou cu Jean and Mary singuri în larg, dispărând pe întinderea mărilor, înghiţiţi…

— La dracu', Brocklebank, doar ţi-am spus că secundul…

— Undeva pe necuprinsul mării, într-o regiune cu neputinţă de deosebit de altele, îşi găsesc sfârşitul…

— Uite ce-i, omule, e posibil să fie trase înapoi şi răsturnate, dar nu cred că şi-ar pierde arborele gabier şi că s-ar duce la fund… ăăă… îngânând rugăciuni şi blesteme, scoţând urlete sau ţipete şi strigând după un ajutor care n-are de unde să vină…

— Dar vezi dumneata, domnule Talbot, se prea poate ca vremea să fie frumoasă şi marea liniştită. Totuşi, apa asta pune stăpânire pe oameni. Chiar dacă ei pompează până nu mai pot, tot le vine de hac. Se spune că apa învinge întotdeauna.

M-am clătinat, fiindcă între timp mă ridicasem în picioare.

— Pentru ultima dată, domnule Brocklebank, n-o să ne scufundăm! Nu trebuie să vorbeşti aşa, iar dacă nu te poţi gândi cum anume să pictezi ceea ce se întâmplă, ei bine, îmi pare rău că sunt nevoit să-ţi aduc la cunoştinţă un adevăr nu tocmai…

— M-ai înţeles greşit, domnule. Nu mă gândeam la pictură. A, cum să nu, cineva ar putea realiza un tablou măreţ, formidabil, cu nava năruindu-se într-un loc uitat de lume, rătăcită şi întârziată, cu marea, cerul şi corabia dar nu eu, domnule, în plus, care-ar fi clientul care mi-ar cere o asemenea pânză? Cum s-ar vinde o gravură de genul ăsta? Nu, domnule, nu e o problemă de pictură, ci de atitudine.

Oldmeadow a croncănit din nou.

— Pe Dumnezeul meu, Talbot, el a pus degetul pe rană!

— Domnul Oldmeadow a priceput. Am meditat îndelung. Cum se îneacă un om când vede că i se apropie sorocul? E o chestiune de demnitate, domnule Talbot. Trebuie să-mi păstrez demnitatea. Cum se cuvine să mă înec? Fii atât de amabil, domnule Talbot, şi cheamă-ţi servitorul.

— Wheeler! Wheeler, am spus! Ce dracu', Wheeler, de ce nu… a, iată-te!

— Poftiţi, domnule? Aud că m-aţi chemat. Cel care i-a răspuns a fost Brocklebank.

— Vezi tu, Wheeler, ne interesează un lucru. Cred că eşti singurul dintre cei în viaţă care probabil că a avut o experienţă al naibii de neplăcută. Fii atât de bun şi descrie-ne…

L-am întrerupt.

— Brocklebank, nu se poate! Omul ăsta nu şi-a revenit şi nici nu ştiu dacă o să-şi revină vreodată!

Wheeler ne privea pe fiecare pe rând.

— Nu, nu, Wheeler! Domnul Brocklebank nu s-a gândit… sunt sigur că a glumit!

Oldmeadow a avut o intuiţie sinistră.

— Dumnezeule, Talbot! E ca şi cum ai întreba un nenorocit ce s-a întâmplat după ce-a dat ortul popii!

Wheeler a părut zguduit din cap până-n picioare de un puternic tremur interior.

— Să descriu?

Brocklebank a făcut un gest larg cu mâna.

— N-are importanţă, domnul meu. Sunt în minoritate. Wheeler s-a uitat la mine.

— Asta e tot, domnule?

— Îmi… pare sincer rău. Da. Asta-i tot, mulţumesc. Wheeler a făcut o plecăciune cum nu mai văzusem până atunci, după care a plecat. M-am întors spre Brocklebank.

— Regret c-a trebuit să te întrerup, domnule, dar zău aşa!

— Încă nu reuşesc să te înţeleg, domnule Talbot. Am avut o ocazie, care poate c-a fost unică, de a înţelege viaţa şi, ceea ce este chiar mai important, de a înţelege moartea!

M-am ridicat din nou în picioare.

— Domnule Brocklebank, dat fiind că nu sunt sclavul muzei, ca domnia ta, cred c-o să mă mulţumesc să aştept momentul cu pricina!

Am ieşit şi l-am căutat pe Wheeler ca să-i ofer acea douceur pe care eram convins că o merita, după chinurile prin care trecuse din cauza curiozităţii artistului.

Însă Wheeler nu se afla nici pe coridor şi nici la mine în cabină. Am rămas pe loc, uitându-mă chiar la registrul ăsta, care stătea deschis pe măsuţa de lucru. Adevărul este că Wheeler mă speriase atât de tare, încât m-am simţit năpădit de o transpiraţie rece. Dacă de vină era recenta mea incursiune pe tărâmul poeziei sau privirea lui aţintită asupra unui lucru care exista doar pentru el dar poate că nu era aşa! Poate că reuşeam să-i fiu părtaş! Imagini ale acestei ultime variante mi-au năvălit în minte. Revolta lupta pentru cele din urmă locuri în bărci şi garda personală a domnului Jones doborând opoziţia cu lovituri de bâtă, în timp ce Maiestatea Sa se deplasa calm spre propria siguranţă!

Evident că aceste imagini m-au influenţat mai puternic decât mi-am închipuit, dat fiind că, atunci când m-am trezit la realitate, mă aflam pe coridor. Mă ţineam de balustrada de lângă uşa mea şi nu eram îmbrăcat cu hainele de ploaie. Nu ţin minte când am deschis uşa. Pur şi simplu m-am trezit în locul cu pricina. Inima îmi bătea de parcă tocmai aş fi terminat o cursă de alergări.

Domnul Jones în persoană stătea în cadrul uşii care dădea spre puntea superioară. Purta haine de ploaie, deşi de data asta nu păreau necesare. Eram înconjuraţi de o mare colorată într-un albastru intens, iar cai albi ne tăiau calea în galop.

— Ei bine, domnule Jones, au îndepărtat ierburile?

— Cred că da, domnule Talbot. Unii au declarat că le-au văzut scoase de-acolo, dar mărturisesc că nu pot spune acelaşi lucru.

— Ieri am văzut şi eu niscai ierburi în siaj. Cred că mulţumită domnului Benet, care „a curăţat filele de galbord din zona moartă a chilei”.

— Exprimarea e mult prea nautică pentru un simplu negustor, domnule.

— Vreau să spun că modul cum s-a folosit de parâma de dragare a avut un succes deosebit.

— N-am decât vorbe de laudă pentru grija pe care-o arată faţă de investiţiile mele.

— Ai în proprietate nu numai corabia, ci şi restul? N-am încercat să-mi stăpânesc iritarea şi antipatia din voce, însă intendentul a continuat, pe un ton relativ indiferent.

— Nu, nu. Restul rămâne al Coroanei. E vorba însă de câteva bunuri de-ale mele, care sunt depozitate în cală şi care se strică dacă ajunge apa la ele.

— Secundul…

— Te-a asigurat că apa nu creşte în cală. Da, ştiu. Numai că, în felul meu preţios şi negustoresc, m-am întrebat dacă nu cumva ierburile pe care domnul Benet e atât de hotărât să le radă de pe coca navei împiedică de fapt pătrunderea apei.

— Domnul Benet…

— E un tânăr gentleman foarte convingător. Cred că ar reuşi să te facă să crezi absolut orice, domnule, dacă şi-ar pune mintea. Chiar şi chestii răsuflate.

— Bănuiesc c-au analizat ce efect o să aibă îndepărtarea ierburilor.

— Am observat că secundul colaborează la operaţiunea asta în ciuda propriei voinţe.

— Da. Însă adevărul este…

Nu-mi plăcea să rostesc cuvântul. Aş fi dat impresia că-i atribui lui Charles Summers o slăbiciune aproape fe- meiască. Intendentul şi-a întors capul care se sprijinea pe un gât gros şi m-a privit în ochi, rostind cu o voce domoală:

— Este?

N-am spus nimic. „Gelos” e un termen plin de capcane. Domnul Jones a reînceput să se uite spre teugă. Am rămas pe loc, fără să mă mai ţin, dar cu picioarele depărtate, fiindcă schimbarea de direcţie a domnului Benet avusese darul să echilibreze nava în mişcare. Aşadar, am asistat împreună la operaţiune, stând în imediata apropiere a deschiderii în puntea superioară. Grupurile aflate la un capăt şi la celălalt al corăbiei se mişcau ritmic şi alternativ. Pe urmă, în timp ce priveam, grupurile şi-au întrerupt mişcarea după ce li s-a strigat un ordin, ţinând în mâini întinzătoarele de şart a căror încordare slăbise evident. Mi-am dat seama ce se întâmplase. Dat fiind că greementul cobora în ambele borduri ale navei, existau numeroase locuri în care parâma de dragare trebuia trecută „peste bord” şi readusă pe punte înainte de continuarea operaţiunii. Oamenii se bucurau chiar acum de una dintre aceste pauze, care se prelungea neaşteptat de mult, după care clopotul de navă s-a auzit din nou, însoţit de un ordin transmis prin siflee si de strigătul „fruntea sus”! Am fost convins că era vorba de un nou exemplu al osificării acelui serviciu existent încă de pe vremea lui Noe, când operaţiunea vitală care ne-ar fi putut mări viteza chiar acum trebuia să

treacă pe planul doi, în vreme ce echipajul dădea pe gât ceea ce Colley descrisese drept „înflăcăratul fluid divin”! Membrii grupurilor au coborât pe rând de pe teugă, lăsându-i pe ofiţeri Cumbershum, Benet şi Summers să aştepte evident nerăbdători în preajma funiilor abandonate. Ce spusese dulgherul cu nu ştiu câte săptămâni în urmă, când auzisem pentru prima dată termenul „parâma de dragare”? Au crezut că n-or să poată să careneze nava din tot felul de motive, aşa că i-au îndepărtat câte ierburi au putut de pe fund cu parâma de dragare, în timp ce domnul Askew, tunarul şef, declarase: Dacă-i iau buruienile, s-ar putea să-i ia şifundu’ cu totu’.

— Este o operaţiune care se face în port!

Am fost întru câtva derutat, dându-mi seama că vorbisem cu voce tare.

— În situaţia asta, nu-şi pot permite să comită nici cea mai mică greşeală, domnule Talbot.

— Nu, într-adevăr. Aş dori să obţin de la dumneata un recipient ermetic şi plutitor, pentru manuscrisele mele, pentru ca măcar ele să aibă oarece şanse de a intra pe mâinile unui cititor.

Glumisem, bineînţeles, însă o făcusem atât de jalnic, încât domnul Jones a clătinat din cap cu seriozitate.

Ne-am întors ca să ne uităm mai departe. Oamenii urcau înapoi la funii. Deodată l-am văzut pe Charles Summers gesticulând spre domnul Benet cu o violenţă total neobişnuită. Cei doi gentlemeni s-au lansat într-o controversă foarte aprinsă. Intendentul s-a foit în loc, părându-mi-se a nu fi tocmai în largul lui.

— Chiar crezi că e ceva în neregulă, domnule Talbot? Dintr-o dată, mi-am dat seama că Charles Summers fusese şi încă era prietenul meu si că nu se cuvenea să discut despre el. Am ridicat uşor din umeri, m-am întors şi am urcat scara care dădea pe puntea dunetei. Căpitanul Anderson stătea din nou lângă partea din faţă a copastiei şi îşi cerceta corabia, pradă gândurilor.

— O operaţiune care se face în port, domnule căpitan? M-a privit pieziş, a deschis gura, iar pe urmă a închis-o la loc. M-am întors la rându-mi. De la această înălţime se vedea şi mai bine planul de ansamblu al operaţiunii în curs de desfăşurare. Parâma de dragare nu era pur şi simplu o funie ca oricare alta. La intervale regulate, alte funii erau prinse din ambele capete, întinse şi încolăcite pe punte, însă complexitatea dispozitivului îmi depăşea atât cunoştinţele marinăreşti, cât şi talentul descriptiv.

— Iar peticul ăla mare de pe linia de plutire chiar e format din ierburi, domnule?

Căpitanul a mormăit un răspuns:

— Parte din ele tocmai au fost tăiate de dedesubt. Urmează altele.

— Şi viteza noastră o să crească din nou?

— Asta sperăm.

— Cu cât, domnule căpitan?

Căpitanul Anderson a recurs la semnul tradiţional de nemulţumire pe care mulţi l-au considerat atât de ameninţător. Cu alte cuvinte, şi-a împins maxilarul înainte, dând impresia că tot'restul feţei posomorite se sprijină pe el.

— A, nu-mi răspundeţi, domnule căpitan! Bineînţeles că nu mă priveşte… deşi, la drept vorbind, domnule, şi eu mi-am pus în joc un lucru la fel de important ca pentru toţi ceilalţi!

— În joc, domnule! Cum adică, în joc?

— Viaţa mea.

De data asta căpitanul m-a ţintuit cu privirea, însă a făcut-o de undeva din străfundurile fiinţei lui şi cu o expresie chiorâşă. Un val de travers care a spălat teuga a inundat puntea superioară şi a zguduit puntea dunetei. N-am mai fost atent la nimic, în afară de picioarele cu ajutorul cărora încercam să-mi păstrez echilibrul. Era oare o simplă impresie, sau puntea dunetei chiar se mişca altfel decât restul navei? Vântul era foarte rece şi mi-a părut rău că nu mă îmbrăcasem cu hainele groase. Oricum, am fost atent la valuri şi la ruliu, dar n-am mai putut să depistez mişcarea aceea ciudată, care se făcuse simţită doar pe puntea dunetei.

— Am auzit că a fost torsionată peste poate. Căpitanul Anderson a tras aer în piept, scoţând un fel de şuierat, cu degetele de un alb murdar încleştate pe copastie, după care a urlat:

— Domnule Summers!

Charles s-a oprit şi a pus mâna pe o portavoce. Vocea lui a străbătut corabia în lungime, însoţită de rezonanţa aceea stranie, ca de pe altă lume, pe care o conferă instrumentele de acest gen.

— Ordonaţi?

— De ce se-ntârzie?

— S-a încurcat un cablu, domnule, încercăm să-l descurcăm.

— „încercăm", domnule Summers? — „încercăm".

Charles şi-a întors capul în profil. A vorbit putin cu domnul Benet, care a salutat şi s-a apropiat în goană, declarând de la înălţimea punţii superioare:

— Credem că e vorba de un vechi recif de corali, domnule. Ultima misiune a navei a avut loc în Indiile de Vest. Amândoi suntem de părere că jos s-au prins o mulţime de corali morţi şi că s-ar putea să nu fie de-ajuns, dacă încercăm doar cu parâma de dragare.

— „Amândoi”, domnule Benet?

— Şi domnul Summers ia în considerare această posibilitate. Am propus să legăm un cablu de cabestanul de manevră, însă domnia sa nu vrea să meargă mai departe din mai multe motive.

— Dar dumneata, domnule Benet?

— Cred că pentru început ar trebui să încercăm cu un palane.

Căpitanul Anderson a tăcut câteva clipe, mărunţind din buze fără încetare, în rest, singura parte a corpului care i se mai mişca era piciorul drept cel dinspre tribord, care sunt sigur că se îndoia şi se îndrepta la loc fără ca dânsul să-şi dea seama. La urma urmei, propriul meu picior dinspre tribord, precum şi cel al domnului Benet… Nu! Dat fiind că domnul Benet stătea cu faţa la pupa, nu era oare piciorul dinspre babord? Depinde de poziţia… şi aşa mai departe. M-am plictisit al naibii de toată trăncăneala asta marinărească! Cu toţii ne îndoiam şi ne îndreptam picioarele amorţite, şi o făceam ori de câte ori stăteam pe scaun sau întinşi în pat. Era o mică probă de comportament inconştient de care nu ne mai puteam descotorosi şi nicidecum o compensaţie pentru suferinţa îndurată în timpul unei asemenea manifestări.

Căpitanul Anderson a dat din cap.

— Foarte bine, domnule Benet. Dar…

— Câte puţin?

Căpitanul Anderson a zâmbit, zău dacă vă mint! Apoi l-a ameninţat pe tânăr cu arătătorul.

— Hai, hai, domnule Benet. Aşteaptă şi-o să vină! Da, câte puţin.

— Am înţeles, domnule. Dumnezeule mare, asta zic şi eu şiretenie!

A urmat una dintre acele pauze interminabile de la bordul oricărei nave, când ai impresia că nimeni nu mai scoate o vorbă şi că oamenii nu fac decât să se joace cu funiile. Cablurile de ghidare pare-se că trebuiau manevrate din nou, iar domnul Summers se folosea de un sabord aflat lângă parapetul teugii, precum si de câteva binte… O, Doamne! Un veritabil eşafodaj de funii şi scripeţi iar pe deasupra oamenii începuseră să nu se mai înţeleagă între ei. Într-un târziu, câţiva marinari au fost trimişi la capătul unei funii de care li s-a cerut insistent să tragă, strigându-li-se „Hai, căluţilor”! în absenţa

oricărui efect, îndemnul a fost înlocuit mai întâi cu „Băgaţi cărbuni!”, apoi cu „Puneti-vă cârca la bătaie!”, iar în cele din urmă cu „Trageţi până vă iese pe nas!”, ultimul având, ce-i drept, rezultate. S-a auzit un zgomot pe care era să-l compar cu o împuşcătură sau, de ce nu, cu cel al unei funii care plesneşte? Fiindcă de fapt asta a fost, iar oamenii au căzut unul peste altul. Repararea întregului eşafodaj avea să dureze mult. Am coborât de unul singur în salonul pasagerilor şi am mai mâncat nişte carne rece de vită, după care m-am întors. Eşafodajul fusese ridicat la loc, iar oamenii începuseră să repete manevrele. Cablul de ghidaj legat de parâma de dragare se întinsese la maximum şi rămăsese nemişcat.

Domnul Benet a îngânat din nou de la pupa:

— Credem că ar trebui să folosim cabestanul, domnule.

Căpitanul Anderson s-a îndreptat brusc din şale. A făcut cale întoarsă şi a început să şonticăie de colo până colo, cu mâinile la spate. Locotenentul Benet a aşteptat în continuare. Pe sub noi a trecut încă un val zdravăn.

Acum eram sigur, în locul unde se ducea în clipa aceea căpitanul, îndepărtându-se de mine şi ţinându-şi picioarele desfăcute, puntea se mişcase într-un fel care nu semăna deloc cu balansul teugii sau al punţii superioare!

Chiar atunci căpitanul s-a întors.

— Domnul Summers e de acord?

— Crede că ordinul ar trebui să vină de la dumneavoastră, domnule.

— Mereu pe faţă, domnule Benet. Şi nu puteţi să mişcaţi funia mai departe?

— Cred… credem că acum funia s-a împotmolit în corali şi nu mai poate fi deplasată în nicio parte.

— Domnul Gibbs ce părere are? Domnul Benet a zâmbit.

— A spus: „Poate sunt corali, poate nu”, domnule.

— Foarte bine. Felicitările mele secundului, pe care aş vrea să-l rogi să fie amabil şi să urce până-aici.

Mi s-a părut mie, sau căpitanul Anderson şi locotenentul Benet împărtăşeau anumite cunoştinţe, amintiri sau păreri, dat fiind modul în care rostise cel dintâi cuvântul „secundului”? Acum însă eram suficient de versat în desfăşurarea vieţii pe mare ca să-mi dau seama că asta ar însemna o monstruoasă neglijenţă în serviciu! Nu, imaginaţia mea era de vină. Nu de alta, dar căpitanul Anderson îşi ascunsese din nou chipul mohorât, iar locotenentul Benet tocmai se îndrepta spre teugă, ţanţoş ca de obicei.

Summers s-a întors destul de repede, însă fără să alerge. Avea un chip lipsit de expresie. S-a îndepărtat de mine în compania căpitanului, rămânând cu el în cel mai îndepărtat punct de la pupa al navei. N-am auzit nimic din discuţia lor, cu excepţia câtorva cuvinte disparate, care le-au ieşit de pe buze ca nişte frunze luate de vânt. Ceva mai la dreapta, am văzut că locotenentul Benet strânsese, cu o vioiciune care încetase să mă mai mire, câţiva oameni luaţi de la echipele de la bordul celălalt.

— Răspundere.

Am prins cuvântul din zbor. Fusese rostit pe un ton ridicat, ca şi cum Charles Summers l-ar fi pronunţat şi mai înainte, repetându-l acum ceva mai apăsat.

Cum puteau fi siguri că, după ce se desprindeau dintre corali sau îi distrugeau, nu aveau să-şi deterioreze şi lemnăria? Şi iarăşi cuvântul acela, de data asta din gura căpitanului!

— Răspundere.

O vorbă purtată de vânt.

Domnul Summers s-a întors, trecând pe lângă mine fără să-mi adreseze vreun cuvânt. Chipul îi era imobil, însă aerul lui era al unui tânăr neliniştit şi furios. Cât de mult ne schimbaserăm cu toţii! Charles, care fusese atât de calm şi care acum se îmbufna din te miri ce. Anderson, altădată atât de distant, iar la ora asta la cheremul domnului Benet. Iar… eu? Ei bine, se prea poate să fi scris deja mai mult decât era cazul despre Edmund Talbot.

Vedeam acum câteva saule întinzându-se chiar din parâma de dragare, precum şi o parâmă principală, care le strânsese laolaltă pe toate celelalte şi le directiona nu spre cabestanul de manevră de sub punte, ci spre tamburul uriaş al cabestanului de pe teugă. Câţiva oameni tocmai instalau manetele de cabestan. Cum stăteam în bătaia vântului rece, mi-a trecut prin cap că operaţiunea aceea executată pe o navă care-şi schimba mereu înclinarea, sub perdeaua de apă sărată şi pulbere marină, de către nişte oameni cu cercei în urechi şi cu părul strâns în coadă sau buclat şi căzându-le pe frunte, era dusă la îndeplinire pentru a-mi salva viaţa, ceea ce însă putea să însemne şi sfârşitul carierei nepreţuite spre care mă împinsese naşul meu!

Fără să stau prea mult pe gânduri, am plecat de pe puntea dunetei si m-am îndreptat spre puntea superioară, având de gând să mă uit de-a lungul corăbiei şi eventual să surprind parâmă de dragare în locul unde dispăruse sub apă. N-am idee din ce cauză mă hotărâsem să procedez aşa şi dacă nu cumva fusesem îmboldit de nevoia stăruitoare de a „face ceva”. Era un

impuls care nu mi se părea deloc neobişnuit. Corabia asta intra în rezonanţă la zvonuri, scandaluri şi coşmaruri aidoma unui instrument cu coarde când îţi plimbi arcuşul peste ele. Pasagerii noştri, de fapt doar cei capabili să se dea jos din pat, se grupaseră, sau mai bine zis se înghesuiseră acum la capătul punţii superioare. Unul dintre ei era Bowles, îmbrăcat cu o manta şi chinuindu-se să privească în faţă, cu chipul schimonosit de efort şi cu buclele negre fluturându-i în dezordine, din cauză că nu-şi pusese pălăria pe cap. Un altul era nici mai mult nici mai puţin decât domnul Brocklebank, pictorul nostru marin, care izbutise să coboare din pat, deşi era pentru prima oară de când începuse vremea urâtă! Dar ce schimbare! Burduhanul care altădată îi cuprindea şi pieptul, dând totodată impresia că ajunge până la genunchi, se contractase de data asta într-o protuberantă de dimensiuni banale, situată între buric şi partea superioară a coapselor. Atât ea, cât şi întregul corp erau înfofoliţi în ceva ce putea fi un şal de călătorie, o pătură sau poate un pled care prinsese şi zile mai bune. Pălăria de castor îi era fixată pe cap cu o bucată de material trecută peste calotă şi pe sub bărbie. Nu cred că mă înşelase văzul: era într-adevăr un ciorap de. Damă! Posesorul iniţial al ciorapului, doamna Brocklebank, era copleşită de statura soţului. Chiar când am trecut prin dreptul lor, a desfăcut pledul şi l-a înfăşurat în jurul lui, având grijă să i-l fixeze sub subsuoara dreaptă. Chipul ei frumos devenise palid. Nimeni n-a scos o vorbă, ochii tuturor fiind aţintiţi asupra cabestanului.

Iar pe urmă, ca şi cum zumzetul de pe punte ar fi fost prea greu de îndurat în părţile acelea ale navei unde emigranţii trăiau cum puteau, aceştia au început să-şi facă apariţia pe puntea superioară, mai întâi timid, apoi dând pur şi simplu năvală. Ofiţerii au reacţionat prin strigăte furioase. Summers a coborât de pe teugă şi a stat de vorbă cu ei, gesticulând în direcţia funiilor. In spatele meu am auzit zgomotul unor paşi apăsaţi pe scări în jos, spre pun- tea dunetei şi spre pupa. Fireşte, era căpitanul Anderson, care îşi croia drum maiestuos de-a lungul punţii şiroind de apă şi care a schimbat câţeva cuvinte cu Summers, iar după aceea cu emigranţii. Aidoma albinelor care se întorc la stup, aceştia s-au retras la capătul scărilor ce dădeau spre teugă, fără să-i mai tulbure pe marinarii care şi-au continuat manevrele. Căpitanul Anderson s-a strecurat atent printre scripeţi şi funii, ajungând la rândul lui în acelaşi loc. S-a oprit dincolo de cabestan, la babord, unde se afla parâma de ghidaj care se încurcase. Am urcat şi eu, ţinându-mă de balustrada de la babord, iar după aceea m-am uitat în zare.

Colley vorbea mult despre culori! Trebuia, prin urmare, să-mi amintesc şi eu ce culori aveau tot felul de lucruri. Cenuşiul care ne împresurase până nu demult dispăruse. Cerul era de un albastru intens, depăşit doar de cel al mării pe care nişte cai albi îşi duceau în spate poverile, ţrecând peste pereţii de apă ca peste tot atâtea obstacole. Marea era acoperită de ei până în punctul unde se întâlnea cu orizontul, iar soarele dogorea din înaltul unui văzduh pe care din loc în loc se profilau nori mari şi rotunzi. Bordul corăbiei noastre avea coloritul unei viespi, fiind brăzdat de dungi negre şi galbene. Cu siguranţă că prima manevră a parâmei de dragare fusese reuşită până la momentul împotmolirii. De acest lucru nu se îndoia nimeni. Un imens covor de ierburi plutea la o distanţă destul de mare de bordul navei, în timpul ruliului, vegetaţia verzuie de pe linia de plutire s-a amestecat cu cea care urca din adâncuri, îmbogăţind modelul covorului şi făcându-l să rămână prins de corabie, deşi putea fi tăiat sau târât mai departe destul de uşor, dacă nava înainta ceva mai repede sau dacă mai deplasam puţin parâma de dragare. Mi s-a părut una dintre cele mai urâte privelişti care mi s-au ivit vreodată sub ochi. Din când în când, bucăţi zdravene din amestecul acela colcăitor, rezistent si grupat de parcă ar fi fost strâns în saci, cărora li se adăugau raci si scoici de dimensiuni şi în cantităţi mult mai reduse, se desprindeau din marginea covorului şi pluteau leneşe de capul lor, făcându-ne să înţelegem că, în ciuda ruliului, a balansului şi a tuturor mişcărilor pe care le făcea, corabia nu înainta aproape deloc. Cu toate acestea, parâma de dragare funcţionase şi continua să funcţioneze şi acum, îndepărtând multe ierburi de pe suprafaţa corpului navei. Cineva a scos un suspin. Era Wheeler, care stătea lângă mine şi nu se uita la apă, ci mă privea ţintă.

— E adevărat, domnule, nu?

Am răspuns tot cu o întrebare, rostită în şoaptă şi înghiţită de vânt, de pulberea de stropi şi de zgomot.

— Ce să fie adevărat, omule?

— Nu-i aşa că merg la risc, domnule? N-aţi vorbit cu ofiţerii?

Individul începuse să mă irite peste măsură.

— Pentru Dumnezeu, Wheeler! Trebuie să accepţi tot ce se întâmplă, ca şi ceilalţi!

Wheeler s-a îndepărtat.

Pe teugă, domnul Gibbs l-a salutat supus, cu mâna la frunte, pe căpitan şi a coborât scările.

Alte ierburi desprinse de pe corpul navei au trecut încet pe lângă noi.

Iată însă că se apropia domnul Brocklebank. Şi-a târât picioarele cu mare grijă si a ocupat exact locul eliberat de Wheeler.

— O privelişte vrednică de penelul dumitale, domnule Brocklebank.

— Să-nţeleg că-mi comanzi o lucrare, domnule Talbot?

— Eu? Dumnezeule mare! Ce idee…

Doamna Brocklebank, care ieşise împreună cu soţul ei, mi-a aruncat o privire din pătura în care se înfofolise.

— Dacă legănarea asta ar fi ceva mai uşoară, sunt sigură că domnului Brocklebank lui Wilmot i-ar face plăcere să vă picteze portretul, domnule Talbot!

A mai existat cândva o întrerupere atât de prostească şi de inutilă? Nu am răspuns, atintindu-mi privirea asupra locului unde ni se hotăra soarta. Faptul ăsta arată cât de nervos eram eu şi totodată cât de încordaţi şi de neliniştiţi se arătau ceilalţi pasageri. Nu pot vorbi în numele marinarilor, însă la urma urmelor şi ei sunt tot oameni, au viaţa lor şi le e frică să nu şi-o piardă. Neliniştea mea poate fi demonstrată de felul cum am preferat să n-o bag în seamă pe doamna Brocklebank, care în condiţii de vreme bună era o persoană deosebit de drăguţă şi cu care în trecut îmi făcuse mare plăcere să stau de vorbă, fie şi pentru câteva minute. Ce-i drept, asta se întâmpla în zilele de demult, înainte să rămânem fără catarge… dar nu mai contează.

Între timp, intendentul îşi făcuse din nou apariţia, insinuându-se între mine şi domnul Brocklebank.

— Se mişcă foarte încet puturoşii ăştia, domnule Talbot.

— Poate că nu-i interesează rezultatul, domnule Jones, şi^nu fac decât să încerce să alunge răul pe moment.

— Înglodaţi în datorii şi desfrânaţi cum nu se poate. De ce i-ar mai interesa rezultatul?

— De ne-nţepi, nu sângerăm?

— Cum ai spus, domnule?

Domnul Brocklebank s-a apropiat niţel de noi.

— Domnul Talbot a citat din Neguţătorul din Veneţia. Nu, nu, domnule Talbot. Nu-i cunoşti pe cei din straturile de jos aşa cum îi cunosc eu, care am fost silit să trăiesc printre ei de mai multe ori în viaţă. Toată lumea vorbeşte despre corupţia şi viciile din înalta societate. Ei bine, află că nici nu se compară cu corupţia şi viciile păturilor inferioare, domnule! N-ar trebui să uităm niciodată că vicioşii ne stau alături, cum probabil că a spus

mai ştiu eu care poet. Chiar şi aici, la bord… Am fost jefuit, domnule. Când eram pradă chinurilor…

Doamna Brocklebank a intervenit din nou.

— Hai, Wilmot, doar ne-am înţeles să nu spunem nimic despre povestea asta. În ce mă priveşte, mi-ar părea bine dac-am începe să înaintăm!

Oamenii din preajma cabestanului au început să se mişte în cerc în jurul lui.

— Uşurel! Câte puţin!

Charles Summers se aplecase peste copastie şi se uita la parâma de dragare.

— Mai repejor!

Oamenii au început să accelereze ritmul. Parâmele slăbite de pe punte au fost întinse în cel mai scurt timp, confundându-se între ele în păienjenişul ridicat în mare grabă. S-au auzit un scârţâit şi un trosnet produse de corabie, de parâma, de cabestan sau de toate la un loc. M-am uitat peste copastie chiar când bordul navei s-a ridicat din apă, plin de ierburi agăţate de el, coborând apoi la loc. Parâma de dragare era vizibilă de pe punte până la covorul de ierburi, dând impresia că nu se mişcă, deşi apa ţâşnea cu forţă din apropierea ei. A urmat un moment de derută în jurul cabestanului. Oamenii au început să cadă unul peste altul, iar parâma de dragare s-a mişcat din loc.

Am văzut toate acestea şi multe altele ce aveau să ia forma unui coşmar, iar asta nu o dată, ci de câteva ori. Probabil că o să le mai văd şi altădată. Când ai un coşmar, formele lucrurilor văzute sunt mai mari şi se ridică înspăimântător la suprafaţă, copleşindu-te. Şi când visez, şi când sunt treaz, mă tem că, într-una dintre nopţi, lucrul ăla o să iasă la suprafaţă, acoperit de un mănunchi de ierburi care or să ascundă doar pe jumătate un chip. Nu ştiu al cui este chipul şi nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. Atunci însă, treaz fiind, în dimineaţa aceea cu vânt puternic, stând la bordul navei ce sălta pe valuri, în bătaia vântului sărat, am văzut la suprafaţa extrem de instabilă a mării ceva ce aducea cu un creştet care încerca să străpungă covorul de ierburi. Cineva, un bărbat, a scos un urlet cumplit chiar lângă mine. Arătarea s-a ridicat, împodobită din toate părţile de o sumedenie de ierburi. Era capul, pumnul sau antebraţul unei făpturi mari cât Leviatanul. Se legăna printre buruieni o dată cu nava, se ridica, se lăsa în jos, se ridica din nou…

— Stop vira!

Acum îmi dau seama că a fost un ordin prostesc şi inutil, fiindcă la început oamenii căzuseră din cauza mişcării bruşte a parâmei de dragare desţepenite, după care fugiseră din preajma cabestanului ca şi cum ar fi făcut un lucru nelegiuit. Am aflat că subofiţerii au început să pună mâna pe bici şi că nava a fost cuprinsă de o derută generală, însă n-am văzut nimic cu ochii mei. Nu reuşeam să mă uit decât la creatura aceea îngrozitoare, care se ridica din adâncuri. Apariţia ei a dat peste cap toate informaţiile noastre nesigure despre viata de pe fundul mării, părând în schimb o ilustrare perfectă a oribilului necunoscut din adâncuri. Deşi nu e de crezut, nava supusă ruliului şi tangajului a făcut ca marea să-şi schimbe ireal poziţia, aşa încât arătarea s-a ivit deodată deasupra mea, întunecată şi ameninţătoare. Apoi a alunecat într-o parte, a dat la iveală un fragment de lemn smolit şi acoperit de ierburi, la fel de masiv ca un acoperiş de şopron, şi-a continuat alunecarea şi s-a făcut nevăzută.

*

17

— Calm!

Era vestitul urlet al căpitanului, care invita la supunere sub pedeapsa cu moartea, chiar dacă de data asta răsunase cu o oarecare întârziere. Cuvântul se făcuse auzit de pe puntea superioară, unde Anderson ajunsese cine ştie cum, chiar în clipele când rămăsesem înmărmurit de arătarea aceea. Până şi noi, pasagerii, am simţit forţa dominatoare a urletului şi am încremenit unde ne aflam.

Căpitanul Anderson a continuat, ridicând vocea foarte mult.

— S-au prins nişte resturi sub talpa din faţă a chilei, domnule Summers.

— Parâma de dragare trecuse dincolo de ea, domnule. Cred că a smuls o parte din chilă.

Căpitanul s-a zborşit deodată.

— Au fost resturi, domnule! Resturi de epavă! înţeles?

— Da, domnule.

— Vino cu mine.

Cei doi ofiţeri s-au îndreptat cu paşi apăsaţi spre noi. Căpitanul Anderson nu ne-a băgat în seamă, însă a continuat să dea ordine.

— Spune-le oamenilor să rămână pe poziţie. Vezi ce s-a întâmplat în magazie.

— Da, domnule. Domnule Cumbershum…

Iar pe urmă Summers a vorbit mai departe, pe un ton supărat, în timp ce urcau împreună scările.

— Era într-adevăr o bucată de chilă, domnule. Am văzut cu ochii mei. Probabil că o bucată de lemn a putrezit, aşa că parâma a intrat pe dedesubt şi a smuls-o.

— Nu, n-a fost aşa, domnule Summers! Si nu mai vorbi atât de tare!

Cred că, în împrejurări asemănătoare celor în care ne aflam atunci, până şi unui om educat şi cu scaun la cap i se întâmplă uneori câte un lucru la fel de ciudat şi poate la fel de înfricoşător ca deruta produsă de monstruozitatea aceea de lemn. Există înrădăcinat în noi un fel de demnitate care ne face să simţim nevoia de a proclama în fata unei lumi oarbe, dominată doar de forţa lucrurilor concrete, ceva de genul: Sunt om! Sunt deasupra naturii nevăzătoare! Descoperindu-mi această nevoie hotărâtă, mi-am dat seama că îmi căutam în minte o vorbă sau un gest care să scoată lucrul ăsta în evidenţă şi mai bine.

— Bănuiesc că si o bucată de chilă poate fi un rest de epavă care plutea la întâmplare.

Lângă mine, domnul Jones şi-a dres inutil glasul, făcând apoi o nouă încercare. Nu s-a întors cu faţa spre mine, conrinuând să privească locul unde apăruseră şi dispăruseră grinzile vechi şi putrezite.

— Cum o să fie un rest de epavă care pluteşte, domnule Talbot? Doar s-a dus la fund.

M-am trezit dând din cap cu înţelepciune, însă în clipa când mi-am dat seama de sensul real al cuvintelor lui, am rămas ţintuit pe punte, la fel cum făcusem când bubuise tunul sau adineauri, la auzul urletului scos de căpitan. Conştient de acest lucru, am cercetat priveliştea ce mi se întindea în faţa ochilor ca şi cum aş fi căutat ceva eventual un prieten, între timp, oamenii începuseră să aştepte destinşi şi tăcuţi. Emigranţii se înghesuiseră la loc pe teugă, lăsând să li se vadă doar chipurile palide, care apăreau din când în când în dreptul deschizăturii. Domnul Benet s-a ivit de undeva de sub castelul prova, însoţit de domnul Gibbs. Cei doi au străbătut puntea în direcţia noastră, domnul Benet potrivindu-şi pasul după cel al însoţitorului, în jurul nostru soarele strălucea ve- sel, iar talazurile înspumate se ridicau la fel de vioaie ca domnul Benet când se deplasa dintr-o parte în alta a corăbiei. Crestele mării însufleţite apăreau bine conturate, iar orizontul se vedea aidoma unei funii întinse la maximum. Domnul Gibbs a vorbit cu un glas copleşit de supărare.

— Ce te-asteptai, domnu' Benet, şi dumneata, şi dânsu? Deşi nu s-a smuls decât un singur bulon, e destul de rău şi aşa.

— Păi atunci, pune-te pe astupat!

— Ce crezi că făceam jos? Poate c-o să mai intre apă si de-acu' încolo, da' în niciun caz prin locu' ăla!

Domnul Jones şi-a mişcat picioarele, de teamă să nu rămână la rându-i ţintuit, după care şi-a dres glasul din nou.

— Mă rog, domnule Talbot. Eu cel puţin mi-am luat toate măsurile de precauţie posibile, a spus el, clătinând admirativ din cap. Ştii doar că ăsta mi-e felul. Barca mea de pe tangon are în ea tot ce-i trebuie.

— Eu nu am nicio barcă, domnule! Şi mă gândesc că nici măcar femeile şi copiii n-au loc în bărcile de salvare!

Domnul Jones a încuviinţat încet, ca şi cum ar fi observat şi el acest neajuns. Pe urmă, cu aceeaşi încetineală, a clătinat din cap.

Domnul Benet a coborât scările la fel de săltăreţ şi a înaintat cu aceeaşi vioiciune, de parcă ar fi fost personificarea fidelă a aerului curat, a vântului si a mării. Domnul Gibbs l-a urmat aidoma unui gând întârziat şi nerostit. Ultimul care şi-a făcut apariţia a fost Charles Summers, alb la faţă şi cufundat în gânduri. I-am pronunţat numele când a trecut pe lângă mine, însă părea adâncit în cine ştie ce problemă şi nu m-a auzit, cum de altfel nu m-a auzit nici domnul Brocklebank, care stătea acum între mine şi calea de acces în cabină.

— La urma urmei, mi-a fost dat înapoi şi sunt absolut sigur că l-am pus bine în sertarul de jos. Nu cumva l-ai văzut dumneata, domnule Talbot?

Însă doamna Brocklebank începuse deja să-l tragă de mânecă.

— Ah, nu-ţi mai bate capul, Wilmot, dragule. Mie cel puţin îmi pare cum nu se poate mai bine că am scăpat de lucrul ăla oribil!

S-au îndreptat împreună spre salon, străbătând puntea scăldată de apă si trecând prin dreptul meu. Domnul Brocklebank vorbea cu aceeaşi emfază şi claritate forţată pe care o folosesc îndeobşte bărbaţii ca să-şi sublinieze răbdarea şi înţelegerea într-o situaţie dificilă, mai cu seamă când, aşa cum am observat, i se adresa propriei soţii.

— Era în sertarul de jos de sub pat. Mă rog, nici nu ştiu dacă pot să-i spun aşa, fiindcă n-am văzut în viaţa mea un culcuş atât de neprimitor iar acum ia-l de unde nu-i. Printre noi se află un hoţ şi o să-i spun şi domnului Summers.

Doamna Brocklebank, care până atunci vorbise sau mai bine zis turuise tot timpul, aidoma unei soprane care făcea variaţiuni pe tema cuvintelor rostite de soţ, l-a îmbrâncit literalmente pe acesta pe uşa cabinei, pe care a închis-o apoi în urma lor.

M-am îndreptat la rândul meu spre cabina unde mă mutasem şi care fusese locuită câtăva vreme de răposatul părinte James Colley.

Viaţa ar trebui să ne ofere experienţa ei îmbelşugată ca şi cum ne-ar pune în faţă mai multe feluri de mâncare. Iar noi s-ar cuveni să avem timp măcar să asimilăm, dacă nu chiar să digerăm, unul dintre aceste feluri înainte de-a trece la următorul. Ar fi bine, totodată, să avem parte şi de o pauză, nu atât pentru meditaţie, cât mai ales pentru odihnă. Totuşi, viaţa nu decurge în felul ăsta rezonabil, ci îşi îngrămădeşte laolaltă două, trei sau chiar toate felurile pe o singură farfurie. Aşa au stat lucrurile şi cu mine mai bine zis, cu noi toţi. O să încerc să relatez cât mai corect cu putinţă ce s-a întâmplat

după aceea. Bănuiesc că grinda aia sinistră şi îmbibată de apă a continuat să se afunde în mâlurile fundului exact în locul unde stătea

Colley, cu ghiulelele la picioare, în vreme ce eu mă apropiam de cabina în care mă mutasem şi care înainte fusese a lui. Şi astăzi văd exact ce s-a întâmplat şi încerc să schimb câte ceva, dar nu pot. Am văzut că Wheeler se afla înăuntru. Mi-am dat seama că era el, deşi prin deschizătura uşii i se vedea doar creştetul pleşuv, mărginit de ambele părţi de câte un smoc de păr alb. Pe urmă, exact când am deschis gura ca să-l dau afară şi să-l cert cu toată asprimea fiindcă bântuia mereu prin cabină, chiar şi când nu făcea curăţenie, şi-a ridicat capul şi l-a înclinat într-o parte. Avea ochii închişi şi pe chip i se întipărise o expresie de linişte deplină. A dus la buze un pocal din aur sau alamă. Iar apoi capul i-a explodat si a dispărut după, înaintea sau ştiu eu? în acelaşi timp cu o străfulgerare luminoasă, iar pe urmă nu s-a mai văzut nimic din cauza unui val de fum înţepător, care a tâşnit pe ferestruica de la uşa cabinei. Ochiul meu stâng era (sau fusese) lovit şi umplut cu o substanţă umedă.

Nu am auzit nimic. Oare nu e imposibil? Deşi celorlalţi le-a ajuns la urechi detunătura muschetei, eu, care o şi văzusem, nu auzisem nimic.

Am încercat de-atâtea şi-atâtea ori să pun cele văzute într-o ordine logică, însă de fiecare dată am ajuns la concluzia că nu exista nici urmă de ordine şi că totul se produsese instantaneu. Pocalul de alamă pe care şi l-a ridicat Wheeler în dreptul chipului liniştit era muscheta domnului Brocklebank, dar mi-am dat seama de asta abia mai târziu. În clipa aceea am observat doar figura împăcată, capul care a explodat, lumina, fumul şi liniştea care-a urmat!

M-am îndepărtat împleticindu-mă de uşă, mi-am croit drum prin perdeaua de fum şi am încercat să-mi deschid cu mâna pleoapele lipite ale ochiului stâng, după care am văzut imediat cu ce mă murdărisem pe mână, am luat-o la goană pe punte, am ajuns la copastie lângă domnul Jones şi am vomitat.

— Eşti rănit, domnule Talbot? Ai fost cumva împuşcat?

În loc de răspuns, am vomitat din nou.

— Văd că nu vorbeşti, domnule Talbot. Eşti rănit? Ce s-a-ntâmplat?

În clipa aceea mi-a ajuns la urechi vocea domnului Bowles, secretarul de la biroul de avocatură.

— Stewardul Wheeler, domnule Jones. S-a sinucis în cabina pe care o ocupă în prezent domnul Talbot.

Domnul Jones i-a răspuns cu o voce calmă şi nedumerită:

— De ce să fi făcut una ca asta, domnule Bowles? Doar fusese salvat de la înec. Avusese noroc cu carul. S-ar putea spune chiar că făcuse obiectul unei griji providenţiale.

Am simţit că mi se moaie genunchii. M-am lăsat în jos pe punte, vocile s-au pierdut în depărtare şi deodată mi-am pierdut cunoştinţa.

Când mi-am revenit, eram întins pe spate, cu capul în poala cuiva care îmi ştergea faţa cu un burete cu apă rece. Am deschis ochiul nevătămat şi am cercetat o pată de lumină reflectată pe tavanul din lemn. Mă aflam în salonul pasagerilor şi eram lungit pe o banchetă. Deasupra mea am auzit vocea domnişoarei Granham!

— Bietul de el. E mult mai sensibil decât crede.

A urmat o lungă perioadă în care am simţit mişcarea aceea ca de pendul. Mi-am dat seama că cineva îmi scosese haina, îmi desfăcuse cravata şi îmi descheiase cămaşa. M-am ridicat încet în capul oaselor. Stătusem cu capul în poala doamnei Brocklebank.

— Cred c-ar fi bine să mai stati întins o vreme, domnule. Am început să-mi exprim pe îndelete şi în cât mai multe cuvinte mulţumirile şi părerea de rău că le dădusem atâta bătaie de cap, însă domnişoara Granham nu m-a lăsat să termin.

— Trebuie să staţi întins, domnule. Celia o să vă aducă o pernă.

Am încercat să mă ridic de pe banchetă, însă ea m-a reţinut cu o fermitate surprinzătoare.

— Vă mulţumesc, domnişoară Granham, dar credeţi-mă că sunt în stare să mă-ntorc…

— Să vă întoarceţi, domnule?

— Păi, la mine-n colivie, pardon, în cabină!

— N-ar fi deloc indicat. Măcar mai staţi în capul oaselor o vreme.

Lucrul pe care mi-l aminteam cel mai bine era substanţa respingătoare care îmi acoperise ochiul. Am înghiţit în sec şi mi-am privit mâna. Fusese spălată, însă tot rămăsese o urmă, aproape insesizabilă, din ceea ce credeam că sunt resturi de sânge închegat şi creier. Am înghiţit încă o dată cu greu. Apoi mi-a trecut prin minte că rămăsesem fără adăpost! Ceea ce mă uimeşte şi azi e că am resimţit această pierdere ciudată mai mult decât orice altceva şi că am făcut mari eforturi ca să-mi opresc lacrimile lacrimi pentru însingurarea din cabina aia, sau din alta asemănătoare, unde petrecusem ore întregi da’ ce zic eu, ore! săptămâni şi luni în şir plictisindu-mă de moarte!

Numai că acum patul care fusese cândva al meu era ocupat de Zenobia, iar de cel al lui Colley nici nu mai putea fi vorba.

— Cred că pur şi simplu am leşinat fără motiv! Doamnelor, vă rog cu toată sinceritatea…

— Te simţi mai bine, domnule Talbot? Era Charles Summers.

— Mi-am revenit pe deplin, mulţumesc.

— Nu-i adevărat, domnule Summers!

— Trebuie să-i pun câteva întrebări, domnişoară Granham.

— Nu, domnule!

— Credeţi-mă că îmi pare rău, domniţă, dar nu am încotro. Trebuie să înţelegeţi că, într-o asemenea situaţie, întrebările sunt oficiale şi nu suportă amânare. Prin urmare, domnule Talbot, cine e făptaşul?

— Zău aşa, domnule Summers!

— Iertaţi-mă, domnişoară Granham. Ei bine, domnule? Ai auzit întrebarea. E nevoie s-o repet? Cu cât răspunzi mai repede, cu atât o să se facă mai degrabă curăţenie în cabina lui Colley… mă rog, a dumitale.

— „Curăţenie", domnule? Aşa vorbesc doar marinarii de apă dulce. Ar fi trebuit să spuneţi „o să fie repusă pe linia de plutire".

— Vedeţi, dar, că şi-a revenit, domniţă. Bun, domnule Talbot. Şi-acum, încă o dată: cine-i făptaşul?

— Dumnezeule mare, păi ştii deja. Şi-a făcut-o cu mâna lui!

— Ai văzut cu ochii dumitale?

— Da. Nu-mi mai aduce aminte!

— Domnule Summers, zău că ar trebui să-1…

— Vă rog, domnişoară Granham. Încă o întrebare şi gata. Devenise din proprie iniţiativă servitorul dumitale. Poate că i-a scăpat cândva vreo remarcă. Ai cumva vreo idee cât de mică despre motivul care l-a împins pe nenorocit să facă aşa ceva?

M-am gândit preţ de câteva clipe, însă, în comparaţie cu întâmplarea în sine, gândurile mele păreau neînsemnate si fără noimă.

— Nu, domnule. Absolut niciuna.

Iar apoi, dintr-o dată si din cauza unui ricoşeu ciudat, mi-am adus aminte că rămăsesem fără adăpost, iar faptul în sine m-a dat gata.

— O, Doamne! Ce să mă fac? Unde să mă duc?

— Nu se mai poate folosi cabina aceea, domnule Summers! E imposibil!

Charles Summers m-a privit ţintă. Cu un trist sentiment de sfârşeală şi de goliciune, şi cu presimţirea că sentimentul nu mai avea mult până să se

transforme într-o durere autentică, am citit expresia de aversiune care i se întipărise pe figură.

— Înseamnă că trebuie să mă ocup încă o dată de dumneata în mod special, domnule Talbot. Am izolat careul ofiţerilor de ceilalţi oameni de la bord şi de pasageri. La urma urmei, nouă, locotenenţilor, ni se cuvine un loc numai al nostru, însă împrejurările sunt neobişnuite, ca de altfel şi situaţia dumitale. Vino cu mine, dacă eşti în stare să suporţi mişcarea navei. O să-ţi găsesc un pat.

— Vă implor să aveţi grijă, domnule Talbot! Charles Summers a coborât primul, asteptând din când în când să-l ajung din urmă, în clipele când ruliul prea puternic îngreuna deplasarea. A deschis uşa de la camera ofiţerilor şi mi-a făcut semn să intru. Era o încăpere spaţioasă, cu mai multe uşi, o masă lungă şi o sumedenie de instrumente şi obiecte pe care nu aveam nici timp şi nici chef să le cercetez. Totul era luminat prin porţiunea de jos a geamurilor mari de la pupa.

— Dar e suficient de mare pentru toţi ofiţerii de pe navă, iar aici eşti doar dumneata, Cumbershum şi Benet!

N-a spus nimic, dar a deschis una dintre uşi. Se vedea un pat gol, ale cărui cuverturi stăteau împăturite frumos pe salteaua subţire.

— E al meu?

— Deocamdată.

— E mic.

— La ce te aşteptai, domnule Talbot? A fost destul de bun pentru amicul dumitale, domnul Deverel, şi e destul de bun şi pentru noul dumitale prieten, domnul Benet. E făcut pentru un simplu locotenent, domnule, un biet amărât fără viitor şi speranţă, sau poate chiar pentru un om dat la o parte cu forţa de la locul lui legitim de către un… un…

— Dragul meu domn Summers!

— Nu protesta, domnule. Am şi eu măcar dreptul de-a spune ce vreau, acum că ţi-ai găsit un nou prieten pe care să-l ocroteşti!

— Cum?!

— Să-l ocroteşti aşa cum mi-ai promis cândva mie, lucru la care e clar c-ai renunţat, dat fiind că…

— Ce-i asta? Faci o greşeală îngrozitoare! Nu ţi-am promis niciodată să te ocrotesc în vreun fel anume, fiindcă pur şi simplu nu pot să ofer aşa ceva!

Secundul a râs scurt, pradă mâniei.

— Am înţeles. Mă rog, e şi ăsta un fel de-a pune capăt unei relaţii. Asta e. Înseamnă că totul îi revine lui.

M-am apropiat de uşă şi mi-am încleştat mâna pe clanţă, chiar când ruliul ameninţa să mă arunce în cealaltă parte a încăperii.

— Cui îi revine totul?

— Domnului Benet.

— Vorbeşti în dodii. Ce-are a face domnul Benet cu noi? De unde naiba ţi-a venit ideea că aş putea să-ţi fac cadou o navă sau o slujbă cu de la mine putere?

— Nu-ţi mai aminteşti? Sau îţi convine să te prefaci c-ai uitat?

— Cred c-ar fi bine să-mi explici. Ce anume am spus ca să-ţi dau de înţeles că ţi-aş promite ceva?

— Dacă tot ai uitat cuvintele, mi-e şi ruşine să le repet.

— Pentru ultima dată, până nu-mi explodează creierii nu, asta nu! pentru ultima dată, n-ai de gând să-mi spui ce crezi c-am zis?

— Eram în fosta ta cabină, când ne frământam minţile din cauza lui Colley. Atunci am spus: „Nu are cine să mă ocrotească." Mi-ai răspuns imediat: „Nu fi atât de sigur, domnule Summers!" Astea au fost cuvintele care ţi-au ieşit din gură şi n-ai decât să negi, dacă pofteşti!

— Dar n-a fost vorba de-o ofertă de ocrotire! A fost o expresie a stimei şi a unei prietenii pe care ţi-o puneam la dispoziţie cu toată sinceritatea! Nu am posibilitatea să ocrotesc în felul ăsta pe cineva, la fel cum dumneata nu cred că ai nevoie să te cobori la un asemenea lucru!

— Opreşte-te. M-am înşelat în privinţa amândurora. Îţi doresc o zi bună.

— Domnule Summers! întoarce-te! A urmat o tăcere prelungită.

— În ce scop, domnule?

— Fiindcă mă obligi să lămuresc nişte lucruri, mai ales că ne punem în tot felul de situaţii jenante. Iar nava poate să se scufunde oricând, Dumnezeule! Oare nu suntem de mai mare râsul? Dar hai să vorbim serios. Jurnalul pe care l-am ţinut pentru naşul meu şi despre care crezi că nu conţine altceva decât o descriere a nedreptăţilor preabunului nostru căpitan poţi să-l citeşti, dacă vrei. Mai târziu o să ajungă sub ochii naşului meu, un nobil cu un cuvânt greu în treburile ţării, iar domnia sa o să-l parcurgă pagină cu pagină. Ia-l de unde se află, domnule, taie-i învelitoarea şi citeşte fiecare cuvânt. Cred că… o să-ţi dai seama că ţi-am înălţat un adevărat imn de slavă. Nu există filă pe care numele, comportamentul şi caracterul

dumitale să nu fie prezentate cu admiraţie… ba chiar cu stimă si… afecţiune. Asta a fost tot ce-am putut să fac pentru tine, şi asta am făcut.

A urmat o tăcere şi mai lungă. Cred că ne-am ferit să ne uităm unul la altul. Când mi-a răspuns într-un târziu, avea o voce răguşită.

— Ei bine, acum ai avut ocazia să mă cunoşti mai îndeaproape, domnule Talbot. Nu sunt demn nici de admiraţia, nici de respectul dumitale.

— Nu spune asta!

Ne aflam faţă în faţă, ca de obicei, şi fiecare ţinea un picior drept, iar pe celălalt uşor îndoit.

În ciuda, sau poate din cauza seriozităţii absolute a schimbului nostru de replici, mi-am dat seama că situaţia în care ne găseam era întru câtva comică, însă nu era momentul să fac cunoscut acest lucru. Domnul Summers începuse să vorbească, iar vocea lui vibra de emoţie.

— Eu nu am familie, domnule Talbot, şi nu cred că am vreo înclinaţie spre căsătorie. Cu toate acestea, legăturile pe care le am sunt profunde şi puternice. La fel ca parâmele, şi oamenii au o limită până la care rezistă. Faptul că am scăzut în ochii dumitale şi că am văzut cum un altul mai tânăr, care a avut parte de toate avantajele ce mi-au fost refuzate mie, realizează la toate nivelurile lucruri la care eu, unul, nici n-am îndrăznit să sper…

— Stai, aşteaptă! Dacă ţi-ai da seama cât sunt de meschin şi câte încercări de-a trage sforile am făcut, ca să nu mai vorbesc de respectul de sine, care abia acum văd că este… n-am cum să mă explic, în comparaţie cu tine, sunt un nemernic, ăsta-i adevărul! însă aş fi peste măsură de onorat dac-ai accepta să-mi fii prieten în continuare. A făcut deodată un pas înainte.

— E mai mult decât nădăjduiesc sau merit. A, nu te arăta atât de necăjit, domnule! Sunt doar nori trecători. Ai avut câteva experienţe amare în ultima vreme, iar eu sunt de condamnat fiindcă n-am făcut decât să-ţi dau şi mai mult de furcă.

— Vreau să învăţ prea multe, de-aici pleacă totul. Bărbaţii şi femeile… Te rog să nu râzi, însă îmi propusesem să observ cu detaşare şi chibzuinţă firea ambelor categorii. Totuşi, dată fiind întovărăşirea mea cu tine, cu ea şi cu bietul Wheeler… vărs lacrimile astea fără voia mea, poate şi din cauza repetatelor lovituri la cap. Dumnezeule mare, un om atât de…

— Câţi ani ai, de fapt?

Când mi-am repetat vârsta, a scos un strigăt.

— Doar atât?!

— De ce te miri? Cât credeai că am?

— Mai mult. Mult mai mult.

Răceala severă i-a dispărut de pe chip, făcând loc unei expresii total diferite. Am întins mâna şovăind, iar el, ca un gentleman englez inimos şi bun la suflet, mi-a strâns-o cu ambele mâini, într-un gest emoţionant şi bărbătesc.

— Edmund!

— Dragul meu!

Deşi eram în continuare conştient că situaţia în sine avea şi ceva comic, am considerat că era momentul să renunţ la atitudinea rezervată pe care încercasem s-o adopt şi am răspuns cum se cuvine strângerii lui de mână.

Post-scriptum

Mă văd nevoit să transcriu în acelaşi registru o explicaţie şi o scuză pentru sfârşitul brusc al jurnalului. N-ar fi exclus ca posibilul cititor unul avizat şi preţuit să se chinuie la nesfârşit, încercând să găsească singur o asemenea explicaţie, fără să ajungă la vreun rezultat. Motivul pentru care am lăsat tocul din mână este întru câtva banal şi chiar supărător, dar totodată poate şi să stârnească râsul. Acum, după ce m-am văzut în siguranţă la ţărm şi m-am redeprins să merg fără să mă clatin, am început să bănuiesc deşi poate că o să vi se pară urât din partea mea că fac o asemenea afirmaţie că ilaritatea noastră era expresia unui tip de nebunie care pusese stăpânire pe toată nava, ca şi cum domnul Smiles, ofiţerul cu navigaţia, ar fi avut dreptate!

Pe scurt, aşadar.

În timp ce eu şi bunul meu prieten Charles Summers tocmai lămuream neînţelegerea aceea stupidă, Cumbershum şi-a încheiat cartul. Nu am fost martor ocular la cele ce-au urmat, întrucât sinuciderea bietului Wheeler chiar în faţa mea mă marcase puternic, silindu-mă să mă retrag în cabina pe care mi-o oferise Charles şi să stau acolo câtăva vreme, tremurând din tot corpul, ca şi cum muscheta m-ar fi rănit şi pe mine când îl omorâse pe Wheeler. Însă mi s-a relatat cu exactitate ce s-a întâmplat.

Pe când cobora, Cumbershum a fost oprit de domnul Jones, intendentul, care, din ce în ce mai îngrijorat pentru lucrurile de pe navă care-i aparţineau, i-a cerut să-i acorde câteva minute. Ulterior, domnul Cumbershum le-a relatat întrevederea lui Charles Summers şi celorlalţi ofiţeri, arătându-se înveselit la culme.

— Domnule Cumbershum, spune-mi, rogu-te, o să se scufunde nava?

Întâmplător, Cumbershum era unul dintre ofiţerii cei mai înglodaţi în datorii, aşa că a răspuns râzând în gura mare:

— Da, o să se scufunde blestemata, ticălos ce eşti, iar moartea o să plătească toate datoriile!

Rezultatul nu a fost pe măsura aşteptărilor lui Cumbershum. Pradă patimii sale mistuitoare, domnul Jones a plecat în grabă şi s-a întors după un timp cu un pumn de chitanţe pentru care a cerut plata pe loc. Cumbershum a refuzat, sugerând o altă modalitate de folosire a hârtiuţelor, asupra căreia nu găsesc de cuviinţă să insist. Ca urmare a acestui refuz, omul a fost aruncat în ghearele unei panici nestăvilite. A început să umble agitat încoace şi-ncolo, fără să mai ia în seamă mişcările navei, care îl aduceau uneori în situaţia de-a fi azvârlit peste bord, ca şi cum siguranţa personală ar fi fost ultimul lucru la care se gândea. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, l-ai fi putut bănui fie de nebunie, fie de eroism, sau de ambele. A încercat să-şi asigure onorarea tuturor chitanţelor răspândite la bord şi a fost întâmpinat pretutindeni cu un refuz care uneori l-a întrecut în grosolănie pe cel formulat de Cumbershum. Cred că nicio altă întâmplare, începând cu sosirea lui Neptun, când am trecut de ecuator, şi terminând cu spectacolul oferit pe când ne aflam în imediata apropiere a lui Alcyone, nu a provocat o veselie atât de mare şi de bine venită în inimile aproape tuturor. Pentru câtva timp, am fost într-adevăr „o navă fericită”!

Imediat după ce mi-am revenit de pe urma acestei ciudate indispoziţii sau stări proaste, a fost rândul meu să fiu abordat. Domnul Jones mi-a prezentat o evidentă umflată a luminărilor şi a calmantului consumat. Iar atunci am avut o inspiraţie fastă! L-am redus la tăcere şi nemişcare, replicându-i că nu-i datoram nimic. Rămăsesem dator cu bani doar la Wheeler, care murise. Eram gata să plătesc totul agenţilor şi moştenitorilor lui Wheeler la momentul cuvenit.

După multe dojeni rostite pe un ton neliniştit, domnul Jones a evocat discuţia pe care o avuseserăm anterior.

— Cel puţin bănuiesc c-o să-mi plăteşti recipientul de care ai pomenit, domnule Talbot!

— Recipientul?

— Pentru jurnal, ca să te asiguri c-o să plutească.

— A, îmi aduc aminte. Dar de ce să te plătesc? Nu ajunge chitanţa?

Omul a scos un fel de scâncet.

— Nu dai banii, nu vezi recipientul, domnule Talbot! Am chibzuit preţ de o clipă. Aşa cum s-ar putea să-şi amintească şi cititorul, cerusem într-adevăr ceva în care să-mi introduc scrierile înainte de-a le încredinţa valurilor, însă sugestia fusese făcută aproape în glumă. Pentru domnul Jones, faptul că îşi amintise remarca şi o luase în serios ca să obţină un profit era un lucru tipic. Mi-am dat seama că mi se arătase o cale prin care puteam să răzbun lipsa lui de omenie faţă de semeni!

— Foarte bine, domnule Jones. O să cumpăr un recipient de la dumneata, dar cu o condiţie: să-i găseşti loc la dumneata în barcă!

Aceste cuvinte au dat naştere unei controverse îndârjite. In cele din urmă, domnul Jones s-a învoit să aducă obiectul la ţărm şi să aibă grijă să ajungă la adresa cuvenită. Primului recipient pe care l-a scos la iveală i-a spus ciubăr. Când am văzut că era atât de mic şi pe deasupra fabricat din ceramică, nici n-am vrut să aud.

— Ia gândeşte-te că barca dumitale se izbeşte de stânci, domnule. O să pocneşti ca o castană-n foc, şi ciubărul dumitale asijderea!

Chipul domnului Jones a început să bată în verde. Până la urmă s-a învoit să-mi vândă o balercă.

— Şi, mă rog, ce-i aia balercă?

— Un butoiaş de lemn, domnule.

— În regulă.

Balerca s-a dovedit a fi de fapt un ditamai butoiul în care fuseseră depozitate opt galoane din cine ştie ce lichid.

— Ce dracu', omule! în chestia asta aproape că încap şi eu!

Preţul era exorbitant. Am reuşit să-l scad la mai puţin de jumătate, folosindu-mă întru câtva — mă văd nevoit s-o spun de „fiţele şi fasoanele" care îi displăcuseră atât de mult domnului Askew.

— Iar acum, domnule Jones, te poftesc să juri că o să duci balerca la ţărm si o s-o trimiţi la adresa cuvenită, ţinând cont că ne aflăm într-un moment solemn si că ne apropiem amândoi de judecata care-i aşteaptă pe toţi muritorii Dumnezeule mare!

Mă văd nevoit să recunosc că această ultimă exclamaţie mi-a scăpat fără voie, deşi se potrivea de minune în context. Adevărul e că toţi acei ani de învăţături religioase, miile de slujbe la care asistasem şi întregul sistem al acestei instituţii se ridicaseră undeva deasupra, făcându-mă să am impresia că m-au lovit în cap, ca o bucată de tablă desprinsă de la locul ei. Am simţit

într-adevăr suflul judecăţii de apoi de care pomenisem pe un ton atât de uşuratic şi nu mi-a plăcut deloc.

— Jură.

Domnul Jones, aflat poate sub povara aceloraşi simţăminte, a răspuns cu o voce tremurătoare:

— Jur.

Fir-ar să fie, ăsta era Hamkt toată ziua, iar eu începusem să mă simt încurcat de-a binelea! îmi era imposibil să nu am impresia că f antonia lui Colley bântuia pe corabie. Mă rog, eram într-un pericol de moarte, iar în asemenea situaţii era normal ca mintea să-ţi joace feste.

— Şi încă ceva, domnule Jones. Dacă supravieţuim, îţi iei balerca înapoi pentru exact aceeaşi sumă pe care am plătit-o ştii doar că ăsta mi-e felul!

Trebuie adăugat totodată că, în timp ce nava se afla într-o situaţie primejdioasă, iar eu într-o dispoziţie ciudată, ceilalţi de la bord treceau printr-o stare de spirit şi mai neobişnuită. Ca şi cum domnii Jones şi Cumbershum ar fi dat drumul printre noi unui lucru care până atunci fusese ţinut la păstrare, veselia acestei „nave fericite” s-a transformat în ceva căruia nu-i pot spune decât isterie colectivă. Şi nu exista nicio influenţă femeiască, în ciuda celor sugerate de un asemenea termen, în cel mai rău caz, era vorba de un râs necontrolat, pe care-l provocau fleacurile cele mai neînsemnate, în cel mai bun, de o variantă ciudată a înclinaţiei englezilor de-a se distra şi de-a lua totul în glumă. Depistasem în aceste manifestări o uşoară răceală, un oarecare dispreţ în faţa vieţii şi chiar o nuanţă de disperare sălbatică. Mi-a trecut prin cap că aduceau, în cel mai bun caz, cu genul de umor care zice-se că le caracteriza pe victimele Terorii franceze înaintea martiriului. Iar în cel mai rău, aveau ceva din spiritul blasfemiator, umorul negru, dezmăţul şi furia care izbucnesc câteodată la închisoarea Newgate, când nenorociţii întemniţaţi acolo aud cum li se pecetluieşte soarta. Cred, totodată, că existau bărbaţi şi femei care se rugau, fiindcă la ora asta nimeni nu mai era străin de situaţia grea în care ne găseam. Parâma de dragare ne-a mai scăpat de nişte ierburi, iar operaţiunea s-a încheiat, însă cred că puţini au fost pasagerii sau emigranţii care au observat. Cam toată lumea se lămurise cu privire la ce ne aştepta.

Prin urmare, se terminase şi cu eforturile de-a ascunde adevărata stare a navei în faţa tuturor, cu excepţia ofiţerilor de marină! Am crezut mai întâi că terminasem cu gluma, însă apoi mi-am dat seama că lucrurile nu mai puteau fi ţinute sub control. Domnul Gilland, dogarul, a slăbit cercurile

balercii şi i-a scos capacul, fără să ceară nimic pentru acest serviciu. Am pus înăuntru jurnalul care urma să ajungă sub ochii naşului meu, precum şi acest registru, însă nu ştiam că ideea mea era atât de bine cunoscută la bord. Sfinte Dumnezeule, aproape toţi pasagerii şi emigranţii au vrut să adauge la rândul lor un mesaj, un pacheţel, un obiect, un inel, un flecuşteţ, o carte un jurnal! ceva, indiferent ce, care prin propria supravieţuire să însemne prelungirea a ceea ce rămăsese dintr-o viaţă de om. Aşa suntem plămădiţi şi, dacă n-aş fi avut parte de experienţa directă, n-as fi crezut o iotă. Cererea pentru un locşor în balercă devenise atât de mare, încât Charles Summers s-a văzut nevoit să protesteze, deşi pe un ton destul de binevoitor.

— Dragul meu Edmund! Ai atât de mulţi clienţi, încât Webber, care ar trebui să aibă grijă de careul ofiţerilor, a ajuns uşierul tău şi nu numai!

— Ce să fac? E un lucru pe care nu mai pot să-l ţin sub control.

— Ai devenit cel mai popular om de pe corabie.

— Dacă mai era nevoie de ceva care să mă convingă de nestatornicia oamenilor simpli…

— Fiindcă tot ai adus vorba de oamenii simpli, ca noi…

— Charles, te rog să renunţi la modestia asta! Precis o s-apuc ziua când o să fii amiral!

— O să pun să se anunţe cu ajutorul sifleei că i se pot aduce înscrisuri domnului Talbot, dar numai în timpul primului cart. Într-o zi sau două n-o să te mai deranjeze nimeni.

Cu acestea spuse, a plecat să-şi continue pregătirile pentru „amarare”.

Lată-mă, aşadar, stând aidoma lui Matei la locul de vămuială câte două ore pe zi. Sunt convins că, pentru o scurtă perioadă de timp, până i-am tras o săpuneală, Webber a perceput taxă de intrare de la ceilalţi! La fel ca fantoma lui Colley, duhul domnului Jones începuse la rândul lui să-şi facă simţită prezenţa pretutindeni. Cu toate acestea, marea majoritate a celor care au venit erau oameni simpli, împărţiţi şi ei în două grupuri distincte: pe de o parte, cei puşi pe şotii şi animaţi de ideea că vor contribui la farsa jucată domnului Jones, pe de alta, cei care, din păcate, luaseră totul în serios. Linia albă ce fusese trasă pe punte în dreptul arborelui mare părea că fusese ştearsă de ape, fapt care mi s-a părut deosebit de sugestiv o veritabilă metaforă a propriei noastre condiţii! însă despre asta, ceva mai încolo. Reţineţi deocamdată că musafirii mei erau mulţi şi diferiţi. Se întâmpla să vină fie un emigrant sărac, cu pălăria într-o mână şi peticul de hârtie în cealaltă, fie un matelot care râdea pe înfundate, întinzându-mi un smoc din

părul prins la spate în coadă de cal, în speranţa că „o să-l facem să asude pe nemernic, domnule”, în scurt timp, butoiaşul meu a început să semene de-a binelea cu „sacul fără fund” cu care ne desfătam de Crăciun pe când eram copii. Dumnezeu mi-e martor că, la bordul navei ăleia, găseam motive de veselie din te miri ce!

Trebuie de asemenea să spun că, printre manifestările uşuratice provocate, paradoxal, chiar de pericolul prin care treceam, la loc de cinste s-a aflat vorbitul în doi peri. Câţiva dintre marinarii intraţi de cart obişnuiau să-i răspundă într-un glas subofiţerului care le ordona să ridice o funie: „Da, să trăiţi, ăsta ni-i felu’!” Pe lângă aceasta, a existat un episod iar aici trebuie să le implor pe doamne, dat fiind că poezia este cea care le spune într-adevăr ceva, pe când proza nu are nicio importanţă ei bine, trebuie să le rog să nu-şi arunce ochii pe următoarele paragrafe.

Domnul Taylor si-a făcut apariţia la un moment dat, părând şi mai bine dispus decât era de obicei. Nu s-a putut opri din râs până nu l-am scuturat zdravăn. Cunoscându-l ca pe un cal breaz, eram pregătit să iau act de cine ştie ce nenorocire care căzuse pe capul cuiva şi care lui i se părea cum nu se poate mai comică, însă nici vorbă de aşa ceva. După ce am reuşit să-l potolesc şi şi-a revenit de pe urma zgâlţâiturilor, i-am cerut să-mi spună exact ce se întâmplase.

— Vezi dumneata, domnule, avem şi noi o ghicitoare!

— O ghicitoare?

— Da, domnule! De ce…

Însă în acest punct comicul situaţiei a devenit irezistibil, aşa că a trebuit să-l scutur încă o dată pe domnul Taylor.

— Aşa, băiete, acum termină ce-ai de zis, dacă nu vrei să te-arunc peste bord.

— Bine, domnule. Ghicitoarea zice-aşa: de ce are corabia un ruliu atât de puternic?

— Ia să vedem, de ce oare?

A fost nevoie de încă o porţie de scuturături, înainte să-mi dea răspunsul.

— Din cauza balercii lordului Talbot!

L-am lăsat pe tinerel în plata lui şi m-am întors în cabină. Mi-am spus că, dacă rezultatul pericolului era coborârea navei la un asemenea nivel, nici nu mai era nevoie să ne scufundăm, fiindcă oricum mai jos de-atât nu puteam ajunge.

După ce am petrecut un cart de dimineaţă fără clienţi, l-am chemat pe domnul Gillard, dulgherul, şi am cerut să vină şi domnul Jones. Când cei doi şi-au făcut apariţia, l-am pus pe domnul Gillard să monteze capacul la loc şi să fixeze doagele, anunţându-i apoi că sunt martori la închiderea recipientului în condiţii de siguranţă deplină. Lăsasem vrana deschisă, deşi restul butelcii fusese sigilat. L-am explicat domnului Jones că nu era exclus să vreau să introduc o eventuală dorinţă sau o rugăciune cu limbă de moarte la momentul scufundării şi înainte ca el însuşi să părăsească nava. Trebuie să recunosc că gluma începuse să fie trasă de păr, devenind de-a dreptul răsuflată când am cântărit atent ce se alesese de Edmund Talbot, care naviga în derivă prin Mările Sudului, în nişte împrejurări care făceau ca şansele de-a ajunge la destinaţia dorită să fie infime! Mai mult decât atât, m-am trezit deposedat brusc de jurnale, neavând nimic de scris sau de făcut şi fiind nevoit să suport acrobaţiile şi ameninţările acestei corăbii, care părea din ce în ce mai puţin capabilă să se menţină pe linia de plutire.

Cititorul a înţeles, firește, că măcar eu am supravieţuit călătoriei, însă, ca pe orice alt posibil cititor, când am re- parcurs ceea ce scrisesem, sfârşitul brusc al jurnalului hai să-i spunem „cartea a doua” m-a tulburat şi continuă s-o facă şi acum. Iar la drept vorbind, eticheta de „jurnal” mi se pare totuşi o exagerare. Un cititor atent va şti, fără îndoială, să identifice momentele bine definite când am încercat să descriu ce s-a întâmplat într-o anumită perioadă de timp si astfel să ţin pasul cu desfăşurarea evenimentelor. Am scris adeseori despre fapte trecute, deşi se petreceau destule chiar în momentul relatării. Există un interval destul de mare între sfârşitul jurnalului propriu-zis şi acest post-scriptum. Am fost tentat să evit problema finalului brusc, continuând jurnalul la modul aşa-zis retrospectiv şi dând impresia că l-aş fi scris la bordul navei, însă distanţa în timp este prea mare, iar o asemenea tentativă ar fi lipsită de bună credinţă şi chiar necinstită. Mai mult decât atât, admiţând că se poate aşa ceva, tentativa ar fi sortită eşecului, întrucât stilul îmi place să cred că am un stil al meu, oricât de desuet s-ar schimba imediat, iar caracterul direct al experienţei ar dispărea cu totul. Când am recitit „cartea întâi” abia în următorul volum veţi afla când şi de ce am făcut-o! mi-am dat seama că era foarte avantajată de includerea scrisorii impresionante, deşi neterminate, a lui Colley. Fiindcă, deşi bietul om poate că nu fusese un preot nemaipomenit, avea totuşi o scânteie de geniu în felul curgător şi plin de vivacitate în care-şi folosea limba maternă, pe când „cartea a doua” trebuie să se sprijine doar pe

propriile mele eforturi, cu excepţia situaţiilor când citez ce-au spus alţii. E adevărat, totuşi, că acest gest, pe care am ajuns să-l consider o modalitate de a-ţi deschide inima în faţa colii de hârtie, are o forţă pe care am bănuit-o abia mai târziu, când m-am apucat de citit. Revenind însă la începutul paragrafului de faţă, adăugarea unui post-scriptum mi s-a părut cea mai rezonabilă soluţie pentru impasul în care mă aflam.

Cu toate acestea, se simte în continuare nevoia unei descrieri mai amănunţite şi mai îndelungate a ceea ce rămăsese din călătorie, hi mintea mea, călătoria este un tot unitar, cu început, mijloc şi sfârşit. Aventurile care au urmat au fost mai multe la număr şi poate mai palpitante decât cele de până atunci. Propria onestitate mă obligă să promit o relatare precisă, care va fi realizată mai târziu. Ea va cuprinde sfârşitul călătoriei şi va figura drept „cartea a treia”. Talentul meu nu rivalizează cu al lui Colley, şi nu pot decât să sper că ineditul şi neprevăzutul evenimentelor vor compensa lipsa de stil a scriiturii.

Totodată, trebuie avut în vedere încă un lucru. Aproape că mă tentează ideea să public cele scrise! Poate că atunci cuvintele acestea nu vor mai fi citite doar de cei dragi, ci şi de un public mult mai mare. Dorinţa publicării a început să nu-mi dea pace. Lucrul acela început la îndemnul naşului meu a evoluat datorită înclinaţiilor personale, şi iată-mă acum în postura unui scriitor obişnuit, cu toate ambiţiile, dacă nu cumva şi cu slăbiciunile, celor din breaslă. I-am adus la cunoştinţă acest fapt domnului Brocklebank în zilele când ilaritatea atinsese cota maximă, mărturisindu-i că mă simţeam insuficient de libertin pentru o asemenea îndeletnicire, şi ţin minte că mi-a răspuns, cu o voce peste măsură de hârşâită: „Dragul meu, continuă să bei ca până acum şi totul o să se aranjeze de la sine!” E inutil să spun că în ziua cu pricina domnia sa era cu chef, ca atâţia alţii. Dar oare nu e cu putinţă ca un om instruit, rafinat şi inteligent să restituie acestei profesii măcar o mică parte din demnitatea călcată în picioare de atâtea zeci de scriitori?

Slăbiciuni? Sunt dispus să-mi recunosc ambiţiile, dintre care publicarea este cea mai neînsemnată! Ei hai, iubite cititor, cine a scris vreodată fără dorinţa de a comunica? Ne asumăm prezenţa unui cititor al cuvintelor noastre chiar şi când le folosim pentru a-i nega existenţa. O să merg şi mai departe. Cine a scris vreodată un număr consistent de pagini, fără a se trezi vrăjit încetul cu încetul de ispita de-a capta atenţia unui public? Există şi în mine, ca în toţi scriitorii, acel ceva pe care Milton l-a numit „cea de pe urmă infirmitate a nobilelor minţi” dorinţa unui nume cunoscut, a unei admiraţii

mai generos oferite şi a unui interes crescut faţă de situaţiile şi personajele imaginate de autor. Prin urmare, deşi de multe ori am afirmat, iar uneori am şi crezut, că scriu numai pentru mine, m-am întrebat din ce în ce mai des pentru cine scriu de fapt pentru mama, pentru o altă femeie sau pentru un vechi prieten din anii de şcoală, căruia îi ţin minte figura, dar i-am uitat numele? De asemenea, m-am surprins gândindu-mă plin de însufleţire la cele trei splendide volume din Drumul lui Talbot sau La capătul lumiil Aşadar, cer iertare ipoteticului public cititor, care poate că a fost surprins de finalul brusc al jurnalului din „cartea a doua”, dar care ar putea fi împăcat şi pe cât posibil incitat de această umflare în pene care precede volumul trei!

Sfârşit